

ONSDAG DEN 24. MARTS 2010

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Mødet åbnet kl. 15.05)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 11. marts 2010, for genoptaget.

2. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

3. Undertegnelse af retsakter vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure: se protokollen

4. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen.

5. Modtagne dokumenter: se protokollen

6. Bortfaldne skriftlige erklæringer: se protokollen

7. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

8. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

9. Bevillingsoverførsler: se protokollen

10. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige dagsordenforslag, der blev udarbejdet den 11. marts 2010 af Formandskonferencen i henhold til forretningsordenens artikel 137, er blevet omdelt.

Efter aftale med de politiske grupper ønsker jeg at foreslå følgende ændringer

***

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Hr. formand! Som i mit allerede fremsendte brev ønsker jeg blot at oplyse formanden om, at særudvalget om finanskrisen uden grund uretmæssigt har udelukket eksperten, den navnkundige demograf, professor Bourcier de Carbon, idet han af udvalget blev beskrevet som værende en upassende person.

Der er efter min mening tale om en særdeles alvorlig sag, hvor en person af ideologiske årsager er blevet udelukket som ekspert af et af Parlamentets udvalg ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Hr. Borghezio! Dette er ikke et indlæg til forretningsordenen, da det drejer sig om et plenarmøde. De bedes tage emner af denne art op på udvalgsmøder, hvor disse spørgsmål kan behandles, men på plenarmøder skal indlæg til forretningsordenen vedrøre arbejdet på plenarmøderne, og ikke arbejdet på udvalgsmøderne.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Den 11. marts blev min mikrofon slukket af De Liberales medlem i forsædet under forhandlingerne om den arktiske politik, mens jeg stadig havde en fjerdedel af min tildelte taletid tilbage. Dette er stort set uden fortilfælde.

Jeg har allerede tilsendt Dem et brev, som jeg ikke har modtaget svar på, og jeg ønsker at få at vide, hvilken bestemmelse der lå til grund for, at mikrofonen blev slukket, og hvorfor det var relevant at anvende den pågældende bestemmelse. Det eneste, jeg gjorde, var at komme med berettigede og under alle omstændigheder acceptable politiske bemærkninger, som De Liberales medlem i forsædet var uenig i. Derfor blev mikrofonen slukket. Hvis Parlamentet censurerer politiske bemærkninger, er det ikke længere et parlament.

Formanden. – Parlamentets næstformand, der ledede forhandlingerne på det pågældende tidspunkt, anvendte den procedure, der vedrører artikel 20, stk. 2, i forretningsordenen, korrekt. De vil modtage mit skriftlige svar på Deres brev.

***

Torsdag

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) har anmodet om udsættelse til næste session af afstemningen om Formandskonferencens forslag til beslutning om overgang til Lissabontraktaten af verserende interinstitutionelle lovgivningsforslag. Dette omhandler således en udsættelse af afstemningen.

József Szájer (PPE). – Hr. formand! Vi har anmodet om udsættelse af afstemningen om dette forslag for at støtte Parlamentet. Vi havde oprindeligt sat det på dagsordenen, idet vi antog, at alt var i orden. Det var imidlertid en hurtig procedure, og vi erfarede i mellemtiden, at ikke alle udvalg var blevet behørigt hørt om dette spørgsmål. Forslaget er stillet af PPE-Gruppen, men nogle af udvalgene ønsker mere tid til at behandle dette meget væsentlige og komplicerede spørgsmål, uanset hvor meget det haster. Vi anmoder derfor om en udsættelse af afstemningen om dette spørgsmål.

(Parlamentet gav sin tilslutning)

(Parlamentet fastsatte arbejdsplanen) ⁽¹⁾

11. Velkomstord

Formanden. – Jeg har en særlig meddelelse til medlemmerne. Jeg ønsker delegationen fra Det Panafrikanske Parlament under ledelse af parlamentets næstformand, fru Mugenyi, hjertelig velkommen. Delegationen vil være til stede under vores møde. Lad os byde den velkommen.

(Bifald)

Anden næstformand i Det Panafrikanske Parlament og leder af delegationen for forbindelserne med Europa-Parlamentet! Vores parlamenter arbejder tæt sammen, og Deres tilstedeværelse i dag glæder os meget.

Jeg vil benytte lejligheden til at takke Dem for at have inviteret mig til at tale på mødet i Det Panafrikanske Parlament om ca. tre uger. Desværre er jeg ikke i stand til at deltage, men jeg vil sende Dem et brev i denne anledning. Jeg er sikker på, at vi får lejlighed til at mødes igen.

Hjertelig velkommen til hele delegationen.

12. Forberedelse af Det Europæiske Råd (25.-26. marts 2010) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om Rådets og Kommissionens erklæring om forberedelse af mødet i Det Europæiske Råd (25.-26. marts 2010).

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Midt i den alvorligste økonomiske krise i 80 år er vi i disse første par måneder af 2010 vidne til en usædvanlig stærk dynamik i EU. Samtidig gennemfører vi en ny traktat, Lissabontraktaten, som indebærer oprettelse af nye institutioner og gennemførelse af en meget omfattende omlægning af reguleringen af vores økonomiske systemer.

⁽¹⁾ Andre ændringer til arbejdsplanen: se protokollen

Dette foregår på en til tider meget usystematisk måde, idet vi skal tage hånd om store udfordringer i forløbet, herunder f.eks. den nuværende situation i Grækenlands finansielle system. Europa afhjælper imidlertid denne situation ved at udvikle nye værktøjer til den økonomiske politik inden for alle områder.

Derfor er det af og til vanskeligt at se skoven for bare træer, men det, vi ser, er udviklingen af en helt ny metode til at håndtere den særdeles vanskelige økonomi i det 21. århundrede på, og drejebogen hertil er en europæisk strategi.

Det foregik på denne måde, da vi skulle reagere på den meget alvorlige krise, og der kom en omgående reaktion i form af en indsprøjtning af offentlige midler i de europæiske økonomier, hvilket resulterede i store underskud.

Vi håndterede den på denne måde ved at gennemføre en gennemgribende reform af tilsynet med det finansielle system, og vi er til stede her i dag for at godkende denne.

Vi håndterer krisen på denne måde ved at samordne de økonomiske politikker. Kommissionen har anført, at den vil fremsætte et forslag i denne forbindelse med henblik på at opnå en samordning af de økonomiske politikker, herunder især i euroområdet. Helt konkret yder EU desuden en meget målrettet og utvetydig indsats, som har til formål at støtte den finansielle stabilitet i euroområdet. Denne politiske forpligtelse blev vedtaget den 11. februar med henblik på at konsolidere og opretholde den finansielle stabilitet i euroområdet.

Et andet initiativ er utvivlsomt et andet aspekt heraf, nemlig løftet om en ny strategi for vækst og oprettelse af arbejdspladser af høj kvalitet. Dette er hovedemnet for arbejdet i Det Europæiske Råd denne weekend. Det drejer sig om en strategi, som blev formuleret og videreudviklet af Kommissionen i dokumentet af 3. marts, og som grundlæggende vil blive analyseret af stats- og regeringscheferne på Rådets forårsmøde med udgangspunkt i de såkaldte "strategiske målsætninger". Det drejer sig om de strategiske målsætninger, som Kommissionen anførte i sit dokument, og som f.eks. vedrører beskæftigelse, investering i forskning og udvikling, klimaændringer og energi, antallet af unge, der forlader skolen i utide, uddannelse generelt og fattigdom. Det Europæiske Råd vil ligeledes behandle spørgsmålet om styreformer, som vi anser for at være en af svaghederne i den såkaldte Lissabonstrategi. Rådet ønsker, at omdrejningspunktet for dette spørgsmål om styreformer skal være Rådets egen politiske ledelse og Kommissionens indsats for at føre tilsyn med medlemsstaternes opfyldelse af de forpligtelser, de har indgået. Dette skal naturligvis ske i tæt samarbejde med Parlamentet, som ligeledes vil overvåge alt, og selvfølgelig med EU's institutioner som helhed.

Dette vil grundlæggende være målet for weekendens møde i Det Europæiske Råd, som ligeledes vil omfatte en behandling af det lige så væsentlige område, nemlig bekæmpelse af klimaændringer, hvor EU fortsat ligger i spidsen. EU fører fortsat an i den verdensomspændende kamp mod klimaændringer, og det skal EU gøre. EU skal blive ved med at ligge i spidsen inden for dette område. Der er endvidere en målbar forpligtelse til den såkaldte "hurtige opstart" ("fast start"). Lad os derfor håbe, at Det Europæiske Råd sætter tal på og bekræfter denne forpligtelse for også at bistå udviklingslandene med at bekæmpe klimaændringerne i løbet af de næste par år. Der er behov for, at industrilandene generelt forpligter sig til at samarbejde med de lande, der endnu ikke er udviklet, således at vi alle kan nå frem til den meget vigtige konference i Cancún med de bedst mulige forudsætninger i bagagen. På denne konference skal EU, og jeg gentager, holde fast i den førende position, som EU befinder sig i nu, og som bestemt var afgørende for, at Københavnsaftalen, som vi mener, er utilstrækkelig, overhovedet blev til noget.

Medlemsstaterne har enstemmigt gentaget deres fulde tilslutning til disse målsætninger og har meddelt, at de uden slinger i valsen ønsker at bevæge sig i retning af juridisk bindende forpligtelser på Cancún-konferencen i Mexico.

Stats- og regeringscheferne vil i høj grad beskæftige sig med disse emner. Afhængig af, hvad der sker lige nu, hvor de europæiske institutioner som helhed prøver at finde ud af, hvordan de skal håndtere den krise, der er fulgt i kølvandet på den såkaldte Grækenland-sag, er det også muligt, at de vil tage spørgsmålet om Grækenlands økonomiske situation og refinansieringen af landets statsgæld op. Det emne vil uden tvivl også blive drøftet, da det er en del af en politisk forpligtelse, som blev vedtaget af EU den 11. februar på stats- og regeringschefniveau. Det var en politisk forpligtelse til at støtte den finansielle stabilitet i euroområdet, forstøet på den måde, at hvis det er nødvendigt at vedtage konkrete foranstaltninger for at opretholde den finansielle stabilitet, vil sådanne foranstaltninger blive iværksat.

Dette princip vil under alle omstændigheder være meget i højsædet på denne weekends møde i Det Europæiske Råd.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det er i høj grad en meget god og opportun lejlighed at mødes i dag, altså dagen før det vigtige forårsmøde i Det Europæiske Råd. Der ligger udfordrende opgaver foran os. I forbindelse med udførelsen af disse opgaver, er Parlamentets hurtige og kraftige opbakning af stor betydning. Når dette er sagt, ønsker jeg at takke og lykønske Parlamentet med beslutningen om Europa 2020, som Parlamentet vedtog i Strasbourg for to uger siden med opbakning fra en bred vifte af partierne.

Jeg ønsker ligeledes at benytte anledningen til at takke det spanske formandskab for Rådet for dets støtte til Europa 2020-strategien. Denne støtte blev udtrykt tydeligt i forskellige fora i Ministerrådet.

Lad os dog nu vende blikket mod Det Europæiske Råd. Jeg mener, at Det Europæiske Råd skal gøre to ting. Det skal vise, at det reagerer på behovene i den aktuelle situation, og det skal arbejde med Europas langsigtede strategiske samarbejde og langsigtede strategiske målsætninger.

Krisen har medført adskillige akutte bekymringer for lokalsamfund, arbejdstagere og virksomheder i hele Europa. Som bekendt er de offentlige finanser på nationalt plan også under et hidtil uset pres. EU skal naturligvis håndtere disse problemer, herunder den finansielle stabilitet. Jeg vender tilbage til dette senere.

Europa skal ikke begå den fejl, som det ville være at tilsidesætte nødvendigheden af at handle nu med henblik på at foranledige ændringer på lang sigt. Det Europæiske Råd vil derfor tage fat på to af vores mest åbenlyse udfordringer på lang sigt, nemlig vores økonomis fremtid og klimaændringerne.

I samarbejde har vi allerede ført forhandlinger om Europa 2020-strategien her i Parlamentet. Parlamentets bidrag og Parlamentets forpligtelse er uundværlig i forbindelse med virkeliggørelsen af vores ambitioner om en intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst. Det vil Det Europæiske Råds bidrag også blive.

Vores ambitionsniveau skal stemme overens med omfanget af de opgaver, der ligger foran os. Vi bliver nødt til at vise, at vi har den fornødne vision og samhørighed til at handle. Vi skal også være i stand til at udbrede dette budskab og vise befolkningen, at vores tiltag vil gøre en forskel der, hvor det betyder noget. Derfor er jeg af den opfattelse, at det er så vigtigt, at Det Europæiske Råd bliver enige om tydelige mål i denne uge.

De mål, som Kommissionen har fremlagt, er blevet udvalgt med omhu. De omhandler nødvendigheden af at øge beskæftigelsesniveauet, at investere mere i forskning og innovation, at nå vores klima- og energimål i 2020-strategien, at højne uddannelsesniveauet og at bekæmpe fattigdom.

Disse fem hovedmål præciserer målsætninger, som befolkningen kan forholde sig til, og viser, at EU gennemfører reformer inden for områder, som alle ved er vigtige. Dette handler også om den politiske vilje til at håndtere vanskelige problemer.

Målene skal naturligvis være realistiske at opnå. De bør ligeledes forudsætte en ekstra indsats i forhold til den, der ydes nu, og en anerkendelse fra medlemsstaterne af, at der er behov for ændringer, og jeg vil over for Det Europæiske Råd søge at formidle dette budskab om, at det haster i forhold til Europas nuværende økonomiske situation, og for så vidt angår nødvendigheden af reformer med henblik på at opnå mere bæredygtige og mere inklusive økonomier og samfund i Europa.

Det virkelig væsentlige er de foranstaltninger, som de enkelte medlemsstater træffer for at sætte skub i deres vækstrater og afhjælpe de mangler, som vi alle ved findes. Vi har behov for nationale foranstaltninger til afhjælpning af nationale problemer, der er defineret i overensstemmelse med nationale omstændigheder og under fuld hensyntagen til nærhedsprincippet, men som fastlægges inden for en fælles europæisk ramme.

Hvis der er noget, vi kan lære af finanskrisen, er det, at vi alle er indbyrdes afhængige af hinanden i verden. Vi kan derfor ikke godkende principperne om indbyrdes afhængighed på globalt plan og afvise dem, når de drøftes på europæisk plan.

Vi har også brug for en fælles ramme, der bakkes op og bør stimuleres af særlige EU-foranstaltninger, altså det, vi i vores dokument kalder "flagskibsinitiativer".

Disse flagskibsforslag vil vise, at EU udviser handlekraft inden for særdeles vigtige områder såsom den digitale dagsorden, innovation, ressourceeffektivitet og industripolitik, og disse forslag vil naturligvis også i nogle tilfælde bidrage til opnåelsen af mål på nationalt plan.

Det, vi foreslår i denne forbindelse, er et nyt udgangspunkt. Takket være Lissabonstrategien kan vi sætte kursen mod en ny tilgang til økonomisk samordning, en bedre økonomisk styring af Europa, som giver den frihed, der er nødvendig for at målrette foranstaltningerne på nationalt plan, men som indebærer en stærk

europæisk dimension og anvendelse af alle instrumenter på europæisk plan til at kickstarte økonomien. Det, der for alvor vil sætte Det Europæiske Råd på prøve, er, om det vedtager denne tilgang.

Jeg er optimistisk i lyset af resultaterne fra Det Europæiske Råds uformelle møde. Jeg håber, at de europæiske ledere vil være til stede og sige ja til at håndtere disse udfordringer i fællesskab.

For så vidt angår klimaændringerne, ved jeg, at Parlamentet deler min faste overbevisning om, at klimaændringerne ikke er et emne, der kan behandles sekundært. Vi bliver nødt til at sætte det øverst på dagsordenen.

EU skal ligge i spidsen, og det gør vi fortsat. Vi er de eneste, hvis reduktionsforpligtelser tydeligt bakkes op af de mekanismer, der er nødvendige for at levere varen, og vi ligger nr. 1 med hensyn til donation af bistand til udviklingslande til afhjælpning af klimarelaterede problemer. Lad os derfor lægge selvansagelsen vedrørende København bag os og tage initiativet igen.

Vi har behov for en klar, fælles og ambitiøs målsætning. Kommissionen har derfor udarbejdet en meddelelse med en beskrivelse af de skridt, der er nødvendige for på ny at sætte skub i de internationale forhandlinger. Fru kommissær Hedegaard har samtidig indledt en række høringer af vores væsentligste partnere.

Vi bør derfor yde en koncentreret indsats for at opnå fremskridt i Cancún og bygge videre på det meget konkrete indhold i Københavnsaftalen. Kyoto bør fortsat stå på dagsordenen, men vi skal gøre det klart, at denne aftale først kan vurderes på baggrund af en global aftale, og ikke inden en sådan foreligger. Vi bør intensivere outreachaktiviteter og opbygge tillid, navnlig i forhold til udviklingslandene naturligvis, og derfor er det så væsentligt, at vi opfylder vores forpligtelser til finansiering af hurtig opstart.

Samtidig vil vi selvfølgelig fortsætte gennemførelsen af vores 20-20-20-pakke og især vise, hvordan denne er forenelig med arbejdet hen imod økonomisk modernisering og reform som fastlagt i 2020-strategien.

Disse to områder er lysende klare beviser på, at de europæiske borgere retter blikket mod EU's politiske ledere i forventning om handling fra deres side. Jeg er overbevist om, at vi, hvis vi har viljen til at udvise mod, kan vise, at Europa har afgørende indflydelse på at skabe den rette fremtid for vores borgere.

I samme ånd vil jeg redegøre for nogle af de store udfordringer for G20-mødet i Canada i juni på Det Europæiske Råds møde. Vi bør faktisk aldrig glemme, at nogle af disse problemer er europæiske, men at de også bør behandles på globalt plan.

Finansiell stabilitet og Grækenlands økonomiske og finansielle situation optræder ikke på dagsordenen for dette møde i Det Europæiske Råd. For at sige det lige ud kan jeg imidlertid ikke se, at det vil være muligt for stats- og regeringscheferne, navnlig i euroområdet, at undgå at drøfte dette emne. Lad mig derfor fastslå vores holdning hertil.

Grækenland er i øjeblikket i færd med at rette op på sit uforholdsmæssigt store statsunderskud. En kraftig nedbringelse af dette underskud er af altafgørende betydning, og Grækenland har truffet foranstaltninger i denne henseende. Grækenland har navnlig truffet foranstaltninger, som i år indebærer en nedbringelse af underskuddet med 4 % af BNP. Disse finanspolitiske bestræbelser er i overensstemmelse med Kommissionens og Rådets anbefalinger, som blev anerkendt af Rådet den 16. marts. Grækenland skal naturligvis fortsætte sine finanspolitiske bestræbelser, da dette er den eneste måde, hvorpå der kan sikres en vedvarende reduktion i udgifterne til lånefinansiering.

Som reaktion på den økonomiske og finansielle situation i Grækenland blev det på stats- og regeringschefernes uformelle møde den 11. februar erklæret, at medlemsstaterne i euroområdet om nødvendigt vil iværksætte målrettede og koordinerede tiltag for at sikre den finansielle stabilitet i euroområdet som helhed.

Det er Kommissionens opfattelse, at det nu er hensigtsmæssigt at oprette et instrument i euroområdet med henblik på iværksættelse af koordinerede tiltag, som vil kunne anvendes til at yde bistand til Grækenland, hvis der måtte blive behov for det. Det bør stå klart, at oprettelsen af denne mekanisme ikke er ensbetydende med, at den automatisk aktiveres. Oprettelsen af denne mekanisme er ligeledes et spørgsmål om ansvar og solidaritet.

Solidaritet går begge veje. På nuværende tidspunkt yder Grækenland en økonomisk indsats, og ved at bakke op om denne indsats giver vi ikke blot Grækenland en hjælpende hånd, men bidrager desuden også til stabiliteten i euroområdet som helhed. Rammen for koordinerede tiltag bør opfattes som et sikkerhedsnet, der kun spændes ud, når alle andre muligheder for at styre uden om en krise, herunder først og fremmest politiske tiltag på nationalt plan, er blevet udtømt.

Ud over de rent tekniske aspekter bør enhver eventuel løsning indebære en styrkelse af euroområdet fællesskab og samhørighed og styringen heraf. Verdensøkonomien har brug for stabilitet. Euroområdet er en stabilitetsfaktor, og det er vigtigt med en yderligere forstærkning af dets stabiliserende egenskaber. I forbindelse med nogle problemer kan det være, at vi bliver nødt til at ty til mellemstatslige instrumenter, men disse skal indarbejdes i en fælles europæisk ramme.

Det er min faste overbevisning, at vores håndtering af konkrete udfordringer også bliver en test af de europæiske ledere og af deres engagement i Den Europæiske – og monetære - Union. Det, der er på spil, er det grundlæggende princip om finansiell stabilitet, der er afgørende for euroen, og euroen er et af de hidtil væsentligste produkter af det europæiske projekt og den europæiske opbygningsproces.

Jeg håber, at dette problem vil blive løst i en ansvarlig og solidarisk atmosfære. Sådan gør vi nemlig i Europa.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. López Garrido, hr. kommissionsformand, mine damer og herrer! Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) forventer, at Det Europæiske Råd utvetydigt bekræfter den europæiske solidaritet og samtidig stiller den enkelte til ansvar for den pågældendes handlinger.

PPE-Gruppen forventer ligeledes, at stats- og regeringscheferne fastlægger deres køreplan for at få Europa ud af krisen. I hvilket omfang er de villige til at samarbejde, og hvilke grænser er de ikke villige til at overskride? Mener de, at en fornyet vækst og beskæftigelse afhænger af virkelige fælles tiltag med de ressourcer, som dette kræver, eller foretrækker de at handle på egen hånd, for så vidt angår innovation, uddannelse, undervisning, støtte til SMV'er og bekæmpelse af arbejdsløshed og fattigdom med de alt for velkendte konsekvenser, der er forbundet hermed?

Jeg erindrer om, at EU's medlemsstater alle som en tilsluttede sig prioriteringerne i Lissabonstrategien i 2000. Da de ikke sørgede for at tilvejebringe ressourcerne, og da de ikke tog målsætningerne alvorligt, er vi imidlertid nu sat mange år bagud, og alt, vi sagde, ville ske, er sket, men uden for Europas grænser.

Min gruppe forventer derfor, at Det Europæiske Råd sætter handling bag ordene og tager vores fælles økonomiske mål op til seriøs overvejelse på baggrund af Kommissionens 2020-forslag, som fremlægges af Parlamentet i en revideret udgave i juni.

Lad mig nu vende tilbage til solidaritetsaspektet, som der nu er blevet talt en hel del om i nogle uger, og som faktisk er alfa og omega for den europæiske integration, fra oprettelsen af det indre marked til det fælles forsvar via euroen. Der er blevet udvist solidaritet siden finanskrisens begyndelse, og vores græske venner eller ethvert andet EU-land, der løber ind i de samme vanskeligheder, må ikke blive nægtet denne solidaritet.

I denne uge er det bydende nødvendigt, at der bliver fundet en europæisk løsning på krisen, og det skal være en fællesskabsbaseret løsning, og jeg gentager, en fællesskabsbaseret løsning, der skal udarbejdes i overensstemmelse med EU-bestemmelserne og inden for rammerne af de europæiske mekanismer for økonomisk støtte. Desuden kan vi, hvis vi ønsker det, sågar inddrage Valutafonden i denne ramme, men til enhver tid i overensstemmelse med EU-bestemmelserne. Det er i alles interesse, at vi sikrer stabilitet i Europa og i det europæiske monetære system.

Europa bygger indadtil på solidaritet og udadtil på ansvar. Dette ansvar består i, at hver enkelt medlemsstat skal sikre nøjagtige og pålidelige statsbudgetter. Det drejer sig også om, at borgerne i de medlemsstater, der befinder sig i midlertidige betalingsvanskeligheder, skal bringe ofre og deltage i de fælles bestræbelser på at få de offentlige finanser tilbage på sporet og acceptere de reformer, der er nødvendige for at opnå dette, uanset hvor strenge disse måtte være.

Europa skal med andre ord udvise solidaritet med Grækenland. Europa skal sikre, at Grækenland kommer gennem denne vanskelige periode. Grækenland skal imidlertid også gennemføre de nationale reformer, der er nødvendige på kort og mellemlang sigt, og som sikrer denne solidaritet, og faktisk stillede den græske regering dette forslag i parlamentet i går. Nu er det op til Grækenland at gennemføre dem.

Hr. formand, mine damer og herrer! Krisen tvinger os til at gennemføre ændringer. Den første ændring vedrører Kommissionen, som jeg opfordrer til fuldt ud og frem for alt med autoritet at udøve sin funktion som traktaternes vogter. Stabilitets- og vækstpagtens kriterier skal finde anvendelse, og dette skal Kommissionen sikre. Parlamentet vil støtte Kommissionen i forbindelse med denne vanskelige opgave.

Den anden ændring vedrører forvaltningen af vores offentlige finanser. I vækstperioder er det den generelle opfattelse, at man har ret til at føre sin egen finans-, skatte- og socialpolitik uden rigtigt at bekymre sig om andre. I krisetider opfordrer dem, der har brugt mest, imidlertid til, at dem, der har været, lad os sige, mere fornuftige, udviser solidaritet.

Kan dette fortsætte? Det mener jeg ikke, at det kan. Det er på tide, at medlemsstaterne styrker samordningen af deres finans-, skatte- og socialpolitik, og jeg er ikke bange for at sige ligeud, at vi ønsker mere europæisk styring. En sådan koordinering vil kun gøre gennemførelsen af solidaritetsbaserede principper nemmere, mere rimelige og mere naturlige.

Jeg opfordrer Dem til at tage initiativer i overensstemmelse hermed, hr. rådsformand. Jeg har som bekendt en vis erfaring, og det er altid i krisetider, maskinen får en spand kul. Vi befinder os midt i en virkelig krise, som både borgerne og samfundet som helhed mærker til, og vi har brug for, at der udvises mod fra politisk hold.

(Bifald)

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! På EU-topmødet skal og vil krisen i Grækenland blive drøftet, så meget står klart. International Herald Tribune skriver noget interessant i deres leder i dag, nemlig at Grækenland har lovet at lave sine lektier og få sit budget til at balancere. Medlemsstaterne i euroområdet har gjort deres solidaritet betinget af Grækenlands opfyldelse af deres krav i forbindelse hermed.

Grækenland har leveret varen, skriver International Herald Tribune. Det er medlemsstaterne i euroområdet, der ikke har leveret varen, og navnlig Forbundsrepublikken Tyskland, der nægter at holde sit løfte. Det er det første faktum.

(Bifald)

Kommissionsformanden talte med rette om et sikkerhedsnet. Det handler ikke om at overføre penge fra skatteborgere i Tyskland, Frankrig, Italien eller et andet land til de græske lommer. Det er ikke formålet. Det handler om at gøre det muligt for Grækenland at låne penge på de internationale markeder til de samme rentesatser, som de øvrige lande kan opnå. Renten ligger normalt på 2,5-3 %. Som følge af den spekulation, der skyldes den manglende solidaritet med Grækenland, betaler dette land nu 6 %. Kort sagt giver Grækenlands forsøg på at skabe balance i sit budget smør på brødet hos spekulanter på de internationale finansmarkeder.

(Bifald)

Dette betyder, at de græske borgere bliver klædt af til skindet. Det er tåbeligt, for hvis dette skaber præcedens, hvis denne manglende udvisning af solidaritet gør det muligt for personer at spekulere mod et land i euroområdet, der har underskud i en størrelsesorden, som gør, at den interne solidaritet i sidste ende er ubæredygtig, og Valutafonden bliver nødt til at blive inddraget, er Grækenland blot en prøvekanin. Spekulanterne vil herefter vende blikket mod Italien, Det Forenede Kongerige og Spanien. Hvis vi ikke ønsker at se en brand af enorme dimensioner, skal vi udvise solidaritet med Grækenland nu.

Solidaritet med Grækenland giver derfor mening i et økonomisk perspektiv, og det er det budskab, som vi bliver nødt til at få især den tyske kansler til at forstå. Det er ikke et spørgsmål om at yde støtte bare for at yde støtte.

(Bifald)

Vi kan følgelig ikke fritage hr. Barroso fra hans forpligtelse ved at sige, at Valutafonden nu må løse problemet. Det er Kommissionen, der skal stille forslag om, hvordan vi kan opnå en fornuftig stabilisering i euroområdet. Kommissionen har udarbejdet gode forslag, og Rådet skal efter min mening tilslutte sig dem. Disse forslag indebærer ikke inddragelse af Valutafonden. Hvorfor ikke det? Fordi vi selv er i stand til at løse problemet i euroområdet.

Jeg er endvidere forbløffet over, at fru kansler Merkel vil inddrage Valutafonden. Deutsche Bundesbank, der betyder det samme for de tyske konservative, som Vatikanet betyder for katolikker, skriver i sin månedsberetning for marts, at økonomiske bidrag fra Den Internationale Valutafond til afhjælpning af strukturelle problemer såsom direkte finansiering af et budgetunderskud eller finansiering af en banks rekapitalisering er uforenelige med bankens mandat på det monetære område. Dette citat stammer fra Deutsche Bundesbank. I strid med erklæringerne fra den tyske finansminister, siger den tyske kansler, at Valutafonden skal løse problemet. Det er ikke den rette vej at gå.

Det, der er nødvendigt nu, er at sende et signal til de internationale markeder om, at de kan spekulere lige så tosset, de vil, men at de ikke kan drive en kile ind i euroområdet: Spekulationerne ophører ikke, før sådan et signal sendes ud. For at gøre det klart, hvilken type spekulationer vi taler om, bliver vi igen nødt til at pege på credit default swaps (CDS). Disse instrumenter er intet andet end et spil, hvor jeg forsikrer mig selv mod, at min nabos hus brænder ned. Hvis min nabos hus brænder ned, får jeg forsikringssummen. Hvis jeg fik den, ville jeg have haft en interesse i at se min nabos hus brænde ned.

I EU kan vi ikke anvende det florienske princip, om at ens eget hus skal skånes, men at de andres må brændes. Derfor er solidariteten med Grækenland en handling, der har til formål at stabilisere euroen i euroområdet. Man skal i sidste ende beslutte, om man ønsker europæisk solidaritet, eller om man ønsker en passiv politik. Jeg vil ikke tage æren for det følgende citat, men jeg opfordrer kraftigt til, at alle medlemmer lytter opmærksomt til citatet fra Wolfgang Münchau i Financial Times Deutschland, der ikke er et socialdemokratisk dagblad, og manden ikke en socialdemokrat: I en situation, hvor valget står mellem de europæiske behov og den tyske populisme, vælger jeg de europæiske behov.

(Bifald)

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Efter min mening er den konklusion, som vi alle, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), De Grønne, Socialdemokraterne, De Liberale, og alle de øvrige grupper, undtagen de euroskeptiske grupper, der måske glæder sig over det, der sker for øjeblikket i Europa, kan drage, at der er behov for øget gennemsigtighed i Det Europæiske Råd.

Kampen har nu raset i ugevis uden for de europæiske institutioners mure om spørgsmålet om, hvad der bør gøres for at hjælpe Grækenland og euroområdet. Vi har aldrig før været vidner til en lignende situation, hvor der nu i ugevis har været diskussioner om, hvilke foranstaltninger der skal iværksættes, i stedet for at man har truffet beslutninger, og alting og ingenting er blevet sagt.

Jeg går videre, hr. formand. Jeg har en fornemmelse af, at visse medlemmer af Rådet i løbet af fire dage har forvoldt det europæiske projekt mere skade, end alle euroskeptikerne til sammen har gjort i løbet af fire år. Den fornemmelse har jeg i dag.

(Bifald)

Den eneste måde, hvorpå vi kan ændre tingenes tilstand og sætte en stopper for dette, er at træffe en beslutning på grundlag af et forslag fra Kommissionen, som vi står fast på. Jeg glæder mig over, at hr. Barroso i dag har meddelt, at han vil fremlægge et løsningsforslag for Rådet, og det skal være en løsning, som, og her gentager jeg hr. Dauls ord, skal være europæisk og fællesskabsbaseret, og hvor formålet ikke er at kræve noget, der allerede er blevet krævet i flere måneder, nemlig at der tages penge fra skatteydernes lommer og gives til Grækenland. Det er ikke det, det handler om. Det drejer sig faktisk om behovet for at få et europæisk instrument, der vil gøre det muligt at sænke renten på de græske statsobligationer. Den bedste måde at gøre dette på er ikke at få blot et enkelt land, altså Grækenland, til at udstede disse statsobligationer, men at udstede disse på europæisk plan, da Europa har likviditet og troværdighed.

Hvis der er to elementer, der tæller i forbindelse med fastsættelsen af renten, er det likviditet og troværdighed. Europa har den fornødne troværdighed og likviditet, og dette er årsagen til, at det vil være muligt at nedsætte Grækenlands rentesatser, uden at en eneste euro af skatteydernes penge skal sendes til Grækenland. Dette er absolut nødvendigt, da differencen, dvs. forskellen mellem den tyske rente, der i dag ligger på 3,05 %, og den græske rente, der for øjeblikket ligger på 6,5 %, er 350 basispoint. Den eneste måde at løse dette på, er faktisk at tage de nødvendige skridt til at indføre dette europæiske instrument.

En anden begrundelse for dette krav, er at den indsats, som Grækenland vil komme til at yde, skal yde og er forpligtet til at yde, skal have et formål. Hvis der ikke vælges en europæisk løsning, og hvis disse rentesatser ikke kan sættes ned, vil alle de Grækenlands bestræbelser nemlig i sidste ende falde ud til kapitalmarkedernes fordel. Det er netop det, der vil ske, hvis der ikke træffes en fast beslutning på dette møde i Det Europæiske Råd. Grækenland vil yde en indsats og vil foretage besparelser, men til fordel for hvem? Til fordel for spekulanterne, kapitalmarkederne osv., da disse vil få en meget højere rente.

(Bifald)

Derfor skal EU gribe ind. EU skal gribe ind for at sikre, at Grækenlands konsolideringsforanstaltninger er umagen værd. De er nødvendige, men de skal også være umagen værd. Dette er grunden til, at vi støtter, og hele Parlamentet nu skal støtte, det forslag, som Kommissionen vil fremlægge, og vi må håbe, at Rådets medlemmer tier og samtykker. Det må vi håbe.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg ønsker kort at erindre om, hvor hurtigt vi besluttede at komme de europæiske banker til undsætning, og at det i nogle tilfælde praktisk talt skete fra dag til dag.

Det er imidlertid først nu, vi fører forhandlinger om vilkårene for ydelsen af denne bistand. Vi har stadig ikke afklaret tilbagebetalingsvilkårene og ansvaret eller fastlagt, hvordan tilsynet med bankerne skal gennemføres. På denne baggrund skal jeg ligeledes påpege, at denne græske krise, og denne krise, som euroen befinder sig i, faktisk er en europæisk krise, og at der i ugevis og månedsvis har kørt drøftelser, uden at EU har kunnet tage sig sammen til at træffe de nødvendige beslutninger. Personligt skammer jeg mig over det. I min egenskab af tysk parlamentsmedlem skammer jeg mig over den tyske regering, og jeg håber, at De hører dette, hr. Langen.

Vi har læst i dag, at bliver afholdt et særligt topmøde i Bruxelles, hvor der vil blive truffet beslutninger om Grækenland i overensstemmelse med fru kansler Merkels vilje, dvs. i overensstemmelse med det, fru Merkel ønsker, og det, der vil gøre det muligt for hende at vende tilbage til Berlin fra Bruxelles som sejrherre, uden at der faktisk vil blive drøftet tilfredsstillende løsninger med de øvrige parter. Efter min mening er dette skandaløst. Dette betyder, at formiddagsbladene og den passive politik er løbet af med sejren, og jeg mener, at vi, og her mener jeg også hr. Langen i den tyske delegation, bør tænke grundigt over, om "at være eller ikke være" med hensyn til solidaritet i EU bør være afhængig af resultaterne af de aktuelle meningsmålinger for et tysk parti, som den tyske kansler er medlem af, og som vedrører udsigterne til en valgsejr i en tysk delstat.

Efter min mening lugter det alt for meget af populisme, og det er uacceptabelt, at det endnu ikke er blevet fastslået, at stats- og regeringscheferne på de ordinære møder i Rådet torsdag og fredag vil nå til enighed om, hvordan euroområdet skal håndtere krisen i Grækenland.

(Bifald)

Jeg har nøje fulgt drøftelserne i Tyskland, og sidste uge var jeg ligeledes i Grækenland, og jeg vil nok en gang gøre det klart for mine tyske medborgere, for de græske borgere og for EU's borgere, at tiden er inde til at udvise solidaritet, men at Grækenland efterfølgende kun vil kunne optage lån på gunstige vilkår, hvis der ikke er tale om en blindgyde. De dage, jeg tilbragte i Grækenland, viste mig, at den græske befolkning nu har en mulighed for at skabe en bedre stat. Den græske stat skal bruge krisen til at gennemføre reelle reformer. Vi vil gøre alle en bjørnetjeneste, hvis vi udviser solidaritet nu uden at opfordre hr. Papandreou til at gennemføre endnu mere vidtrækkende reformer, end dem, der hidtil er blevet offentliggjort. Som nævnt fortjener den græske befolkning noget, der er meget bedre.

Da jeg anser denne populisme for at være så fremtrædende i Tyskland, og da jeg anser den for at være så farlig, ønsker jeg også at belyse dette fra et andet perspektiv, nemlig at vi i vores analyse har konstateret, at euroens, dvs. en fælles mønts, fortsatte eksistens kun kan sikres på lang sigt, hvis de europæiske politikere står sammen og integrerer deres økonomiske politik. Hvis ikke, vil konkurrencen om såkaldte hårde interesser i tvivlstilfælde altid føre os ud i de vanskeligheder, som vi øjeblikket befinder os i. Så får vi for alvor nok at gøre, og bitterhed vil igen komme til at præge billedet, hr. Langen. Vi bliver nødt til at forklare borgerne, at integration er nødvendig.

Vi har gjort et lige så stort nummer ud af dette, som vi gør, når vi drøfter forfatningen. Vi er så glade for, at Lissabontraktaten endelig er trådt i kraft, men når så først vi står over for den første udfordring, efter dette er sket, lader vi formiddagspressen og den passive politik vinde over fornuften. Det ville klæde fru kansler Merkel, og således også de tyske medlemmer af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), at slå bremsen i. Det, der herefter skal drøftes, er nødvendigheden af at integrere den økonomiske politik. Vi skal rette os efter gennemsigtighed, fornuft og argumenter, vi kan fremføre over for borgerne, og ikke efter sensationsaviser som *BILD-Zeitung*. Hvis vi ikke gør dette, vil fru kansler Merkel, som hr. Münchau skrev i dag, inden længe vende besejret hjem fra Bruxelles. Så vil *BILD-Zeitung* skrive, at euroen skal afskaffes, og at den tyske mark skal genindføres. Og hvad vil vi så gøre?

Endnu er det ikke for sent. Tyskland har en afgørende stemme. Jeg håber ikke, at hr. Sarkozy giver efter, men at han i stedet er mere fornuftig end fru kansler Merkel.

Michał Tomasz Kamiński, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Det er ikke uden grund, at vi taler om Grækenland i dag i Parlamentet, på trods af, at Grækenland desværre ikke er på dagsordenen for mødet. Jeg ønsker at give udtryk for min anerkendelse af den græske regering her i Parlamentet. Det er en regering, der i dag bliver mødt med protester i gaderne. Det er muligt, at protesterne kommer fra regeringens eget

socialdemokratiske vælgerkorps, men det er en regering, der for at fremme en rationel økonomi og den europæiske solidaritet, tager vanskelige beslutninger og ikke bukker og nejer for populismen. Jeg beklager at måtte sige, at ikke alle europæiske ledere i dag kan modstå fristelsen til at bukke og neje for denne form for populisme.

Det er min opfattelse, at Grækenland virkelig har brug for vores solidaritet, for Europa bygger på princippet om solidaritet, men vi må naturligvis ikke lade nogen politiker i noget land behandle den økonomiske politik som en indkøbstur med et carte blanche, for så vil man ende i samme situation som Grækenland. I fremtiden bør vi meget konsekvent fastsætte betingelser for medlemsstaterne for at sikre, at de fører en rationel økonomisk politik, for en politik uden et rationelt grundlag resulterer i, at vi ender i samme situation som den græske økonomi.

Jeg bliver desværre nødt til at sige, at vi i dag også står over for et problem, der så ofte forekommer i Europa, nemlig at ideologi og politik er vigtigere end økonomi. Dette er desværre resultatet, og vi havde et eksempel herpå i forbindelse med euroens indførelse. Vi kan i dag sige, at Grækenland sandsynligvis indførte euroen for tidligt, men da politik fik forrang for økonomi, fik vi den krise, vi har i dag. Jeg vil sige, at jeg håber, at Kommissionen under hr. Barrosos ledelse vil være den europæiske solidaritets og den europæiske økonomiske fornufts vogter, for det, vi har brug for, er fornuft og solidaritet.

Jeg ønsker ligeledes at påpege, at vi som reaktion på den krise, som vi befinder os i, ikke bør overveje foranstaltninger, der kun vil forværre situationen. Jeg mener ikke, at øget bureaukrati, integration og regulering i EU kan bidrage til det, der er og bør være vores fremmeste mål, nemlig en øget konkurrenceevne. Vi bør ikke regne med, at tjenestemænd kan træffe beslutning om, hvordan vores verdensdel kan forbedres, i stedet for at overlade denne opgave til markedskræfterne. Vi bør ligeledes respektere de forskelle mellem den økonomiske politik og socialpolitikken, som adskiller de europæiske lande, og som er begrundet i deres forskellige historie, kultur og andre faktorer. Vi kan, og vi bør, appellere til europæisk solidaritet med Grækenland, og jeg håber, at jeg her i Parlamentet kommer til at høre udtryk for anerkendelse af den græske regering.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det er sjældent, at jeg er enig med Parlamentets formand og kommissionsformanden. Når De imidlertid begge opfordrer til solidaritet med Grækenland og advarer mod renationalisering, kan jeg kun give Dem ret, fordi det, De siger, er korrekt. For nylig i Strasbourg hørte vi endvidere hr. Barroso tænke højt med hensyn til, om det værste aspekt af spekulationen på finansmarkederne direkte bør forbydes. Den stadig større sociale kløft i EU og internt i medlemsstaterne kan ikke længere ignoreres, men de akutte problemer, der er forbundet hermed, er ikke på statsledernes dagsorden for det første topmøde efter Lissabontraktatens ikrafttræden.

Forhandlingerne om EU's økonomiske 2020-strategi er naturligvis allerede sat på dagsordenen. Som bekendt er min gruppe overhovedet ikke begejstret for denne strategi i den form, som Kommissionen har udarbejdet den, da den er baseret på den forføjede konkurrenceideologi, der resulterede i krisen. Vi ønsker en strategi for Europa, hvor sociale og miljørelaterede behov prioriteres højere end konkurrenceinteresser. EU 2020 er milevidt fra dette mål. Det vækker imidlertid opsigt, når enkelte medlemmer af den tyske forbundsregering møder frem og taler dunder mod de få bindende mål i EU 2020-strategien for f.eks. beskæftigelsesfrekvensen, forskning og uddannelse og fattigdomsbekæmpelse, og dette gør de i Det Europæiske År for Bekæmpelse af Fattigdom! Jeg håber ikke, at denne holdning vil være fremherskende blandt hovedparten af regeringslederne.

Niki Tzavela, for EFD-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Mit land, Grækenland, har mange ting til fælles med Californien. Vi har et pragtfuldt klima, vores jord er vores aktiv, vores skove brændte i lighed med skovene i Californien, de har i lighed med os været vært for De Olympiske Lege, og vi er endt med at have samme problemer som Californien.

Gad vide, om Californien havde lånevanskeligheder, og om USA's centraladministration ville overlade staten til spekulanters nåde og barmhjertighed...

(Taleren blev afbrudt)

Det er økonomien, ja det er. Det er jeg klar over. Derfor sagde jeg det, jeg sagde før.

– (EL)... eller ville USA's centraladministration løse Californiens problem? Har vi eller har vi ikke en centraladministration i EU? Er vi sikre på, at Grækenland, der tegner sig for 2 % af Europas økonomi, har forårsaget et så massivt problem for euroen? Har Grækenland ødelagt samhørigheden i euroområdet, og truer Grækenland Unionens enhed?

Det er derfor tydeligt, at vi står over for den europæiske valutas styrkeprøve, og hvad vigtigere er, EU-ledernes vilje til at forsvare den. Hvis vi ser tilbage, kan vi se, hvad vi har opnået (for 30 år siden var jeg som ung ansat i arbejdsministeriet og blev uddannet her, i Bruxelles, i Europas indre marked). Vi har opnået Europas indre marked. Vi har opnået euroen. Jeg tror ikke, at vi har opnået andet i fællesskab. Derfor befinder jeg mig også blandt euroskeptikerne.

Jeg sætter min lid til, at vi i morgen beviser, at vi virkelig har opnået harmoni og noget i fællesskab.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Alle dem, der har talt før mig, har i deres indlæg nævnt løsningen på den græske krise. Imidlertid er dette punkt ikke engang sat på topmødets dagsorden, hr. Barroso. Anser De ikke dette for at være en modsigelse, et udtryk for hykleri? Emnet fremgår jo ikke af den officielle dagsorden. Det er naturligvis ikke kun Grækenland, der endte i en vanskelig situation i 2008-2009. Ungarn var det land, der var tæt på at gå bankerot, hvilket delvis skyldtes regeringens alvorlige fejl. I Ungarn valgte man at optage et lån i Valutafonden, og dette har fået særdeles alvorlige konsekvenser for befolkningen. Vi bliver nødt til at forholde os til spørgsmålet om, hvad vi har lært af finanskrisen. Er det, at alting er indbyrdes forbundet? Nej. Den virkelige lærestreg er blevet formuleret af hr. ministerpræsident George Papandreu, som har udtalt, at vi inden for de forgangne 20 år har set Berlinmuren falde og Wall Street falde. "Muren" er faldet. Ja, dette globale finanssystem, der var blevet isoleret fra økonomien, er den grundlæggende årsag til, at landene befinder sig i denne situation.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Hr. formand, hr. formand for Rådet! De er mere end nogen anden klar over, hvor meget mit parti ønskede at bidrage til, at det spanske formandskab bliver en succes. Vi ønsker at fortsætte på denne måde, men det kræver, at De foretager nogle tilpasninger, og De bliver nødt til at begynde at lede EU i den rigtige retning.

At lede EU er ensbetydende med at finde en løsning for Grækenland. Alle har sagt dette, og jeg vil ikke gentage det. At lede EU er ensbetydende med at vedtage direktivet om forvaltere af alternative investeringsfonde så snart som muligt og ikke forsinke vedtagelsen heraf, som det spanske formandskab har gjort. At lede EU er ensbetydende med at vedtage finanstilsynspakken så snart som muligt og ikke for enhver pris opretholde en aftale indgået af Rådet, der er meget mere moderat end Kommissionens forslag og endnu mere moderat end de Larosièrre-betænkningen, som den hidrører fra.

Parlamentet vil forelægge det spanske formandskab en tilsynsaftale, der kan sammenfattes i to ord, nemlig mere tilsyn og mere Europa. Jeg er sikker på, at den spanske regering, som altid har gjort sig til fortaler for disse idéer, vil støtte Parlamentet og ikke de andre holdninger fra den anden side af Kanalen.

At lede EU er ensbetydende med at styrke finansdisciplinen, og at styrke finansdisciplinen er ensbetydende med at fremlægge nye idéer til, hvordan man kan styrke forebyggelsesaspektet. Den spanske premierminister ved, at revisionen af de fjorten stabilitetsplaner, der lige blev henvist til, udelukkende var en bureaukratisk procedure i mangel af en bedre idé.

I forebyggelsesarbejdet skal der tages højde for økonomiernes konkurrencedygtighed, for uden velstand er det umuligt at skabe balance i de offentlige finanser, og der skal tages højde for situationen med hensyn til udenlandske konti. Der vil også skulle indføres strengere sanktioner, således at aftalen virkelig fremstår som værende bindende.

At lede EU er ensbetydende med at tilføje nye idéer om styreformer, som De just har skrevet i en avis. Den spanske premierminister har fortalt Parlamentet, hvordan han ønsker mere styring, når artikel 121 og 136 i Lissabontraktaten, som det spanske formandskab nu henviser til, allerede er trådt i kraft.

Hvad omfatter det ellers? Fortæl os, hvad det omfatter, og så vil vi støtte Dem. For at kunne støtte Dem bliver vi imidlertid nødt til at vide, hvad De forventer og ønsker, for her i Parlamentet gøres der meget kort proces med vage, indholdsløse og tomme idéer.

FORSÆDE: Roberta ANGELILLI

Næstformand

Stephen Hughes (S&D). – (EN) Fru formand! Det er vores opfattelse, at udkastet til Det Europæiske Råds konklusioner, som blev lækket denne uge, udgør en reel fare for EU.

I konklusionerne tales der om en betimelig exit fra de ekstraordinære støtteforanstaltninger. Hvad betyder det i praksis? I konklusionerne fra Økofinmødet sidste uge så vi, at man ønsker, at

arbejdsmarkedsstøtteforanstaltningerne trækkes tilbage ved slutningen af 2010. I december talte Rådet om nødvendigheden af, at alle medlemsstater vender tilbage til stabilitetspagtens kriterier ved slutningen af 2013.

Efter vores opfattelse er den tidsplan håbløst optimistisk. Hvis vi følger opskriften med en streng tilbagevenden til stabilitetspagtskriterierne ved udgangen af 2013, betyder det, at der skal foretages kæmpestore nedskæringer i de offentlige udgifter og offentlige ydelser. Arbejdsløsheden vil stige, skatteindtægterne vil falde, og vi vil komme ind i en periode med svag vækst, som kunne føre til et reelt fald i EU's økonomiske potentiale i mange år fremover. Det er den sikre vej til en katastrofe.

Det, vi i stedet har brug for, er en fornuftig balance mellem en ansvarlig finanspolitik på den ene side og fortsat støtte af arbejdsmarkedet på den anden side. Vi har brug for en varig social og bæredygtig exitstrategi.

Det danske arbejdsmarkedsinstitut har fremlagt nogle tal i dag. De siger, at hvis de exitstrategier, som 20 medlemsstater er blevet enige med Kommissionen om, bliver gennemført, vil yderligere 4,5 mio. europæiske borgere unødvendigt slutte sig til arbejdsløshedskøerne ved slutningen af 2013. Det kan undgås. Og det skal vi undgå. En af de ting, vi kræver, er derfor, at der vedtages et toårigt moratorium for tilbagetrækning af støtteforanstaltningerne.

I øvrigt foreslår vi også i denne uge en ny europæisk mekanisme til sikring af finansiel stabilitet. Jeg havde håbet, at hr. Barroso stadig ville være her, for jeg vil gerne fortælle ham, at vi slet ikke ville have noget imod, at han stjal vores idéer og forelagde dem for Rådet i morgen i form af en henstilling.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Fru formand! Rådet mødes i morgen for at diskutere fremtiden for et Europa, som står over for enorme udfordringer. Vi oplever for øjeblikket en finanskriser, der fører til en arbejdsløshedskrise, samtidig med at vi står med en klimakrise.

Det er helt afgørende, at vi får en økonomisk vækst, der er baseret på sociale og miljømæssige hensyn, hvis der skal komme gang i Europa igen, men jeg er bange for, at Rådets og Kommissionens forslag til at løse disse problemer – selv om de naturligvis er velkomne – vil være for vage, og at man ikke vil kunne nå de mål, man har sat sig. Hvis Europa 2020-strategien bliver gennemført, sådan som den ser ud nu, vil den blive en ny Lissabonstrategi – en fiasko.

Europa bør udvise det fornødne mod og angribe frontalt med stærke forslag til løsning af disse udfordringer.

For det første virker den åbne koordinationsmetode ikke, og den bør opgives. I stedet bør der fastsættes bindende mål, som skal følges op af Kommissionen i henhold til de relevante artikler i Lissabontraktaten.

For det andet kan vi ikke, hvis finansieringen skal afhænge af, i hvor høj grad en medlemsstat opfylder sine forpligtelser i henhold til 2020-strategien, blive ved med at bruge skatteborgernes penge på regeringer, som lyver og snyder med deres statistikker. Solidaritet, ja, men den skal baseres på gennemsigtighed.

For det tredje burde Kommissionen forelægge sine årlige beretninger med politikhenstillinger for Parlamentet, før disse henstillinger bliver drøftet i Rådet.

En åben proces vil skabe gennemsigtighed og gøre det muligt at inddrage borgerne. Vi europæiske politikere bør altid tilstræbe at sætte borgerne i centrum for vores politik. Så lad os gøre det løfte til virkelighed og samtidig forvandle Kommissionens killing til en tiger – en tiger med tænder.

Roberts Zīle (ECR). – (LV) Fru formand! Vi skal se på spørgsmålet om solidaritet, ikke kun når det gælder Grækenland, men også i forbindelse med udformningen af EU's langfristede politikker, og her tænker jeg på den aftale, vi forventer fra Rådet om målsætningerne for 2020-strategien. Det, der bekymrer mig i Kommissionens plan, er, at den økonomiske sammenhørighed ikke betones i denne strategi, sådan som det er tilfældet med den sociale sammenhørighed. Hvis vi ser på dette i forbindelse med den vægt, der tillægges de finansielle overslag for 2014-2020, bliver det økonomiske sammenhørighedsbegreb væsentligt svagere rent monetært. Det betyder med andre ord, at der indtil 2020 ikke vil ske nogen særlig stor udligning af de økonomiske forskelle i EU. Tværtimod vil vi måske opleve, at de økonomiske forskelle i EU vil være større i 2020 end i 2010. Er det det, vi ønsker, og er det sådan, at solidariteten i EU skal forstås? Jeg vil gerne opfordre Rådet til alvorligt at bestræbe sig på at opnå denne politiske aftale, men den økonomiske sammenhørighed skal samtidig understreges.

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Jeg synes, at vi har talt nok om Grækenland. Jeg vil gerne komme ind på et spørgsmål, som også vedrører andre lande. Hr. Schulz sagde, at renten for øjeblikket ligger på mellem 2-3 % i Europa. Jeg kan fortælle Dem, at renten i Cypern for øjeblikket er 6 %. Hvis den

overskrider det niveau, vil bankerne synke i knæ, og det er der intet, som vil kunne ændre på. Vi mener, at Rådet også skal gøre noget på dette område i fremtiden, således at andre lande ikke kommer i samme ufare som Grækenland.

Jeg vil gerne stille to forslag.

Vi gav bankerne milliarder for at få dem i gang igen. Ville det ikke have været bedre, hvis staten havde givet disse penge i form af en bestemt rente på et lån i en fast bolig, da forbrugerne jo gik til banken for at betale deres afdrag?

Mit andet forslag er, om vi ikke kunne have overvejet at indføre en afgift på store grænseoverskridende transaktioner mellem de forskellige stater.

Jeg vil også gerne sige et par ord om taler af et minuts varighed. Jeg beklager at måtte sige, at et minut er ikke nok tid til at fremlægge et synspunkt. Det er i sidste instans ydmygende at skulle være nødt til kun at tale i overskrifter.

Formanden. – Jeg forstår, at man ikke kan sige ret meget på et minut, men jeg vil nu give ordet til hr. Borghezio. Han har et minut.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det er klart for alle, at det med hver dag, der går, bliver mere og mere vanskeligt at styre euroområdet.

Risikoen for en statsbankerot er ikke blevet udelukket, men til trods for de ugentlige møder og topmøder mellem regeringschefer og finansministre har man endnu ikke iværksat en klar løsning. Jeg håber ikke, at vi her står med en umulig mission. Redningen af en medlemsstat vil måske ikke overleve en meget sandsynlig forfatningssag i Tyskland. Det er alt sammen noget, vi bør tage med i betragtning, og som efter min mening ikke er kommet frem under denne forhandling.

Jeg vil imidlertid gerne benytte mig af lejligheden til at nævne, at EU inden for rammerne af de finansielle foranstaltninger skal lægge særlig stor og konkret vægt på at få iværksat et effektivt genopsving for de små og mellemstore virksomheder, som er blevet ignoreret.

Hvor mange af de kæmpestore beløb, som bankerne har fået, ender i sidste instans hos de små og mellemstore virksomheder i f.eks. mit land, Italien? Hvor mange af strukturfondsmidlerne? I henhold til SMV'ernes organisationer er det kun mellem 1-2 %, der anvendes i SMV-sektoren i nogle regioner. Det drejer sig her om reelle problemer, der berører realøkonomien, og det er problemer, som Europa bør tage alvorligt og hurtigt gøre noget ved.

Werner Langen (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg vil begynde med at rose Grækenland. Løsningen af den græske krise kræver hårde reformer i Grækenland. Det er den rette vej. Alle de andre ting, der er blevet foreslået her, er i modstrid med de europæiske traktater, og jeg forventer, at både formanden for Kommissionen og Europa-Parlamentet overholder traktaterne, og at de ikke stiller forslag, der er i modstrid med traktaterne.

Jeg vil gerne sige til hr. Schulz, at det ikke nytter at skruer op for lyden, hvis man ikke kender de faktiske forhold. Det er ikke spekulanterne, der har foranlediget Grækenlands problemer. Det er de interne regler, den kendsgerning, at medlemsstaterne ikke har været rede til at overholde stabilitets- og vækstpacten. Tyskland og Frankrig – ikke Grækenland – var de skyldige, da de helt tilbage i 2003 og 2004 gav alle andre lande et dårligt eksempel. Det var ikke de andre.

Det skal ikke forstås som en kritik af Grækenland, men hvis vi ikke ændrer reglerne, og hvis medlemsstaterne ikke er parate til at overholde reglerne, så vil euroområdet få problemer. Nu hævdes det, at det er spekulanternes skyld. Mindre end en tredjedel af Grækenlands statsgæld er sikret af credit default swaps. Mindre end en tusindedel af de globale CDS-derivater vedrører Grækenland. Det er kun en undskyldning.

Så længe vi ikke er i stand til at gennemføre reglerne og holde os til dem – og her er det finansministrene, der er de skyldige – vil vi komme i vanskeligheder igen og igen. Det er nøglen, og det hjælper ikke at komme med bebrejdelser over for en regeringschef, som overholder de europæiske traktater og sin egen forfatning.

(Bifald)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Det er helt klart, som hr. Langen allerede har sagt, at Grækenland skal gøre sit hjemmearbejde. Men efter min mening er det også klart blevet sagt, at vi skal udvise solidaritet. En solidaritet, som vil hjælpe Grækenland til at gøre det, der skal gøres.

Uanset procenttallene kan det godt være, at spekulationen ikke er skyld i krisen i Grækenland, men den kan bebrejdes den ekstra store byrde, Grækenland nu skal klare udover det, der er nødvendigt, og det er det afgørende.

Og jeg vil også sige til hr. Langen, at the Financial Times – en avis, som politisk ligger tættere på hans synspunkter end på mine – klart har sagt, at forskellen mellem kansler Kohl og kansler Merkel er, at kansler Kohl ville have sagt, at vi nu skulle løse problemet sammen med Grækenland. Kansler Merkel undviger og spørger, hvad traktaten siger. Hvad siger Domstolen og den tyske forfatning? Det er forskellen – om man politisk ønsker en europæisk integration, eller om man hele tiden ser på sit eget land, eller om man har en udenrigsminister, som siger, at vi ikke vil lægge penge på bordet lige nu. Der er ingen, der har bedt om, at der lægges penge på bordet.

Hvis man altid handler ud fra populistiske hensyn og ikke tænker på Europas fælles fremtid, så ender det i sidste ende med denne kakofoni. Eller som det siges i en anden avis, som står hr. Langen nær, nemlig Frankfurter Allgemeine Zeitung, en anden dag, et andet forslag. Det gælder ikke kun Tyskland, men det gælder hele EU. Det svar, eller rettere mangelen på svar, kan ikke accepteres. Vi skal både bruge gulerod og kæp. Det er nødvendigt med foranstaltninger i Grækenland – det er der ingen tvivl om – og det skal være hårde, meget hårde foranstaltninger. Men der er imidlertid også behov for samarbejde på europæisk plan især for at forhindre, at sådanne problemer opstår. Men det vil kun kunne ske – enten det bliver i form af en europæisk monetær fond, som hr. Schäuble har foreslået, eller på andre måder – hvis vi ser europæisk solidaritet. Jeg forventer derfor, at man på topmødet udviser europæisk solidaritet, så man kan skabe en bedre fremtid.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Fru formand! Det er meningen, at forårstopmødet skal være et energitopmøde.

Hvis konferencen i København var endt med en global aftale, ville vi allerede være i færd med at drøfte de tekniske detaljer i forbindelse med overgangen til en emissionsreduktion på 30 %, og det skal vi stadig gøre.

For det første fordi det ambitionsniveau, man blev enig om på forårstopmødet i 2007 betyder, at der skal foretages en reduktion på meget mere end 20 % under de nuværende økonomiske omstændigheder. Så sent som i sidste uge fortalte Nobuo Tanaka, der er generaldirektør i det meget forsigtige Internationale Energiagentur (IEA), at man i IEA's 2009 World Energy Outlook (verdens energiperspektiver for 2009) forudser en reduktion på 23 % i EU-emissionerne, og at 30 % ville udgøre en god målsætning.

For det andet fordi køreplanen kræver en nedskæring på mindst 30 % i 2020, hvis vi mener det alvorligt med at opnå målsætningen på 95 % i 2050.

Og sidst, men ikke mindst vil den økonomiske genopretning og jobskabelsen i Europa kun kunne sikres, hvis EU bliver en bæredygtig lavkulstofs- og ressourceeffektiv økonomi.

Grønne jobs er selve kernen i Europa 2020-strategien. Rådet skal derfor bakke op om kommissær Hedegaard og erkende, at vi nu har de rigtige betingelser til at gå over til en målsætning på 30 %, og Rådet skal indse, at den billigste og letteste måde at få tilvejebragt yderligere nedskæringer på er gennem energieffektivitet, og især en bindende målsætning for energieffektivitet.

Det er nødvendigt, at EU's ledere fremsætter et lige så klart budskab på dette forårstopmøde i 2010, som de gjorde i foråret 2007.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Fru formand! I stedet for at drøfte gennemførelsen af Europa 2020-strategien vil jeg foreslå, at vi koncentrerer os om områder, hvor vi virkelig har indflydelse. Vi kan klart være med til at sikre det fælles marked mod protektionisme. Vi kan være med til at gøre den europæiske lovgivning lettere for erhvervslivet, således at den ikke begrænser den europæiske økonomis konkurrenceevne. En bedre lovgivning er jo naturligvis netop Europa-Parlamentets ansvar.

Medlemsstaterne vil gennemføre reformer, hvis de bliver udsat for pres fra verdensøkonomien. Det er derfor, at det er så vigtigt at give medlemsstaterne så stor frihed som muligt på områder der vedrører konkurrenceevnen, såsom skattesystemer, sociale systemer og lovgivning på det økonomiske område. Ved at indføre en harmonisering på disse områder fastholder vi blot svaghederne i den europæiske sociale model. Det er frihed og ikke forskellige strategier, der er den rigtige løsning på krisen.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Fru formand! Der er ikke fundet nogen nødløsning for Grækenland endnu, men det er heller ikke problemet nu, da selv den græske premierminister sagde her i Parlamentet, at

Grækenland ønsker at bringe orden i sit eget hus. Det er også den rigtige løsning i henhold til de gældende regler i stabilitets- og vækstpagten. Det er også solidaritet.

Men vi har ikke desto mindre et problem. Euroen falder kraftigt, men det skal først og fremmest tillægges den offentlige diskussion mellem hovedstæderne, som giver indtryk, at vi ikke kan finde en løsning. Det skal standses nu, og det sker forhåbentlig i morgen. Efter min opfattelse er der brug for en nødforanstaltning i dette akutte tilfælde, og Kommissionen, medlemsstaterne og Den Internationale Valutafond (IMF) skal gå sammen om at hjælpe. Der skal gives nødlån og ikke andet.

Jeg håber, at man i morgen vil være fremsynede og ikke kun drøfte denne krise. Jeg håber, at man også vil prøve at finde løsninger på mellemlang og lang sigt. Vi skal styrke stabilitets- og vækstpagtens forbyggende indflydelse. Desuden vil Europa 2020-strategien kun kunne blive en succes, som det allerede er blevet sagt, hvis vi får en virkelig velfungerende europæisk økonomisk styring. Det betyder ikke kun, at medlemsstaterne skal optræde samlet på topmødet, men også, at Kommissionen skal bruge alle de beføjelser, som Lissabontraktaten har givet den, alle de beføjelser, den har, til virkelig at handle og få gennemført tingene. For som fru Ek også sagde, kommer vi ingen vegne, hvis alle gør, som de vil.

Det er mit store håb, at man vil blive enig om nødforanstaltningen, inden topmødet starter i morgen, således at vi kan koncentrere os om at få Holland ud af krisen med en stærk 2020-strategi og at få fundet en løsning med hensyn til det, der skal gøres efter København.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Ifølge de seneste udtalelser fra tjenestemænd og artikler i pressen ser det ud til, at det mest sandsynlige "redningsscenarie" for den græske økonomi vil være en fælles indsats, der samler EU's medlemsstater og Den Internationale Valutafond. Fru Merkel synes også at skubbe på i den retning.

Tillad mig at sige, at det er det værste, mest antisociale scenarie både for Grækenland og euroområdet. Det ville være et brud på Fællesskabets lovgivning – og det siger jeg til dem, der forsvare denne løsning, da der ikke i nogen traktat, i nogen lovtekst findes en omtale af en sådan mulighed for, at Den Internationale Valutafond eller andre internationale organisationer kan gribe ind i disse procedurer. Der skabes samtidig en politisk og retlig præcedens ved at stramme stabilitetspagten endnu mere, og USA bliver lukket ind i euroområdet af bagdøren.

For Grækenlands vedkommende ville en sådan afgørelse alvorligt forstærke de antisociale og antiarbejdskraftforanstaltninger, som regeringen har truffet. Det er foranstaltninger, som De kalder modige, og som har øget fattigdommen, øget arbejdsløsheden, fjernet alle udsigter til vækst og frataget Grækenland al håb om at komme ud af krisen.

Det er det, andre lande kan se frem til, hvis de indfører sådanne foranstaltninger under pres.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Fru formand, hr. López Garrido, hr. kommissær! Er det normalt, at det var nødvendigt med to Europæiske Råd for at løse spørgsmålet om eurolandenes solidaritet med Grækenland?

Jeg hørte hr. Langen fortolke traktaten. Ja, vi har traktaten, dens ånd og bogstav. Og når vi ser på artikel 143 og artikel 122, var der ingen af traktatens forfattere, der havde i tankerne, at vi efter at være gået over til euroen kunne komme til at stå med et problem som det, vi ser i dag. Derfor skal vi være kreative, og derfor skal vi udvise solidaritet. Idéen om at henvise Grækenland til Den Internationale Valutafond forekommer os, eller i hvert fald de af os, der ønsker at være ansvarlige og konsekvente europæere på den internationale scene, at være fuldstændig tåbelig.

Der er én ting, vi skal gøre, og som vi må håbe, at Det Europæiske Råd vil gøre, nemlig at udsende et budskab om solidaritet med Grækenland og et budskab om ansvarlighed vedrørende spørgsmålet om økonomisk styring. Det spørgsmål ligger nu på bordet, det er alvorligt, det er ikke løst. Det skal behandles med ro, vi skal mindske presset, og vi må ikke begynde med den antagelse, at vi principielt skal forstærke det indtil videre ineffektive redskab, som stabilitets- og vækstpagten er, da det har været mere repressivt end kooperativt.

Vi skal sætte os nogle mål, når det gælder offentlige underskud og gæld, men vi skal også finde frem til gode samarbejdsbetingelser, en god merværdi, mellem medlemmerne af euroområdet. Det er den udfordring, Det Europæiske Råd står over for, og jeg håber, at det vil tage udfordringen op på ansvarlig vis.

Miroslaw Piotrowski (ECR). – (PL) Fru formand! Her op til mødet i Det Europæiske Råd, som skal fastlægge Unionens nye økonomiske strategi, bør vi drage en lære af Lissabonstrategiens fiasko og arbejde sammen og se på alle medlemsstaterne. For at kunne være konkurrencedygtige på verdensmarkederne, skal vi være

innovative, men hvis vi afsætter størstedelen af vores budgetmidler udelukkende til det formål, vil det være en de facto diskrimination af mange Central- og Østeuropæiske lande, herunder også Polen.

Der er store forventninger om, at vi takket være EU-midlerne – som det tidligere var tilfældet i Spanien, Portugal og andre lande i EU – vil kunne udbygge landevejs- og jernbaneinfrastrukturen og også internettet. Det burde være en særlig prioritering at hjælpe EU's østlige grænseregioner, som f.eks. regionen omkring Lublin i Polen, for hvilken der burde oprettes en særlig budgetpost som en del af 2020-strategien.

Det Europæiske Råd må ikke udsende signaler om, at de fattige regioner i Unionen skal finansiere de idéer, som kun vil bringe fordele for de gamle medlemsstater.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Europa 2020-strategien, som skal drøftes på topmødet, og som følger efter Lissabonstrategien, viser, at de hasteforanstaltninger, der er rettet mod græsrodderne, og som PASOK-regeringen i vores land gør sig til talsmand for med opbakning fra alle de politiske kapitalistiske kræfter og partier i den europæiske blindgyde, ikke udelukkende gælder for Grækenland.

De er besluttet på forhånd af den politiske elite og regeringerne i EU's medlemsstater. De er en del af kapitalens samlede plan, og de fremmes overalt i Unionen, idet man skærper den ideologiske terrorisme og vildleder arbejder- og græsrodsbevægelserne. De løgne og demagogiske erklæringer, der fremsættes af de borgerlige regeringsrepræsentanter, den europæiske blindgydes kræfter, om at EU og ØMU'en vil kunne være et værn mod kriser, eventyrerne om det europæiske marked på 480 millioner, den store europæiske familie, fællesskabssolidaritet og anden sådan idealistisk snak har fejlet. EU er en imperialistisk, tværnational union mellem kapitalen og monopolerne, som med en enkelt strategi angriber befolkningerne og krydser klinger for at få del i byttet.

De økonomiske og politiske problemer i Grækenland og i medlemsstaterne i EU vil blive løst gennem arbejder- og græsrodsbevægelsernes kamp, folkenes kamp og solidaritet. Det er indlysende, at det, der sker i Grækenland, hænger sammen med den skarpe konkurrence mellem de imperialistiske stater og mellem EU, USA, Kina og andre udviklingslande.

Sat over for kapitalens strategi er arbejderklassen og græsrodsbevægelserne derfor nødt til at kæmpe deres egen strategiske kamp og vælte denne antigræsrods politik for at kunne tilfredsstille de moderne behov hos arbejderklassens og græsroddernes familier.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg vil nævne to ting. Den første vedrører de offentlige finanser og den anden konkurrenceevnen.

På dette tidspunkt sidste år drøftede vi i Parlamentet, hvordan vi skulle klare krisen. Der var dem, der sagde, at det skulle gøres ved at bruge flere penge og acceptere større underskud, og der var dem, der sagde, at det nu er nødvendigt at få de offentlige udgifter under kontrol for at sikre stabilitet i fremtiden.

Nu kan vi se resultatet. Nogle medlemsstater fulgte udgiftspolitikken og accepterede større underskud, og vi kan alle se, hvad det førte til, nemlig større offentlig gæld og større omkostninger til den offentlige gæld i form af højere rente. Sådan er virkeligheden, og det medfører en nedskæring i udgifterne til velfærd og investeringer i mange af medlemsstaterne.

Det skal vi lære af, dvs. vi skal overholde de regler, vi allerede har, og vi skal udvikle og forbedre stabilitets- og vækstpakten, således at den bedre vil kunne modstå kriser i fremtiden.

Men vi har samme diskussion nu, for nogle siger, at vi skal udsætte exitstrategierne og og bestræbelserne på at nedbringe den offentlige gæld. Det er forkert, for så vil vi undergrave vores muligheder for en genopretning, og vi vil se en stigning i renteomkostningerne i medlemsstaterne.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at konkurrenceevne går hånd i hånd med stabile offentlige finanser og vores indsats for at gennemføre de reelle ændringer, vi har talt om i årevis. Det er regeringschefernes opgave denne uge.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Fru formand! Jeg tror ikke, at hr. Hökmark og jeg har siddet i det samme parlament i de seneste år, for det Europa-Parlament, jeg har oplevet, er helt anderledes end hans. Jeg har oplevet et Europa-Parlament, hvor nogle har sagt, at vi skal se nærmere på kreditvurderingsinstitutterne, hedgefonde og private equity-selskaber. De skal reguleres. De kritiske aktører på finansmarkederne og de kritiske produkter skal kontrolleres, så vi ikke styrer i retning af en international fiasko. Jeg har også hørt

andre sige, at man skal holde fingrene væk, at markedet vil regulere sig selv, og at vi ikke skal gøre noget. Eller som hr. McCreevy sagde, nemlig at når politikken blander sig, bliver det hele værre. Vi ser nu resultatet.

Den internationale fiasko er skyld i den alt for store gæld i EU's medlemsstater. Men vi kan ikke stå her i dag og sige, at det var forkert at fokusere vores vækstpolitik på beskæftigelsen og den økonomiske aktivitet. Det har ikke noget med diskussionen at gøre, lige som det heller ikke har noget med diskussionen at gøre, når hr. Langen siger, at kansler Merkel har forstået traktaten. Nej, hun har overhovedet ikke forstået den. Men hvad værre er, så er hun sandsynligvis i stand til at sætte traktaten og dens målsætninger for Europa i anden række i forhold til frykten for at tabe et vigtigt regionalvalg i Nordrhein-Westfalen.

Det er ikke den form for ledelse, vi har brug for i EU. Vi i Europa-Parlamentet har fortalt Kommissionen, at Europa 2020 er en tynd gang suppe. Der er ikke kød på benet. Vi vil gerne have bevis på, at De kan fremskaffe nye midler. De bedes kæmpe for en afgift på finansielle transaktioner. De bedes kæmpe for større økonomisk aktivitet og bedre vækstudsigter i EU for at give de små og mellemstore virksomheder og arbejdstagerne en chance. Men i dag har vi næsten ondt af Dem, fordi De skal prøve at redde EU med de regeringer, vi har for øjeblikket – regeringer som fru Merkels. Bliv ved med at være stærk og opret europæiske instrumenter. Det er vores budskab til topmødet, fordi kun derved vil vi kunne give folk håb om, at vi kan finde de rigtige løsninger.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Hr. Schulz sagde, at Grækenland har gjort, hvad der skulle gøres, og at det nu er Europas tur. Jeg gad vide, om Europa rent faktisk skal sige tak nu til dags, hvis et medlem af euroområdet ganske enkelt overholder reglerne, dvs. hvis det lykkes dem at vende tilbage til kriteriet på 3 %. Jeg vil også gerne vide, hvad forskellen var sidste år, da Irland stod i samme situation og iværksatte hårde nedskæringer. Der var ingen, der den gang stod frem og opfordrede til, at man oprettede en europæisk monetær fond.

Hr. Verhofstadt siger, at spekulanterne er på spil. Det er rigtigt, at der er et vist pres fra den kant for øjeblikket, men det er ikke desto mindre en kendsgerning, at Grækenland nød godt af store rentefordele på grund af landets medlemskab af euroområdet. Vores italienske kolleger brugte rentefordelen ved medlemskabet af euroområdet til at foretage en konsolidering. Grækerne brugte den til forbrug. Vi kan derfor i dag sige, at en god europæer ikke er den, der lægger penge på bordet, men en god europæer er den, der gennemfører de regler, alle har skrevet under på og accepteret, således at de vil blive overholdt i EU.

For det andet vil jeg gerne give Kommissionen min støtte, for de forslag, der ligger på bordet om det lange sigt, er et skridt i den rigtige retning. Vi er blevet enige om de 3 %, og vi behøver derfor en stærk Kommission, som i fremtiden vil føre kontrol med og også håndhæve denne grænse på 3 %. Vi har set, at medlemsstaterne i euroområdet er ude af stand til selv at kontrollere hinanden og overholde grænsen på 3 %. Derfor er jeg fortaler for en stærk Kommission, som i fremtiden vil kunne sørge for, at kriteriet overholdes.

En sidste tanke. Vi skal tale positivt om euroen. Vi har ikke en valutakrise, det er en økonomisk krise. Euroen er en stor fordel for alle. Hvis vores ledere i EU ikke længere siger det, hvis det ikke længere bliver sagt i Rådet, vil folk ikke vide det. Og derfor skal vi sige ja til denne store og stærke valuta.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Den græske krise er et aktuelt problem, men vækstkrisen og miljøkrisen er langsigtede problemer, og det er nødvendigt at tackle begge med handlekraftige beslutninger i Det Europæiske Råd.

I Europa 2020-strategien står der med rette, at væksten skal være intelligent, bæredygtig og inklusiv. Men når jeg ser på Rådets konklusioner, konstaterer jeg, at de er meget mere snævert udformet og begrænser sig til den klassiske vækststrategi, som er en fejlslagen strategi, der ikke førte os særlig langt. Vækst kan ikke være intelligent, hvis den ikke er bæredygtig, og den er heller ikke intelligent, hvis den ikke er inklusiv. Jeg vil derfor opfordre Rådet og formandskabet for Rådet til at sikre, at denne treklange, disse tre søjler, fastholdes. Det er det nye, som virkelig skal gennemføres nu.

Det glæder mig meget, at en vækst, der sparer ressourcer og energi, skal være EU's flagskib. Det har vi selvfølgelig talt om længe. Det vil være med til at spare omkostninger, reducere vores afhængighed og løse en række problemer.

Jeg forventer, at Kommissionen forelægger en køreplan i løbet af 2010, da det er en opgave, der skal deles af hele EU, men også medlemsstaterne skal være med, og meget er derfor vagt og løst formuleret. Vi skal først og fremmest gøre målsætningen om en energibesparelse på 20 % bindende. Denne

energieffektivitetsmålsætning skal gøres juridisk bindende, således at alle ved, hvilken vej det går, og således at erhvervslivet kan gennemføre de relevante investeringer.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Hvis jeg skulle stille mig selv et spørgsmål, som ofte stilles i halvdelen af Italiens barer, ville jeg spørge om, hvad meningen med Europa er, og mit svar ville instinktivt komme fra mit hjertes inderste.

Hvad er meningen med Europa, hvis det ikke er at hjælpe Grækenland på dette tidspunkt? Jeg mener ikke, at det er en skør idé, for det ligger i vores DNA, det kendetegner vores politiske projekt, for vores politiske projekt er solidaritet. Men det slår mig samtidig, at de, der siger, at de ønsker at bekæmpe den finansielle spekulation, agter at skifte den finansielle spekulation ud med en politisk spekulation.

For hvad forestiller de sig, når de fører denne kamp mod kansler Merkel? Eller sagt med andre ord, hvordan kan de mene, at man kan nå målet om at udvise solidaritet med Grækenland ved at angribe en anden medlemsstat, blot fordi denne medlemsstat minder os om, at en solidaritetspolitik skal gå hånd i hånd med en ansvarlig politik? Det er noget, som vi har sagt ofte og har været fuldstændig enige om, fordi vi erkender, at vi med solidaritet og ansvarlighed vil kunne gøre det europæiske politiske projekt til noget, alle kan bruge.

Vi skal være overbeviste om, at det, der forener os, er stærkere end det, der splitter os, og i det lys skal vi opfordre Kommissionen til fra nu af at være ambitiøs og kræve, at medlemsstaterne udviser den nødvendige stringens til at sikre, at de kan være solidariske ved hjælp af et projekt, som på lang sigt vil kunne give vores europæiske projekt konkret form.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Den græske krise er helt klart det alvorligste problem i Europa, og der er ingen tvivl om, at den skyldes en manglende stram styring af de offentlige finanser.

Men det er imidlertid uforståeligt og uacceptabelt, at det tager så lang tid for de europæiske institutioner at tage skridt til at finde en løsning på den vanskelige situation, som et medlemsland befinder sig i. Denne forsinkelse har desuden allerede haft negative konsekvenser, da den har åbnet døren for spekulation. Der er i EU skabt tvivl om visse landes hensigter med hensyn til Europas fremtid, og vi må ikke glemme, at dette er det første større problem, som vi har skullet tage os af efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Denne tøven har desuden øget vanskelighederne for den græske regering, som har skullet gennemføre upopulære foranstaltninger – og der er ikke tale om ubetydelige eller minimale beslutninger – der rammer millioner af mennesker, og det har den gjort uden at være sikker på, om hjælpen var på vej.

Derudover har det skadet den grundlæggende værdi, solidaritet, som er hjørnестenen og cementen i den idé om EU, som vi alle deler.

Vi skal handle hurtigt for at hjælpe Grækenland. Europa skal gøre det i Europas interesse.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru formand! Rådet hilste med begejstring Kommissionens meddelelse om Europa 2020 velkommen.

Det er rigtigt, at dette dokument er absolut nødvendigt, og netop derfor bør vi studere indholdet nøje. Efter min opfattelse er det ikke finansielt konsekvent.

Det er Rådets pligt at anmode Kommissionen om at præcisere budgetmidlerne og deres fordeling på de forskellige vigtige poster i budgettet.

Efter min opfattelse kan man ikke udarbejde budgettet, før den fælles landbrugspolitik og sammenhørighedspolitikken er blevet revideret.

Et af de vigtigste områder, der er med til at fremme udviklingen og styrke stabiliteten i EU, mangler, nemlig transport- og energiinfrastrukturen.

Udviklingen af transport- og energiinfrastrukturen i EU, kombineret med en samkøring med infrastrukturen i nabolandene, kan være en stærk drivkraft i bestræbelserne på at skabe en bæredygtig vækst og sikre en stabil beskæftigelse. Det kan ligeledes give EU den eftertragtede sikkerhed inden for energi- og transportsektorerne.

Jeg vil derfor opfordre Rådet og Kommissionen til at medtage disse nøgleområder i Europa 2020-strategien til gavn for Europas borgere.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru formand! Det europæiske topmøde den 11. februar, som skulle sende et budskab om hjælp til Grækenland, således at markederne ville falde til ro, er i det store og hele slået fejl på grund af de mislyde, man har hørt, og den usikkerhed, der hersker i EU.

Det Europæiske Råd, som starter i morgen, kan ikke tillade sig den luksus at lade dette klima med usikkerhed og mislyde vare ved. Alle erkender nu, at den græske regering har truffet meget skrappe foranstaltninger, og at man allerede er begyndt at gennemføre de fleste af dem på bekostning af og med ofre fra den græske befolkning. Men Grækenland skal fortsat låne til en usædvanlig høj rente, og det seneste eksempel så vi den 5. marts, for der er spekulanter på markederne, som tjener formuer på at spille på sandsynligheden for, at et land vil gå fallit, og de skaber derved i sidste ende forudsætningerne for, at det sker.

I dag drejer debatten sig om Grækenland. I morgen vil den vedrøre en anden medlemsstat. Vil Det Europæiske Råd standse denne debat ved at indføre en effektiv europæisk forebyggende mekanisme, som kan sikre de nationale økonomier og stabiliteten i euroområdet?

Kommissionens formand talte om ansvar og solidaritet. Han havde ret. Der er brug for begge dele, når man tilhører en familie som euroområdet. Jeg tror ikke, at der kan være tvivl om, at Grækenland fuldt ud har påtaget sig sit ansvar. Men Grækenland kan ikke klare stormvejret på markederne alene på dette vanskelige tidspunkt. For halvandet år siden truede markederne med at knække hele den globale økonomi. Og Grækenland er helt sikkert truet i dag.

Det er her idéen med solidaritet kommer ind i billedet. Det er en idé, som burde være indlysende, og som burde gå hånd i hånd med medlemskab af euroen.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Der er blevet talt nok om Grækenland, og jeg vil gerne rette blikket mod fremtiden. Med Europa 2020-strategien har Kommissionen fremlagt et vigtigt dokument til drøftelse. Formålet med dokumentet er at udstikke de brede retningslinjer for, hvordan EU skal ledes i fremtiden.

Jeg mener, at det i sidste ende er nødvendigt, at alle når de fælles mål, der er fastlagt i Europa 2020-strategien. Det var et af de største problemer med Lissabonstrategien, og det skal vi i sidste instans alle gøre noget ved. Kun hvis alle medlemsstater virkelig overholder målsætningerne i strategien vil vi kunne nå målene i fællesskab. Det vil ikke lykkes, hvis Det Europæiske Råd opfatter sig selv som et administrativt organ, og hvis tingene først bliver ordnet i sidste øjeblik. Det vil kun lykkes, hvis de, der arbejder i denne institution, virkelig forstår, at de skal udvise politisk lederskab.

Og det vil kun virkelig kunne lykkes, hvis solidaritetsprincippet stadfæstes i denne Europa 2020-strategi. Det betyder først og fremmest de enkelte medlemsstaters individuelle ansvar på alle de områder, hvor det er dem, der er ansvarlige. Det drejer sig bl.a. om reformbestrebelser på arbejdsmarkedet, men også om den nationale budgetpolitik. Men på den anden side betyder det naturligvis også, at de andre medlemsstater har pligt til at hjælpe, dvs. at de medlemsstater, som uden egen skyld er kommet i vanskeligheder, også skal hjælpes. Og det vil kun lykkes, hvis Kommissionen tager den politiske føring. Vi skal altså med andre ord ubetinget undgå Lissabonstrategiens fejltagelser. Det er ofte tidligere blevet sagt, at den samarbejdsstrategi, der var kendetegnende for Lissabonstrategien, slog fejl. Vi har brug for klare målsætninger fra Kommissionen, og jeg tror, at Parlamentet vil støtte Kommissionen på det område.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Fru formand! Vi ved vist alle, at 500 millioner mennesker vil følge Det Europæiske Råds møde i næste uge med usædvanlig stor opmærksomhed.

Grunden hertil er, at Det Europæiske Råd vil få lejlighed til at udsende et budskab om, at man er fast besluttet på at komme ud af krisen, og det er det, som de, der lider mest under krisen, desperat venter på. Desuden skal exitstrategien naturligvis afspejle denne beslutsomhed, den skal være overbevisende, når det gælder ændringen af vækstmodellen, og når det gælder den vægt, der skal lægges på de økonomiske, sociale og miljømæssige aspekter.

På det økonomiske område skal man arbejde for en ordentlig styring. På det sociale område skal man arbejde for arbejdstagerne og social beskyttelse – den model, der har gjort os til europæere – og der skal især lægges vægt på ligestilling. Jeg vil gerne understrege dette aspekt i et dokument, hvor indsatsen for ligestillingen klart kan forbedres. Og på miljøområdet skal vi genfinde den ånd, som gjorde på mødet i København Europa til den førende kraft i bestræbelserne på at opnå miljøbæredygtighed og forhindre klimaforandringerne, og vi skal erkende, at vi tog fra mødet i København med en bitter smag i munden.

Men det allervigtigste på Rådets møde er, at vi får et klart europæisk tilsagn om at støtte Den Økonomiske og Monetære Union med den koordinering af den finanspolitiske, budgetmæssige og økonomiske politik, der kræves i en monetær union.

Budskabet om solidaritet med Grækenland er ikke et budskab til Grækenland. Det er et budskab til Europa og til europæerne. Det er ikke kun et spørgsmål om at redde Grækenland. Det handler om at udsende et europæisk livstegn, at forholde sig til en dyb realitet, det dybe historiske engagement, som Den Økonomiske og Monetære Union var.

Vi skal derfor én gang for alle forstå, at det ikke drejer sig om Grækenland, det drejer sig om os alle.

Der har været forsinkelser med at få gang i de nye institutioner. Der bør ikke ske forsinkelser i iværksættelsen af de løsninger, som europæerne forventer af Det Europæiske Råd.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Fru formand! Det er rigtigt, at mit land, Grækenland, ikke i de seneste år har styret sin økonomi med den nødvendige tilbageholdenhed og konsekvens. Men nu har Grækenland påtaget sig sit ansvar. Det græske folk betaler en høj pris.

Men vi må ikke stikke hovedet i busken. Grækenland er ikke det eneste land i ØMU'en, der har alvorlige problemer. Det var ikke det eneste land, der brugte visse kreditinstitutioners giftige tjenester. Grækenland er ikke, og vil ikke blive ved med at være, det eneste mål for spekulanterne.

Vi ved alle – og det er der ingen tvivl om – at det græske problem er et europæisk problem. ØMU'en vil være i vanskeligheder uden en større koordinering af den økonomiske og finanspolitiske politik og især uden solidaritet.

Krisen, enhver krise, er forandringens moder. Den aktuelle krise kan måske føre til fødslen af et stærkere Europa, og Grækenland kan måske være jordmoder for denne forandring. Så lad os ikke meje Grækenland ned. Lad os i stedet nedmeje de spekulanter, som ønsker, at euroen bryder sammen. Det er det, Det Europæiske Råd bør gøre i morgen.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru formand! Jeg vil gerne henlede Kommissionens og Rådets opmærksomhed på, at de, når de nye målsætninger for Europa 2020-strategien skal fastlægges, ikke må glemme de politikker, som fungerer godt for øjeblikket, dvs. sammenhørighedspolitikken og den fælles landbrugspolitik. Det er gode og prøvede instrumenter, som, selvom der er brug for en reform, i betydeligt omfang kan bidrage til, at de nye målsætninger i Europa 2020-strategien kan gennemføres. Det er beklageligt, at disse to meget vigtige fællesskabspolitikker ikke var med i det første materiale, som Kommissionen fremlagde. Det er Ungarns og de nye medlemsstaters opfattelse, at udformningen af disse politikker, den retlige harmonisering af det indre marked og afskaffelsen af flaskehalsen inden for infrastruktur og energisikkerhed, er meget vigtig. Og endelig kan denne EU-strategi ikke erstatte en dybtgående drøftelse af budgetdirektivet, og vi mener, at det er absolut vigtigt, at den regionale dimension af sammenhørighedspolitikken også får en plads.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! De sidste dages drøftelser har været domineret af euroen og af Grækenland. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på et forhold, som efter min mening er meget foruroligende, nemlig af 40 % af tyskerne nu mener, at euroen var en fejl. Det bør bekymre os, for indførelsen af en fælles valuta er ikke en vej, der kun går i en retning. Europas integrationsproces er ikke uafvendelig. Jeg mener, at vi skal holde det løfte, vi gav det tyske folk, da de gav afkald på deres nationale valuta, nemlig at euroen ville være lige så stabil som den tyske mark.

Jeg er også fast overbevist om, at vi i Europa har brug for en diskussion om den sociale markedsøkonomi og om reguleringsrammen. Vi skal ikke tale om, hvordan vi gør Tyskland mindre konkurrencedygtig. I stedet bør vi drøfte, hvordan vi kan gøre hele Europa mere konkurrencedygtig, så vi kan få succes på de globale markeder. Det skal være vores mål, og det er derfor, at jeg opfordrer til en drøftelse af den sociale markedsøkonomi i Europa.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Jeg er enig med alle dem, der for øjeblikket føler, at der især på det økonomiske område er behov for en stærkere europæisk integration, og jeg håber, at det ikke kun vil blive drøftet på euroområdet, men også i Det Europæiske Råd.

Men det er ligeledes rigtigt, som min kollega lige har sagt, at befolkningen også ser negative sider ved euroen. Der var en medfødt fejl ved Den Økonomiske og Monetære union, nemlig at man indførte en fælles valuta, uden at man samtidig forsøgte at føre en mere fælles økonomisk politik. Vi må nu erkende, at det var en stor

fejl. Fornuftens stemme fortæller os, at der nu skal oprettes en solidaritetsfond – også for Grækenland – således at Grækenland kan opnå lavere renter.

Men i denne forhandling er der blevet sagt alt for lidt om, at Grækenland også selv skal gøre noget. Det ville være en vigtig faktor at skære ned på landets militærbudget. Vi har i EU ikke brug for et land, der bruger mere end 4 % af sit bruttonationalprodukt på militæruddgifter, på køb af våben fra lande som Tyskland, Frankrig og flere andre, og der bør foretages nedskæringer på det område.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne sige, at dette her er utroligt. Næsten hver eneste taler har nævnt Grækenland – krisen i Grækenland – men hr. Barroso sagde i begyndelsen, at dette spørgsmål end ikke officielt står på dagsordenen for todagsmødet i Det Europæiske Råd. Det er utroligt. Hele verden er hver dag tilskuere til, hvad der foregår her.

Sandheden er, at man endnu en gang prøver at skjule, at dette projekt ikke fungerer. Det er ved hurtigt at falde fra hinanden. Vi har allerede set, at befolkningen i Tyskland ikke er glad for denne situation. Men burde befolkningen i Grækenland ikke selv bestemme og ikke diktatorerne her? Det burde da være op til den græske befolkning at sige, måske i form af en folkeafstemning, om de vil være med i euroen. Det er deres problem. Det er deres sag.

Meget af det, jeg har hørt i dag, giver mig kvalme. Det er en selvoptaget holdning, disse medlemsstater udviser. De passer på sig selv. Grækenland er problemet for øjeblikket. Men jeg tror, at problemet vil flytte fra Grækenland til Spanien og derefter Portugal og Italien osv. Rutsjebanen er begyndt. Lyt til mig. Problemet går ikke væk.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru formand! Grækenlands og euroområdet problemer bør ikke betragtes som et særtilfælde. En fælles valuta for et så stort og så økonomisk forskelligartet område af verden er naturligvis problematisk.

Den græske økonomis tilstand kræver en devaluering af landets valuta. Hvis Grækenland havde haft en sådan devaluering, ville det have nydt godt af et turistboom.

Euroen er ikke løsningen på verdens økonomiske problemer. Den er problemet.

Vanskeligheden for Grækenland består i, at man, hvis man trak sig ud af euroen nu, ville se, at faldet i den gamle valuta, man vendte tilbage til, ville mangedoble landets udenrigsgæld. Grækenland er klart fange af euroområdet.

Dette kunne tjene som advarsel til landene uden for euroområdet. Hvis de tilslutter sig, er det på egen risiko. Når de først er indenfor, er de lukket inde for al evighed.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Fru formand! Jeg skal fatte mig i korthed, for det meste er naturligvis allerede blevet sagt.

Jeg er personligt af den opfattelse, at den situation, som vi nu har beskæftiget os med i nogle måneder i Grækenland, ikke er enestående, og det synes at vise, at der er brug for en ny tilgang til overholdelsen, eller måske ikke-overholdelsen, af stabilitetspagten. Vi har i princippet to muligheder. Enten skal vi insistere på, at det, der er gældende, og det, der står i traktaterne, skal overholdes, og det skal vi så drage konsekvenserne af, eller også må vi erkende, at stabilitetspagten som alt andet er påvirket af udviklingen, og at der derfor også skal foretages visse ændringer i den, og vi skal så udforme disse ændringer og gennemføre dem på en sådan måde, at vi ikke blot bevarer vækst og økonomisk stabilitet i de stater, som er medlemmer af euroområdet, men at vi også forbereder de andre EU-medlemsstater, som endnu ikke er med i euroen, på at komme med, uden at vi derfor skal gøre overdreven brug af f.eks. strukturfondene i de lande.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Fru formand! Jeg har en bemærkning og tre forslag. Først min bemærkning. Jeg forstår ikke, hvorfor formanden for Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy, ikke er til stede ved et så vigtigt møde. Ministeren er jo ikke medlem af Det Europæiske Råd, og jeg mener, at hr. Van Rompuy burde have været til stede.

Mine tre forslag vedrører Grækenlands genopretningsplan. På mellemlang sigt støtter jeg hr. Cohn-Bendits idé, som lige er blevet nævnt, nemlig at hvis EU kunne indgå en pagt med Tyrkiet om en løsning af Cypern-spørgsmålet, kunne vi hjælpe Grækenland med at genvinde 2 % af dets BNP.

Mit andet forslag angår finanserne, eftersom vi ikke råder over de nødvendige instrumenter. Hvorfor garanterer EU ikke en række finansielle tilsagn, som kunne medvirke til, at renten faldt, og som Europa-Parlamentet også har tilsluttet sig?

Og endelig er det blevet sagt, at Grækenlands regnskaber er mangelfulde. Det er ikke kun i Grækenland, at regnskaberne er mangelfulde. Jeg foreslår, at vi udarbejder regnskabsstandarder for den offentlige sektor i hele Europa, således at vi får regnskaber, som er konsekvente, regulære og pålidelige for alle medlemsstaters vedkommende.

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil først gerne sige, at det gjorde et stort indtryk på mig at høre, at næsten alle talere klart krævede solidaritet og ansvarlighed.. Det er netop det, vi har brug for for øjeblikket, for det er indlysende, at det er nødvendigt at finde en europæisk løsning på et europæisk problem.

Jeg spekulerer sommetider på, om vi ikke i tilstrækkelig grad forstår at drage en lære af konsekvenserne af vores handlinger, hvis vi ikke finder europæiske løsninger på europæiske problemer, og hvis vi ikke prøver at finde specifikke løsninger, selv om vi skal gøre det kollektivt.

Jeg mener, at det er indlysende, at vi ikke blot er en gruppe af lande. Vi er en europæisk familie, og hvis et af familiemedlemmerne har et problem, skal vi naturligvis komme det til undsætning.

Kommissionen er derfor parat til at foreslå et instrument for en koordineret hjælp til Grækenland, som vil være i overensstemmelse med europæisk ret, og jeg er sikker på, at det er muligt.

Jeg vil gerne takke alle for støtten til Europa 2020-strategien. Jeg kan ikke tydeligt nok understrege, i hvor høj grad vores borgere forventer ledelse på dette tidspunkt. De forventer, at vi forbedrer vores indsats, og de forventer, at vi leder dem efter krisen og fastlægger stærke mellemfristede strategier, sådan som vores internationale partnere Kina, USA, Indien og andre gør.

Det er nu på tide at træffe en afgørelse. Jeg har lyttet nøje til opfordringerne om bedre styring. Jeg har lyttet nøje til det, der blev sagt om en forbedring af det monetære og økonomiske tilsyn, og at vi skal blive bedre til at håndhæve stabilitets- og vækstpagten. Det er nøjagtigt det, Kommissionen agter at gøre, og disse forslag vil blive fremlagt i den allernærmeste fremtid.

Jeg vil gerne takke alle, der støttede Kommissionen i ønsket om klare, konkrete målsætninger i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i morgen. Det er meget vigtigt, at vi har en strategi på mellemlang sigt, men vi skal udstikke retningslinjerne for den kurs, vi ønsker at tage, og for vores målsætninger. Kommissionen insisterer derfor på, at Det Europæiske Råd accepterer disse konkrete overordnede målsætninger efter drøftelserne i morgen og i overmorgen.

Vi har brug for større beskæftigelse, vi har brug for mere ligestilling mellem kvinder og mænd, og vi har brug for mere uddannelse. Det er klart, at vi skal investere mere i forskning og udvikling, og det er absolut klart, at vi skal bekæmpe fattigdommen.

Kommissionen understreger derfor behovet for solidaritet, ansvarlighed og en konkret strategi for Europa og Europas borgere.

Jeg udtrykker hermed håb om, at den positive ånd, vi har set i Parlamentet, hvor man klart støtter solidaritet og ansvarlighed, også vil kunne mærkes under vores lederes drøftelser i morgen.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Vi har haft en meget vigtig forhandling, en forhandling om et spørgsmål, som hele Europa er optaget af for øjeblikket, nemlig det græske spørgsmål, men derudover om den økonomiske situation i hele EU. Det er en forhandling, hvor – vil jeg gerne sige til hr. Audy – rådsformandskabet har været til stede, sådan som man havde lovet Parlamentet det. Jeg repræsenterer formandskabet her.

Hvad angår det græske spørgsmål, som er blevet diskuteret mest, og som de fleste indlæg har drejet sig om, har formandskabet helt klare idéer. For det første er Europa en integration af økonomiske politikker, vi har integrerede økonomier. For det andet bygger Europa på solidaritet og har derfor et stærkt socialt indhold. For det tredje er der økonomisk og finansiell stabilitet i Europa.

Det græske spørgsmål er helt klart også omfattet af disse tre europæiske kendetegn. Det er også derfor, at den meget vigtige erklæring, som Det Europæiske Råd fremsatte på sit uformelle møde den 11. februar 2010, trækker på og bekræfter disse tre måder at opfatte Europa på. Det var efter min opfattelse en af de vigtigste

erklæringer, der nogen sinde er blevet fremsat i Rådet, for det er en erklæring, som tackler det græske problem ved at tale om solidaritet og om absolut politisk vilje til at bevare den finansielle stabilitet i euroområdet. Det er et tilsagn om at handle, når det er nødvendigt for at sikre stabiliteten.

Jeg er sikker på, at man på mødet i denne weekend i Det Europæiske Råd, som er det samme Europæiske Råd, der mødtes den 11. februar, vil styrke og bevare denne stabilitet. Det Europæiske Råd vil udsende et stærkt politisk budskab om Europa. Det vil være et budskab om vilje til at støtte økonomien, støtte valutaen, og det vil derfor være et budskab om solidaritet, for det er det, offentligheden håber på, selv om det er rigtigt, at der er en række euroskeptikere, som håber, at det bliver en fiasko. Men vi vil ikke opleve en sådan fiasko i Det Europæiske Råd. De kan være overbevist om, at vi ikke vil opleve en sådan fiasko, men at vi i stedet vil få bekræftet den politiske vilje til at udvise solidaritet, som er selve kernen i EU og i euroområdet.

Vi vil desuden se fremad. Vi vil se på det korte og det lange sigt. Vi skal drøfte, hvordan vi kan koordinere vores strategier for at komme ud af krisen, idet man skal huske på, at de finanspolitiske stimuleringsforanstaltninger ikke vil blive trukket helt tilbage, før vi ser et økonomisk genopsving. Vi skal også drøfte mere langfristede målsætninger, og her vil jeg gerne fremhæve én målsætning, nemlig økonomisk, territorial og social sammenhørighed, kort sagt solidaritet. Og vi skal drøfte, om vi skal have en ny form for tilsyn i forhold til Lissabonstrategien. Her vil der helt klart ske ændringer. Ledelsen af Det Europæiske Råd var ikke med i Lissabonstrategien.

Den samordning af de økonomiske, beskæftigelsesmæssige og sociale politikker, som er indeholdt i Lissabontraktaten, var ikke med i Lissabonstrategien. Understregningen af Kommissionens rolle – tilsyn, opfølgning, overvågning, kontrol, fastsættelse af krav til overholdelse af målsætningerne – var ikke med i Lissabonstrategien. De forskellige elementer til at skabe incitamenter ved hjælp af strukturfondene var ikke med i Lissabonstrategien. Det er derfor tydeligt, at der er sket fremskridt.

Og til sidst vil jeg komme ind på hr. García-Margallo's indlæg. Han var den eneste, som direkte kritiserede det spanske formandskab for dets ledelse af EU.

Jeg skal sige til hr. García-Margallo, at det spanske formandskab har et tæt og koordineret samarbejde – fællesskabsmetoden – med hr. Van Rompuy, formanden for Det Europæiske Råd, for at fremme de vigtigste målsætninger. Formandskabet arbejder også tæt sammen med Kommissionen og Parlamentet.

Hr. García-Margallo nævnte først og fremmest de økonomiske spørgsmål. Jeg vil gerne spørge ham, om han f.eks. ikke mener, at den beslutning, der blev truffet af Det Europæiske Råd – naturligvis med deltagelse af formandskabet – om Europas politiske engagement i den finansielle stabilitet i euroområdet, ikke er ledelse af EU.

Jeg vil gerne vide, om han ikke mener, at det er ledelse af EU, at formandskabet har været med til at beslutte, at der afholdes en drøftelse denne weekend om et så vigtigt emne som Europa 2020-strategien, som medlemmerne – og dette være sagt i forbifarten – generelt udtrykte støtte til i deres indlæg. Også spørgsmålet om styring blev drøftet, og det er et vigtigt element i den henseende.

Jeg vil også gerne vide, om han ikke mener, at det er ledelse af EU, at der for øjeblikket foregår forhandlinger med Europa-Parlamentet om den finansielle tilsynspakke. Og jeg vil desuden opfordre hr. García-Margallo til at samarbejde med formandskabet, således at der så hurtigt som muligt kan opnås enighed mellem Rådet, som har vedtaget sin holdning, og Parlamentet. Under det spanske formandskab ønsker vi at få fjernet hedgefonddirektivet fra EU, og det ønsker vi at gøre med så stor enighed og konsensus som muligt. Det mener jeg ikke, at man bør kritisere. Tværtimod.

Jeg mener også, at det udgør ledelse af EU, at vi er enige med Kommissionen og samarbejder med den om det forslag, som Kommissionen vil fremlægge om koordineringen af de økonomiske politikker i henhold til artikel 136 i Lissabontraktaten. Formandskabet leder også EU i bestræbelserne på at udforme en generel politik med henblik på at komme af med den gæld, der var nødvendig for EU i lyset af krisen og i lyset af den sociale nødvendighed af at bekæmpe krisen og beskytte de mest sårbare. Det var en gæld, der var uundgåelig, men som vi nu skal gøre noget ved i overensstemmelse med Lissabontraktaten, for at vi kan komme tilbage på rette spor og overholde parametrene i Lissabontraktaten.

Det er ledelse af EU i henhold til fællesskabsmetoden. Det er ledelse af EU, som også kan ses ved, at der afholdes et møde i Det Europæiske Råd i denne weekend, hvor man klart vil udtrykke sin støtte til Grækenland og den græske regering.

Formanden. – Nej, De kan ikke få ordet i henhold til proceduren med det blå kort, fordi den udelukkende er forbeholdt medlemmer af Europa-Parlamentet. Derfor er forhandlingen afsluttet med ministerens tale.

Skriftlige erklæringer (Artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Et af de vigtigste punkter på Det Europæiske Råds dagsorden er Europa 2020-strategien om jobskabelse og økonomisk vækst. Det er nødvendigt at koordinere de europæiske politikker, således at vi kan leve op til de udfordringer og behov, vi møder for øjeblikket. Det er også nødvendigt at fastlægge klare, langfristede målsætninger. En bæredygtig udvikling af den europæiske økonomi skal have prioritet. Kommissionens nye strategi for de næste 10 år indeholder fem handlingspunkter, nemlig skabelse af nye arbejdspladser, bekæmpelse af fattigdom, en begrænsning af skolefrafaldet, investering i forskning og udvikling og en reduktion af drivhusgasemissionerne. De medlemsstater, der sidst er kommet med i EU, har brug for midler og støtte fra EU for at kunne nå disse ambitiøse mål. Rumænien støtter 20-20-20-målsætningen om at begrænse kulstofemissionerne med 20 %, øge andelen af energi fra vedvarende energikilder med 20 % og fremme energieffektiviteten med 20 %. Den mere ambitiøse 30-30-30-målsætning, som forudsætter, at der opnås en reduktion på 30 % på alle disse områder, ville helt klart medføre omkostninger, som er alt for store for mit land. Det ville være en urealistisk målsætning for mange europæiske lande.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Europa som projekt har drejet sig om fred, social velfærd, frihed og vækst. Europas sociale model har tjent som eksempel for andre, og Europa har ligeledes været i forreste række, når det gælder miljøspørgsmål, og er uden sidestykke globalt.

Den økonomiske, sociale og finansielle krise, som vi oplever for øjeblikket, kræver en samordnet indsats på europæisk plan. Krisen i Grækenland og angrebet på euroen kræver et fælles svar, men det tøver man desværre med. Det er muligt, og det er nødvendigt, at finde en europæisk løsning, således at man undgår disse konstante spekulative angreb på euroen.

EU har troværdighed og likviditet. Hvis vi får den nødvendige koordinering på plads i Europa, skulle det være nok til hurtigt at få beroliget markedet og dække omkostningerne ved de lån, Grækenland behøver. Dette er et tidspunkt, der kræver solidaritet mellem medlemsstaterne og Europas institutioner. Det er et spørgsmål om pligt. Man må håbe, at man på det kommende møde i Det Europæiske Råd vil træffe de nødvendige foranstaltninger til at nå frem til en integreret og koordineret solidaritet. Det er der behov for, hvis man skal komme videre med det europæiske projekt. Man kan så bagefter forsøge at finde en løsning på, hvordan man kan holde øje med medlemsstaternes underskud.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De alvorlige sociale problemer, som vi ser i forskellige EU-medlemsstater, herunder arbejdsløshed, manglende sikkerhed i jobbet og fattigdom, betyder, at det er altafgørende, at man på Det Europæiske Råds forårsmøde finder en seriøs og gennemgribende løsning. Men vi frygter, at de løsninger, vi får, i første række vil dreje sig om de offentlige finansers formodede bæredygtighed, og at man ikke vil træffe foranstaltninger til gavn for den sociale bæredygtighed.

Spørgsmålet om, hvordan man skal reagere på situationen i Grækenland, er vigtigt, især fordi det, der sker i Grækenland, er i modstrid med alt det, der blev forkyndt om euroens dyder og om velsignelserne ved at være med i euroområdet, dvs. være med i forreste linje af de rige landes stærke valuta. Det blev sagt, at hvis man var med i euroen, var man sikret mod finansielle kriser, da det pågældende land ville kunne undgå at optage lån og modtage penge fra Den Internationale Valutafond (IMF).

Den første krise var nok til at vise, at der ikke eksisterer en virkelig solidaritet inden for euroområdet, og at den såkaldte "økonomiske og sociale sammenhørighed" ikke er andet end propaganda, som man bruger i en valgkamp. Nu truer fru Merkel endog med, at de lande, som ikke opfylder stabilitetspagtens krav, som f.eks. Grækenland, er nødt til at forlade euroområdet. Hun glemmer, at Tyskland har været og stadig er det land, som har størst fordel af de politikker, der er baseret på en stærk euro....

(Stemmeforklaringer forkortet i henhold til artikel 170 i forretningsordenen)

Othmar Karas (PPE), skriftlig. – (DE) Den økonomiske og finansielle krise og Grækenlands problem kræver handling på europæisk plan. Den offentlige strid skal bringes til ophør. Vi forventer et fælles svar fra topmødet. Vi siger ja til den græske regerings spare- og reformprogram – Grækenland er fast besluttet på at gøre sit hjemmearbejde og overholde de europæiske regler. Vi siger også ja til at give lån, hvis reformprogrammet ellers ville være truet. Men vi siger klart nej til bøder og til at smide et land ud af euroområdet. Det ville blot føre til en dominoeffekt, som igen ville føre til, at markederne mistede tilliden. Vi siger også ja til kommissær

Rehns forslag om, at Kommissionen skal forudgodkende budgetforslagene. Budgetdata og økonomiske data skal kontrolleres af Eurostat og Kommissionen. Jeg kræver en streng revision af regnskaberne i alle medlemsstaterne baseret på fælles kriterier. Skattesystemerne og de skatter, der vedrører det indre marked, skal harmoniseres, og de økonomiske, budgetmæssige og sociale politikker skal koordineres. Jeg kræver et "Europa 2020"-planlægningsudvalg med deltagelse af Kommissionen, medlemsstaterne, Den Europæiske Investeringsbank, Den Europæiske Centralbank og Eurostat. Jeg opfordrer derfor stats- og regeringscheferne til entydigt at bekende sig til en europæisk vilje til at handle. Grækenland er et eksempel, som Europa skal lære af. Der skal drages konklusioner på lokalt, europæisk og globalt plan. Mere europæisk samarbejde og mindre national egoisme – det er det, der kræves i dag.

Ivari Padar (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne komme ind på Europas digitale dagsorden. Kommissionens tal viser, at der er hindringer for det digitale marked. Kun 7 % af onlinetransaktionerne er grænseoverskridende. Skønt internettet og målsætningerne for de dertil knyttede infrastrukturer kan bruges som grundlag for yderligere udvikling, skal forbedringen af infrastrukturen gennemføres gennem oprettelsen af en europæisk regulerende ramme, brug af tjenester og en forbedring af it-færdighederne. Et indre og sikkert europæisk e-tjenesteområde skal oprettes inden 2020. Det ville give de europæiske borgere let og sikker adgang til alle digitale tjenester, både offentlige og kommercielle. Medlemsstaterne skal udarbejde nationale planer for digital overgang for offentlige tjenesteydelser. Der skal især fokuseres på at fremme de lavere socioøkonomiske gruppers deltagelse, da det er disse grupper, som har størst sandsynlighed for at blive udelukket fra det digitale samfund. Grænseoverskridende e-legitimation og elektroniske signaturer skal kendetegnes ved retlig og teknisk interoperabilitet, som kan bruges af alle tjenesteudbydere og forbrugere i Europa. Vi skal have en samlet tilgang til det digitale indre marked, hvilket bl.a. betyder en afvikling af det der er tilbage af opsplitningen inden for finansielle tjenesteydelser, logistik, forbrugerbeskyttelse og intellektuel ejendomsret. Der bør fastlægges en målsætning på 100 % for borgernes adgang til e-tjenester og deres evne til at bruge dem.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Den forfærdelige finanskrisen i Grækenland og den finansielle ubalance i andre medlemsstater i euroområdet rejser spørgsmål om den vedvarende og dynamiske styrke i ØMU's struktur. Der kan ikke være tvivl om, at genopretningen af de offentlige finanser i et land i euroområdet er euroområdets ansvar. Men finanskrisen har kastet lys på sammenhængen mellem en fuldstændig ensartet monetær union og den ufuldstændige økonomiske union, vi har i EU. Krisen har understreget, at der er et presserende behov for en politisk ledet europæisk økonomisk styring, for en europæisering af de økonomiske politikker og økonomiske risici, for at dække ØMU's strukturelle underskud, for mere Europa og for en koordineret europæisk indsats, der er baseret på solidaritet. Det, der er brug for, er en europæisk støttemekanisme, en europæisk monetær fond, der er udstyret med de nødvendige ressourcer og muligheder for at gribe ind. Der kræves en koordineret regulerende indgriben for at beskytte den fælles valuta mod spekulation. Der er brug for en grundig undersøgelse af markedet for credit default swaps. Det Europæiske Råd skal give grundlæggende svar på krisen i euroområdet og udtrykke reel solidaritet med Grækenland for at overvinde finanskrisen. Grækenland tigger ikke. Grækenland ønsker, at de græske borgers få aktiver ikke forsvinder i de internationale spekulanter lommer.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Under den aktuelle økonomiske og sociale krise og i forbindelse med klimakrisen har EU udarbejdet en strategi for de næste 10 år. Europa 2020-strategien skal bidrage til et mere inklusivt Europa med en økonomi, som er integreret og miljøvenlig. Det skal være en prioritet at forbedre forskning og udvikling, således at vi kan bekæmpe klimaforandringerne følger og skabe grønne "intelligente" jobs. Derfor skal målsætningerne være bindende for at sikre en bæredygtig vækst og udviklingen af et mere inklusivt arbejdsmarked og anstændige levevilkår for alle borgere.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) EU kan kun blive en succes, hvis vi ved, hvilken retning vi ønsker for den økonomiske og sociale politik. Derfor skal udarbejdelsen af 2020-strategien tillægges særlig opmærksomhed. Medlemsstaterne skal komme med klare koncepter, visioner og idéer. Det er en ambitiøs opgave at udarbejde en strategi for de næste 10 år, men man skal huske på, at det ikke er et spørgsmål om de endelige detaljer. EU skal spørge sig selv, hvor det ønsker at placere sig og hvilke prioriteter, det vil fastlægge for sit videre arbejde. En målsætning, som på lang sigt ville kunne give positive sociale og økonomiske resultater, kunne være at skabe et bæredygtigt energimix for Europa. Det er nødvendigt med nytænkning på dette område, ikke kun fordi forsyningerne af fossile brændstoffer hele tiden bliver mindre og ej heller på grund af de ikke-vedvarende energikilders indvirkning på klimaet. Men Europa skal også spille en førende rolle, når det drejer sig om miljøvenlige nye teknologier. Men efter min opfattelse er atomenergi ikke særlig velegnet til at føre Europa ind i en bæredygtig energifremtid.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Formålet med mødet i Det Europæiske Råd, som begynder i morgen, er at drøfte den generelle ramme for den nye Europa 2020-strategi og vurdere, hvordan man kan komme ud af den økonomiske krise og løse situationen i Grækenland og andre lande i euroområdet. Disse spørgsmål er tæt forbundne, for Unionens strategi for økonomisk vækst og beskæftigelse har direkte forbindelse til de spørgsmål. Når vi vurderer den aktuelle situation, skal vi besvare spørgsmålet om, hvordan stabilitets- og vækstpaktens principper overholdes i de forskellige lande, og vi skal spørge, hvor Kommissionen var i alt dette. Vi kan gå ud fra, at Europa 2020-strategien vil blive opfattet forskelligt af medlemsstaternes stats- og regeringschefer. Det skyldes den interessekonflikt, der er mellem de forskellige lande, hvilket igen skyldes forskellen i udviklingsniveauerne. De lande, der var med i den sidste udvidelsesrunde, men ikke kun dem, vil af indlysende grunde kæmpe for, at der bliver lagt størst vægt på sammenhørighedspolitikken, udviklingen af infrastrukturer og landbrug, men vi må heller ikke glemme innovation og de nye teknologier. Hvis Europa skal få succes i sin udvikling og igen opnå vækst i de næste 10 år, vil det komme til at afhænge i lige grad af gennemførelsen af målsætningerne i Kommissionens strategiforslag og af, at man fortsætter de mere traditionelle politikker. Hvis vi i Unionen skal kunne klare de vanskelige udfordringer, vi står over for globalt, skal vi først reducere de interne forskelle, og det kan ikke gøres uden overholdelse af traktatens solidaritetsprincip.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Det vigtigste punkt på dagsordenen for forårstopmødet i Det Europæiske Råd er Europa 2020-strategien. Ved begyndelsen af året nåede arbejdsløsheden op på 10 %, og i lande som Spanien og Letland var tallet næsten 20 %. Den største frygt for 67 % af de europæiske borgere er at miste deres arbejde. Det bør være de europæiske leders vigtigste opgave at bevare de eksisterende arbejdspladser og skabe nye, så de europæiske borgere kan leve anstændigt. Det er et mål, der kun kan opnås, hvis der investeres stort i økonomisk og social udvikling, transport- og energiinfrastruktur, landbrug, forskning, uddannelse og sundhed. Det er netop derfor, at Det Europæiske Råd skal sætte særlig fokus på EU's industripolitik. I henhold til de europæiske statistikker faldt industriproduktionen i januar 2010 sammenholdt med december 2009 med 2 % i euroområdet og med 0,2 % i EU-27. På fællesskabsniveau skaber industriproduktionen 26,4 % af BNP, men der er medlemsstater, hvor industriproduktionen kun bidrager til BNP med 14 %. EU skal bevare sin globale konkurrenceevne. For at det skal kunne gøres, skal arbejdspladserne og industriproduktionen forblive i EU og ikke udflyttes til tredjelande.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

13. Udvikling af det europæiske borgerinitiativ baseret på artikel 11, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Udviklingsudvalget om det europæiske borgerinitiativ baseret på artikel 11, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union.

Det er mig en stor glæde at kunne byde velkommen til en gruppe af journalister fra min region, Castile-La-Mancha i Spanien, som har været til stede i presselogen, og som for øjeblikket besøger EU's institutioner.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg er Parlamentet taknemmelig for at afholde denne forhandling om et af de vigtigste og mest relevante aspekter set ud fra et demokratisk synspunkt af EU's udvikling og af europæiseringen af den europæiske offentlighed. Det drejer sig om et meget relevant spørgsmål, og det er begyndelsen til et nyt stadie i EU. Det drejer sig, som De ved, om borgerinitiativet, dvs. om at mere end en million europæiske borgere, mænd og kvinder fra de forskellige medlemsstater, får mulighed for at skrive under på et lovgivningsinitiativ.

Det skal naturligvis være et lovgivningsinitiativ, der er rettet til og forelagt Kommissionen, som er den EU-institution, som har initiativret på lovgivningsområdet.

Borgerinitiativet er en klar prioritet for formandskabet. Meget klar. Det er en prioritet for os, for vi mener, at det er en prioritet for Europa. Det er vores opfattelse, at når et land har formandskabet i EU, skal det ikke kun gennemføre sine egne prioriteter, sit eget lands målsætninger, under formandskabet, men man skal gå videre og også kunne repræsentere de Europas målsætninger.

Borgerinitiativet er med de muligheder og de rettigheder, det giver borgerne – de ca. 500 millioner europæiske borgere – en meget vigtig målsætning for Europa, og det er derfor en af det spanske formandskabs prioriteter, ikke fordi det er Spaniens prioritet, men fordi det er en prioritet for Europa.

Borgerne håber, at Lissabontraktaten vil blive gennemført så hurtigt som muligt efter otte års spild af tid på grund af den institutionelle usikkerhed.

Vi skal nu indhente den forsømte tid og give vores borgere et svar, for de ønsker deltagelse. Vi skal med andre ord gradvist forsøge igen at finde en balance mellem det Europa, som blev opbygget i det 20. århundrede mere oppe fra og ned – skønt et demokratisk Europa – og et Europa, som også bygges nede fra og op.

Derfor mener vi, at borgerinitiativet skal sættes i gang så hurtigt som muligt, fordi det vil være et bevis på, at medlemsstaterne, Parlamentet og Unionens institutioner har den politiske vilje til at give offentligheden en stemme og sætte borgerne i stand til at deltage i Unionens liv.

Det vil ligeledes kunne modvirke en anden virkelighed, vi ser i EU, nemlig at de politiske debatter for det meste drejer sig om nationale forhold, at det er en intern debat. I Bruxelles eller i Parlamentet er debatten europæisk, men i de enkelte lande i Unionen er det den nationale debat, der er fremherskende, ikke den europæiske.

Borgerinitiativet er et forrygende redskab til virkelig at få sat gang i en ægte europæisk debat i civilsamfundet. De initiativer, som borgerne i de forskellige lande fremlægger, vil udløse en europæisk debat i hvert land, ikke kun en ren national debat.

Det er grunden til, at vi opfatter borgerinitiativet som en prioritet. Så snart Kommissionen har fremlagt sit forslag til forordning – og vi vil gerne takke Kommissionen og især formand Barroso og næstformand Šefčovič for den indsats, de har gjort for at få dette gjort til en prioritet i Kommissionens arbejde, og vi er også taknemmelige for, at det vil ske snarligt og hurtigt, som hr. Šefčovič vil fortælle os om lidt – vil vi have en tekst, således at vi inden udløbet af det næste halve år sammen med Rådet og Parlamentet kan iværksætte det, som de europæiske borgere uden tvivl forventer af os.

Vi skal arbejde på de forskellige aspekter af dette initiativ, nogle mere tekniske og andre mere politiske, men vi skal sørge for, at det gennemføres.

Det er derfor, at vi, lige fra det uformelle udenrigsministtermøde i La Granja de San Ildefonso, som hr. Šefčovič og fru Malmström – stadig aktiv, fordi den nye Kommission endnu ikke havde taget over – vil huske, til det første møde, som vi holdt sammen med Kommissionen i Madrid, da det nye kommissærkollegium tog over, og nu her i eftermiddag i Parlamentet, ivrigt presser på for at få dette initiativ igennem. Jeg vil bede Kommissionen – det er det budskab, jeg gerne vil have, at den giver Parlamentet – om at udvise den allerstørste interesse for dette initiativ.

Det ved jeg, at man vil gøre. Jeg vil desuden bede om, at der arbejdes hurtigt med dette spørgsmål, om hvilket der efter min opfattelse er generel enighed, hvad angår de forskellige aspekter. Det siger jeg på grundlag af de drøftelser, der har fundet sted i Rådet, Kommissionen og Parlamentet, og i det udvalg, jeg deltog i, nemlig Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, f.eks. Jeg mener derfor, at dette kan føres ud i livet, da det er ét de aspekter i det nye stadie, som nu begynder i EU, som er mest spændende for offentligheden.

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet for at have sat dette meget vigtige spørgsmål på dagsordenen. Jeg vil især gerne personligt takke min ven, Diego López Garrido, og det spanske formandskab for, at de har sat dette emne øverst på dagsordenen for det spanske formandskab, for efter min opfattelse, vil dette nye instrument virkelig ændre den måde, vi fører politik på i EU.

Opbygningen af Europa har hidtil været baseret på det repræsentative demokrati. Det er også afspejlet i Lissabontraktaten, hvor Parlamentets beføjelser tydeligvis er blevet styrket. Vi skal også inddrage de nationale parlamenter mere i den europæiske lovgivningsproces. Og det var nødvendigt at supplere dette med en større inddragelse af borgerne i denne proces gennem dette instrument for et deltagelsesdemokrati.

For et stykke tid siden drøftede man, om det ene system annullerer det andet, og om det er et nulsumsspil. Det mener jeg ikke, for jeg opfatter det sådan, at det repræsentative demokrati og deltagelsesdemokratiet forstærker hinanden, og at de begge er med til at skabe et reelt europæisk politisk og offentligt rum.

Jeg tror også, at vi med dette instrument i endnu højere grad vil understrege betydningen af det europæiske borgerskab for europæerne. Som Diego allerede har sagt, er jeg også overbevist om, at dette vil føre til stærkere

og mere grænseoverskridende og Europaomspændende debatter i Europa, debatter, der drejer sig mere om europæiske spørgsmål og ikke kun om nationale emner, som vi så ofte har set det i medlemsstaternes hovedstæder.

Kommissionen var og er stadig meget taknemmelig for det arbejde, som Europa-Parlamentet allerede har udført i forbindelse med det europæiske borgerinitiativ. Det beslutningsforslag, Parlamentet vedtog den 7. maj 2009 indeholdt vigtige politiske retningslinjer for os, og det viste os, hvordan vi skulle forberede dette initiativ.

Som De ved, ønsker Kommissionen, når man skal forberede et så vigtig lovgivning som denne, at inddrage den europæiske offentlighed i en så bred drøftelse som mulig. Derfor organiserede vi en offentlig debat om dette spørgsmål baseret på den grøn bog, der blev offentliggjort i december sidste år.

Jeg må sige, at vi blev positivt overraskede over de svar, vi fik. Vi fik mere end 300 svar fra mange forskellige kanter, f.eks. individuelle borgere, organisationer, offentlige myndigheder og endog nogle nationale parlamenter.

Vi evaluerede svarene og afsluttede høringsprocessen med en offentlig drøftelse i Bruxelles med deltagelse af over 150 interesserede parter, herunder også medlemmer af Europa-Parlamentet.

Hvis jeg skal opsummere drøftelsen, kan jeg sige, at Kommissionen fik mange innovative, interessante og positive forslag lagt på bordet. Hvad er de vigtigste konklusioner? Borgerne er meget interesserede i, at dette initiativ kommer i gang så hurtigt som muligt. De ønsker, at det bliver så brugervenligt som muligt, og de ønsker, at det bliver enkelt, ukompliceret, forståeligt og først og fremmest let tilgængeligt.

Og som De sikkert vil være enige i, drejer det sig her om meget vigtige parametre for udformningen af denne lovgivning, for kun disse parametre vil kunne sikre, at borgerne kan bruge dette instrument til bedre at kommunikere med Kommissionen og de europæiske institutioner.

Kommissionen trækker på resultaterne af disse høringer og også på Europa-Parlamentets forslag og er i færd med at lægge sidste hånd på sit forslag. Jeg håber, at kommissærkollegiet vil vedtage de forslag, vi arbejder på, den 31. marts. Jeg kan også fortælle Dem, at det sandsynligvis ikke ville kunne lade sig gøre uden en stærk tilskyndelse fra det spanske formandskab. Det er klart, at en sådan topprioritet for formandskabet skal respekteres, og jeg ved, at man fra spansk side er stærkt indstillet på at forsøge at gøre fremskridt med dette initiativ under det spanske formandskab.

Jeg har altså store forhåbninger til, at dette nye og vigtige instrument takket være formandskabet, Rådet og Parlamentet vil være på plads før etårsdagen for Lissabontraktatens ikrafttræden.

Íñigo Méndez de Vigo, for PPE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Det var her i Parlamentet, at det ved slutningen af forfatningskonventet lykkedes medlemmerne af Europa-Parlamentet og medlemmerne af de nationale parlamenter at fremlægge et forslag, som blev accepteret af præsidiet. Jeg havde den ære at præsentere det i præsidiet, og vi godkendte det. Jeg vil desuden her gerne nævne hr. Lamassoure og hr. Mayer, for det var dem, der udarbejdede forslaget om et borgerinitiativ, et folkeligt initiativ, som i dag er indeholdt i traktaterne.

Det er et folkeligt initiativ, og det er et eksempel på et deltagelsesdemokrati – som hr. Šešćović har forklaret så godt – og et europæisk demokrati, fordi de spørgsmål, som skal dækkes af dette initiativ, skal være europæiske spørgsmål og ikke lokale spørgsmål. Det drejer sig derfor om borgernes deltagelse og spørgsmål, der behandles på europæisk plan.

Hr. Šešćović, som er i færd med at forberede dette forslag, har ikke fortalt os, hvad det indebærer. Han har blot fået vores tænder til at løbe i vand. På min gruppes vegne vil jeg anmode om, at man i forslaget medtager mindst tre idéer.

Det skal for det første være klart og enkelt. Vi skal med andre ord ikke komplicere tingene. Det skal være tilgængeligt for folk, så de kan deltage uden at have universitetseksamen.

For det andet skal de europæiske og nationale myndigheder arbejde sammen, for efter min opfattelse skal de nationale myndigheder spille en vigtig rolle med hensyn til organiseringen af underskrifterne.

For det tredje skal folk oplyses om dette initiativ. For at undgå skuffelser skal Kommissionen og Parlamentet forklare, hvordan dette lovgivningsinitiativ kan bruges. Jeg skal fortælle dem om et eksempel, som jeg så på internettet. Man havde allerede startet et andragende online for at bruge dette folkelige initiativ til at ændre Parlamentets hjemsted, så vi kun har ét.

Men noget sådant er ikke muligt, og det skal vi sige lige fra begyndelsen. Det kræver en traktatændring, og det kan ikke gøres ved et folkeligt initiativ.

Der ligger altså stadig et stort oplysningsarbejde forude for Kommissionen og Parlamentet i forbindelse med dette initiativ, som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) støtter, og vi håber, at det vil kunne bidrage til at fremme en følelse af at høre til i EU og til offentlighedens deltagelse i EU's arbejde.

Ramón Jáuregui Atondo, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. Šefčovič! Det glædede mig at høre, at det er Kommissionens hensigt at vedtage dette forslag til forordning næste uge den 31.marts. Det er gode nyheder, og det er på sin plads at takke Kommissionen, hr. Šefčovič og det spanske formandskab for det skub, de har sat i arbejdet med dette initiativ, og fordi de har indvilliget i at forelægge et så vigtigt forslag for Parlamentet.

Det er meget vigtigt, fordi det efter min opfattelse styrker Parlamentets legitimitet. Det skyldes, at det giver offentligheden direkte adgang til Parlamentet. Det sker ikke via partierne, men på en måde, der giver direkte adgang til os, dvs. med intet mindre end et lovforslag.

Det er den direkte offentlige adgang til Parlamentet, der forstærker Parlamentets legitimitet. Det forstærker begrebet borgerskab, som er selve kernen i det europæiske projekt. Fra Maastricht til nu er det borgeren, som har stået i centrum for det europæiske projekt, og det er borgeren, der her får en central rolle at spille.

Jeg vil for det tredje gerne understrege, at det også er overordentlig opmuntrende for forbindelserne mellem institutionerne og borgerne. Det er noget, vi altid har krævet, men aldrig fået. Det giver folk lejlighed til at komme tæt på Parlamentet og lære, hvordan det kan gøre gavn. Det får mig også til at komme med et par henstillinger, som i vidt omfang ligger på linje med det, hr. Méndez de Vigo nævnte for lidt siden.

Det er meget vigtigt at udarbejde en tekst, som først og fremmest er fleksibel. Det betyder, at teksten skal være affattet således, at denne ret kan udøves af så mange mennesker som muligt. Det er nødvendigt at præcisere antallet af lande, procentdelen og underskriftssystemet. Jeg beder om fleksibilitet. Adgangen til dette initiativ skal gøres let, tydelig og forståelig, så vi ikke skuffer forventningerne.

Der er en grundlæggende procedure, som Kommissionen skal gennemføre på forhånd, nemlig at sige, om initiativforslaget opfylder betingelserne, om det er muligt at gennemføre det. Vi skal sige ja eller nej, før underskrifterne indsamles for ikke at skuffe forventningerne. Der skal være klarhed og fleksibilitet i dette projekt. Men der er gjort et godt stykke arbejde allerede.

Anneli Jäätteenmäki, for ALDE-Gruppen. – (FI) Hr. formand! Det europæiske borgerinitiativ er vigtigt, for det er en af de få fornyelser, der blev indført med Lissabontraktaten, som reelt vil kunne give offentligheden større mulighed for at deltage. Det er naturligvis kun et lille fremskridt, og det vil være vanskeligt at indsamle en million navne. Men selv da kan man kun foreslå, at Kommissionen handler. Kommissionen skal derefter i sin visdom beslutte, om den vil handle eller ej.

Hvis forsøget med borgerinitiativet bliver en succes, og det håber jeg, er det sandsynligt, at vi dernæst vil kunne gøre fremskridt i retning af direkte indflydelse. Det er derfor vigtigt, at vi, nu hvor vi skal fastlægge en ramme for borgerinitiativet, definerer rammen på en sådan måde, at det bliver let at indføre initiativet, og at det er klart og forståeligt. Vi bør ikke skabe falske forventninger eller give anledning til misforståelser.

Man har diskuteret en procedure til at fastslå på forhånd om initiativet overholder formaliteterne. Det er noget, man skal overveje nøje. Det har måske positive aspekter, men jeg ved ikke, om det er en god idé at rense ud i initiativerne på det stadie. Offentligheden skal have lov til at udtale sig.

Det er efter min opfattelse vigtigt, at tærsklen for de forskellige medlemsstater – antallet af de involverede lande – ikke sættes for højt. Det ville være tilstrækkeligt med en fjerdedel, for at initiativet kan starte, og for at der er sandsynlighed for, at man vil gå videre med det. Vi skal sikre, at forordningen ikke skaber unødvendige hindringer for gennemførelsen af borgerinitiativet, men at den derimod gør det klart og enkelt. Vi må håbe, at der kommer mange initiativer, og at Kommissionen vil gå videre med dem.

Gerald Häfner, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. López Garrido, hr. Šefčovič, mine damer og herrer! Jeg mener, at dette forslag er en chance for Europa, dette fælles Europa, som begyndte med traktaterne mellem staterne – det klassiske udenrigspolitiske redskab, hvor borgerne mere eller mindre var tilskuere – en chance til mere og mere at gøre Europa til et borgernes Europa.

Det, vi drøfter i dag, er det første instrument, der vedrører direkte borgerdeltagelse på europæisk plan. Jeg tror, at det er klart for alle, at vi her har en enestående lejlighed til at skabe og gradvist udvikle noget, der ligner en europæisk offentlighed, en europæiske demos, som Europa virkelig har brug for, for vi diskuterer jo stadig i Frankrig, i Italien, i Portugal, i Tyskland osv., mere eller mindre hver for sig. Hvad borgerne angår, er der næsten ingen Europaomspændende debatter. Men et sådant borgerinitiativ kunne være med til, at vi får sådanne debatter, og det ville i en vis udstrækning kunne være med til at overvinde den følelse, som mange europæere har, nemlig at Bruxelles ligger langt væk, og at de, borgerne, ikke har noget at skulle have sagt i Bruxelles. Det, vi her gør, er at iværksætte et første instrument, som vil gøre det muligt for borgerne at få deres stemme hørt i Bruxelles. Men det er afgørende, hvordan det udformes. Jeg vil gerne gøre det ganske klart, at det endnu ikke er afgjort, om dette instrument i sidste ende vil blive en succes eller en skuffelse. Det afhænger af, hvordan vi vælger at udforme denne foranstaltning.

Jeg forstår godt, at kommissæren ikke kan forelægge os detaljerne i dag, da jeg ved, at han endnu ikke helt har bestemt sig. Men vi har her lejlighed til måske sammen at lægge et par ting på bordet. Der er derfor én bestemt ting, som jeg gerne vil lægge frem.

Efter min opfattelse står eller falder dette initiativs succes med, om Kommissionens forslag, eller i det mindste det lovgivningsforlag, der bliver besluttet, ikke blot indeholder tærskler og bestemmelser, som borgerne skal overholde, men at det også indeholder bestemmelser om, hvordan Kommissionen seriøst skal arbejde med et borgerinitiativ, som det har fået tilsendt, for efter min mening ville det være meget frustrerende, hvis en million borgere havde skrevet under på et sådant initiativ, og det så uden videre forsvandt i papirkurven. Vi har brug for tre kontrolniveauer, når det gælder initiativets antagelighed. For det første det formelle niveau, hvor man tjekker, om der foreligger det nødvendige antal underskrifter. For det andet det juridiske niveau, hvor der tjekkes, at den pågældende sag falder ind under EU's kompetenceområder, at det ikke er i strid med gældende lov. Og endelig har vi også brug for en kontrol af indholdet, og i den henseende er det vigtigt, at borgerne indbydes til at deltage i disse overvejelser, at der afholdes en høring, at de værdsættes, og at man drøfter deres anliggender, således at de ikke blot modtager et ex cathedra brev oppe fra. Det skal være en tilskyndelse.

Jeg vil gerne kort nævne endnu en ting. Det forekommer mig, og det forekommer os alle i Parlamentet, at en tredjedel, eller ni medlemsstater, er for højt sat. Parlamentet går ind for en fjerdedel, og det tal skal ses i sammenhæng med den anden tærskel, nemlig tærsklen internt i medlemsstaterne. I de drøftelser, vi har haft, foreslog jeg, at antallet skulle fastsættes i forhold til medlemsstaternes størrelse, da det gør en stor forskel, om det drejer sig om et lille eller et stort land, og jeg kan se, at man er åben for dette forslag.

På grund af tidsnød kan jeg ikke nu komme ind på andre punkter. Jeg håber, at vi sammen kan få dette første instrument for et grænseoverskridende demokrati sat på sporet.

Syed Kamall, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Efter min mening bør vi være glade for ethvert initiativ, som tager beføjelser fra EU eller andre politiske regeringer og giver beføjelser tættere på borgerne.

Jeg vil i én henseende anmode om mere fleksibilitet. Hvorfor skal vi fastlægge på forhånd, hvilke spørgsmål borgerne kan starte et initiativ om? Hvis de ønsker at rejse et spørgsmål, så lad os stå til ansvar, og lad os fortælle, hvad vi mener. Hvis det f.eks. vedrører Parlamentets hjemsted, skal vi reagere. Hvorfor skulle vi undgå det spørgsmål? Lad os tage tyren ved hornene i forbindelse med det, borgerne ønsker.

Der er en anden ting, som jeg gerne vil gøre klart, nemlig gennemskuelighed. Det vil være vanskeligt for en individuel borger eller en gruppe af borgere at indsamle det nødvendige antal underskrifter på egen hånd. Derfor vil man se, at en række organisationer vil indsamle disse underskrifter. De bør være åbne om deres finansiering, således at man ikke får organisationer, der tilraner sig processen for dybest set at anmode om flere midler til de initiativer, der interesserer dem. Vi skal sørge for, at det bliver et virkeligt borgerinitiativ, og ikke et initiativ fra civilsamfundets organisationer eller ngo'erne.

Søren Bo Søndergaard, for GUE/NGL-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Borgernes mistro over for EU er stigende. Den lave valgdeltagelse ved EU-valget taler sit tydelige sprog. Hvis det europæiske borgerinitiativ bliver fortolket, så kun få kan bruge det, så vil det forværre denne situation. Derfor opfordrer vi fra vores gruppe til, at reglerne ikke gøres for stramme. F.eks. kan spørgsmål sagtens være europæisk relevante, også selv om den første million underskrifter kun kommer fra meget få lande. Som EU-Parlament kan vi imidlertid også gøre noget for at tage borgerinitiativet alvorligt. Vi kan beslutte her i salen, at vi hver gang et borgerinitiativ er blevet godkendt forpligtiger os til at gennemføre en debat her i salen. En debat, som eventuelt kan munde ud i en udtalelse om det pågældende initiativ. På den måde tager vi også borgernes ønsker alvorligt,

og jeg håber, at vi i fællesskab grupperne imellem kan få vedtaget noget sådant, f.eks. i form af en ændring af forretningsordenen.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg har med en klarhovedet og derfor meget stor skepsis lyttet til alt det, der er blevet sagt indtil videre. For vores egen erfaring – efter folkeafstemningerne i Holland, Frankrig og sidst, men ikke mindst Irland – har lært os, hvordan eurokratiet reagerer på folkets vilje, når de udtrykker denne vilje. Hvad er dette europæiske borgerinitiativ i virkeligheden? Det er i virkeligheden kun et plaster på såret, et påskud, der skal få folk til at tro, at borgerne kan inddrages en lille smule i Lissabontraktaten, uden at det reelt betyder, at de vil blive inddraget i beslutningsprocessen. Det fremgår klart af alt det, vi har hørt indtil videre. Det drejer sig om en kompliceret procedure, der er betingelser for, hvilke spørgsmål der kan rejses, og hvis det så i sidste ende bliver til noget, skal det drøftes og især afgøres i nøjagtig de samme eurokrisiske og temmelig udemokratiske hellige haller som før. Det, vi har brug for i Europa, er bindende folkeafstemninger om f.eks. Tyrkiets tiltrædelse. Det er nødvendigt for at genoprette demokratiet, men det europæiske borgerinitiativ er desværre kun en slags kastreret karikatur af demokratiet.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg var glad for hr. López Garridos og hr. Šefčovičs redegørelser.

Med den nye Lissabontraktat skal vi gøre en hurtig og systematisk indsats for at fremme borgerinitiativet, som er et vidnesbyrd om, at der eksisterer et europæisk folk. Det er jo velkendt, at Unionen først og fremmest kritiseres for ikke at være fuldstændig demokratisk. I Lissabontraktaten forsøger man at begrænse det demokratiske underskud på flere måder, herunder bl.a. ved en bestemmelse om, at mindst en million europæiske borgere kan stille forslag til et lovgivningsinitiativ.

Dette nye instrument skal, for at det kan være et seriøst værktøj, have en vis retlig betydning. Det kan ikke have samme værdi som de allerede eksisterende andragender, som bliver underskrevet af et antal enkeltpersoner – der skal klart sondres her – og der skal derfor fastsættes bestemmelser, der forhindrer misbrug, men stadig muliggør en så bred diskussion som mulig, som er et udtryk for en velunderrettet og sand folkelig konsensus.

Men det vigtigste aspekt af det initiativ, der er indeholdt i Lissabontraktatens artikel 11, er den symbolske betydning. Det demokratiske underskud tackles ikke blot ved hjælp af de beslutningsbeføjelser, der er tildelt befolkningernes repræsentanter, men først og fremmest ved selve det, at der eksisterer et europæisk folk, som ikke blot er den matematiske sum af enkelte nationer.

Der er derfor to aspekter af de regler, vi drøfter, som efter min mening er af særlig betydning. Det første vedrører emnet, der, som det allerede er blevet sagt, skal være et europæisk. Det andet aspekt drejer sig om fordelingen af minimumsantallet af underskrivere på et betydeligt antal medlemsstater, der udgør en passende procentdel af hvert lands vælgermæssige vægt.

Jeg håber, at disse nye regler vil få borgerne i Frankrig, Italien, Tyskland, Spanien osv. til at føle, at de først og fremmest er borgere i Europa.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Hr. formand! Det europæiske borgerinitiativ er en af de største fornyelser i Lissabontraktaten, og formålet er at sikre større direkte demokrati i EU. Dette nye værktøj skal bruges rigtigt, og det gøres ved at udnytte det fuldt ud. Derudover skal dets troværdighed sikres.

I den henseende er der forskellige alvorlige krav, der skal opfyldes. Jeg skal blot kort nævne to, men der er flere andre. De indsamlede underskrifter skal kontrolleres ordentligt. Det er et afgørende spørgsmål, der kan give anledning til alvorlige problemer, da den relevante lovgivning er meget forskellig fra land til land. Vi skal finde den bedste løsning, dvs. den rigtige balance mellem forskellige regler og fælles krav.

Det andet spørgsmål vedrører, om initiativet opfylder betingelserne. Her skal man også omhyggeligt se på alle aspekter for at finde den bedste løsning. Skal emnet til offentlig diskussion begrænses til et forsvar af Unionens værdier, eller skal ytringsfriheden gælde? Udelukker disse principper hinanden?

Jeg er glad og taknemmelig for næstformand Šefčovič og det spanske formandskabs progressive arbejde. Jeg er glad for, at de interesserede parter i februar havde lejlighed til at drøfte de fleste af de spørgsmål, der skal løses for at borgerinitiativet kan komme i gang.

Jeg ville virkelig gerne kende resultatet af mødet. Hvordan vil Kommissionen tackle spørgsmålet om kontrol af initiativet, og om det opfylder betingelserne, og på hvilket tidspunkt? Når vi udarbejder en betænkning i Parlamentet, skal vi naturligvis vide, hvad det er, vi skal beskæftige os med. Jeg er overbevist om, at vi sidder

her for at repræsentere de europæiske borgere, og vi skal klart vise, at vi er i stand til udsende et stærkt budskab.

Jeg er overbevist om, at det spanske formandskab gør et fremragende stykke arbejde som medlem af trojkaen sammen med Belgien og Ungarn, mine kammerater. Jeg vil endnu en gang gerne takke næstformanden, som har udført et fremragende arbejde. Jeg håber, at det vil fortsætte.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Dette instrument har et kæmpestort potentiale, og det kunne være et vigtigt demokratisk signal for Europa.

For mit eget lands vedkommende er det sådan, at hvis man ønsker at fremlægge et lovgivningsinitiativ i Storbritannien, skal man finde et medlem af parlamentet, man skal så være heldig og vinde en årlig lodtrækning eller lotteri, og så vil den siddende regering sandsynligvis tale det ihjel.

Så jeg mener, at vi er i færd med at give de europæiske borgere noget, som er meget vigtigt og meget spændende. Det er jeg stolt af, men det skal være brugervenligt, tilgængeligt og troværdigt, og det betyder, at vi lige fra begyndelsen strengt skal holde på, at det skal ligge inden for EU's kompetenceområder, og at det skal respektere menneskerettighederne.

Vi skal kunne og ville give støtte til hjælp til at opfylde de tekniske krav. Men det, der er vigtigst, er, at medlemmerne af Parlamentet er villige til at arbejde sammen med initiativtagerne. Det sætter ikke spørgsmålstejn ved vores rettigheder. Det er noget, som vi kan gå hånd i hånd med borgerne om, men de skal rette deres besked til Kommissionen. Vi kan hjælpe, og vi kan på den måde sammen skabe et virkelig europæisk demokrati.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Min kollega, hr. Häfner, har nævnt nogle af betingelserne for at sikre, som han sagde, at dette initiativ bliver gennemførligt troværdigt og legitimt.

Jeg vil for mit vedkommende gerne på den ene side henlede Parlamentets opmærksomhed på udtalelsen fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, som er meget interessant, og som også kunne kaste lys over de beslutninger, der skal træffes, og på den anden side vil jeg gerne understrege, at deltagelsesdemokratiet fungerer, når alle – medlemmerne af Europa-Parlamentet, Rådet, civilsamfundets organisationer og uorganiserede borgere, som kan udnytte borgerinitiativet – har en rolle at spille.

Traktatens artikel 11 giver mulighed for at etablere en struktureret og organiseret dialog med civilsamfundet, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge kommissæren, hvilke initiativer han påtænker – på linje med den i traktaterne indeholdte model for en social dialog – og jeg vil gerne vide, om han udover borgerinitiativet, som er meget interessant og meget nyttigt, har til hensigt at tilrettelægge en struktureret og interinstitutionel dialog med civilsamfundet.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Nu da Lissabontraktaten er trådt i kraft, kan borgerne starte borgerinitiativer. Det er et fremskridt, da borgerne stadig er alt for langt væk fra Europa, og det derfor er vanskeligt at få dem til at interessere sig for den politiske udvikling. Jeg betragter det europæiske borgerinitiativ som en god lejlighed til at øge de europæiske borgeres opbakning om Europa.

Jeg vil gerne udtrykkeligt henlede opmærksomheden på et borgerinitiativ, som blev startet for nylig. Det er et initiativ, der er startet af hr. Kastler, som er til stede i dag, og hvor man opfordrer til, at søndag skal holdes fri som en hviledag og forbeholdes familien og fordybelse. Jeg støtter fuldt og helt denne opfordring, og jeg arbejder sammen med ham på at indsamle så mange underskrifter som muligt i Holland. Jeg vil gerne bede alle om at støtte og udbrede dette initiativ. Sådanne initiativer kan angive, hvad folk finder vigtigt. Jeg opfordrer Parlamentet til at tage disse signaler meget alvorligt, da Europa er til for borgerne og ikke omvendt.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Hr. formand! De øgede beføjelser, som Lissabontraktaten giver Europa-Parlamentet og det europæiske borgerinitiativ er vigtige skridt i en styrkelse af det europæiske demokrati. Men for at dette initiativ kan opfylde sin rolle, skal der vedtages procedurer, der ikke allerede fra begyndelsen indskrænker initiativets demokratiske karakter.

For øjeblikket spiller Europa-Parlamentet ingen rolle i processen med borgerinitiativet. I det tidligere Parlament vedtog man, at Kommissionen skulle afgøre, hvilke af de indsendte initiativer der skulle godkendes eller afvises. Jeg mener, at Europa-Parlamentet skal have en meget større rolle i det spørgsmål. Parlamentet skal samarbejde med Kommissionen om at vurdere og udtale sig om de initiativer, der indsendes. Derved ville afgørelsen om, om et initiativ opfylder betingelserne blive truffet også af vælgernes repræsentanter og ikke kun af den udøvende myndighed. Parlamentet er for øjeblikket den eneste europæiske institution, som vælges

ved frie, demokratiske valg, og borgerinitiativet drejer sig jo om folks problemer og synspunkter. Hvis et initiativ afvises af Kommissionen, dvs. den udøvende instans, som skal føre initiativet ud i livet, vil borgerne måske ikke kunne forstå det.

Det er ligeledes vigtigt, at den, der organiserer initiativet – en social organisation eller en ikkestatslig organisation – klart og tydeligt præciserer emnet for og formålet med initiativet, selv om vedkommende ikke nødvendigvis skal fremlægge et lovgivningsforslag. Jeg mener også, at vi skal have ensartede procedurer vedrørende disse initiativer i medlemsstaterne, for hvis der er alt for store forskelle, vil det være vanskeligt for os at vinde bred tilslutning til disse initiativer.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Borgerinitiativet, som en af de europæiske borgeres befojelser, er et stort fremskridt for demokratiet og for den brede offentligheds direkte deltagelse i det politiske liv.

Jeg sætter stor pris på kommissærens holdning til dette spørgsmål. Jeg vil gerne komme ind på de spørgsmål, som min kollega, Zita Gurmai, stillede, for jeg mener også, at det er vigtigt at få svar på disse spørgsmål. Et af spørgsmålene vedrører stedet og metoden for formaliseringen, dvs. det sted, hvor underskrifterne til et initiativ indsamles, det være sig i et regeringskontor eller et eller andet sted på gaden. I tilknytning hertil er der også spørgsmålet om, om der vil være en konflikt med andre menneskerettigheder, f. eks. ytringsfriheden.

Det andet spørgsmål vedrører finansieringen af hele denne proces. Hvem skal være ansvarlig for finansieringen af borgerinitiativet? Skal det være EU, eller skal det være medlemsstaten eller den enkelte borger, der starter initiativet? I værste fald ville det være en krænkelse af det demokratiske princip, hvis betalingsevnen skulle være en betingelse for deltagelse.

Sidst, men ikke mindst, er det vigtigt, at Kommissionen fastsætter en præcis tidsfrist for indsamlingen af disse underskrifter, eller den korrekte indsamling, men samtidig må man især ikke glemme, at hele denne mekanisme skal være åben og transparent for at forhindre, at den misbruges af de interessegrupper, der opererer i Europa.

Jeg retter en oprigtig tak til kommissæren, og jeg krydser fingre for, at han får succes med dette forslag.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg har to gange ført kampagne for et ja til Lissabon, og jeg har talt for borgerinitiativet og sagt, at det er positivt, og jeg er derfor ikke enig med min kollega. Jeg mener ikke, at det er et figenblad. Ja, det har sine begrænsninger, men det har også visse muligheder, og det er et betydningsfuldt skridt i retning af at fremme deltagelsesdemokratiet.

Jeg har diskuteret dette spørgsmål med borgerne. Jeg har hjulpet borgerne med at deltage i Kommissionens høringsprocedurer og høringerne i Udvalget for Andragender. Men vi skal ikke blot afholde høringer med borgerne. Vi skal lytte til, hvad de siger, og vi skal sikre, at deres synspunkter tages med i betragtning i lovgivningsproceduren.

De europæiske institutioner har her lejlighed til klart at vise, at borgerinitiativet vil afspejle de europæiske borgeres synspunkter fra begyndelse til ende. Denne lovgivning skal være borgervenlig og meget synlig. Der skal også være let tilgængelig støtte og hjælp til de borgere, der ønsker at organisere et andragende. Det skal præciseres, hvor Kommissionen kan handle, og hvor den ikke kan handle. Hvis man indsamlede en million underskrifter, og man derefter vurderede, at emnet lå uden for EU's kompetenceområder, ville det ganske enkelt føre til flere beskyldninger om demokratisk underskud, og det ville føre til kynisme og vrede blandt de europæiske borgere.

Vi har altså brug for absolut klarhed om dette spørgsmål, og vi skal være proaktive. Vi skal presse alt det, vi kan, ud af denne lovgivning, men vi må ikke love mere, end vi kan holde. Borgerinitiativet er som et nyfødt barn. Det har et ubegrænset potentiale, men det skal behandles med omsorg, når det tager sine første vaklende skridt.

FORSÆDE: Pál SCHMITT

Næstformand

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Vi bærer et stort ansvar med udformningen af dette instrument, da de borgere, der tænker europæisk, og som ønsker at diskutere og gennemføre europæiske anliggender på europæisk plan, sætter deres lid til os. Vi skal for alt i verden undgå de fejltagelser, der blev begået i forbindelse med andragenderne. Vi skal undgå, at borgerinitiativet blot bliver en grædemur, hvor

der ikke sker nogen opfølgning at de indsendte klager. De aktive borgere afventer resultatet, de venter på at se, hvilken form vi giver dette initiativ.

Hvis vi sætter tærsklen for højt, stiller vi hindringer i vejen for et stort potentiale i Europa. Tænk lidt over det. Der skal en enorm indsats til for dem, der er interesseret i et bestemt emne, for at indsamle en million underskrifter. Hvis de så bagefter bliver smidt direkte i papirkurven uden at være blevet ordentlig behandlet og uden en ordentlig opfølgning, så har vi sandsynligvis gjort demokratiet i Europa en bjørnetjeneste. Det er derfor særdeles vigtigt, hvordan Kommissionen tackler det spørgsmål. Det er det centrale punkt for mig.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. Šefčovič, hr. López Garrido, mine damer og herrer! Borgerinitiativet er endnu et bidrag til skabelsen af et ægte europæisk civilsamfund. Europas borgere får en ny mulighed for at få mere at skulle have sagt i beslutningsprocessen. Jeg håber, at indførelsen af dette initiativ vil forstærke følelsen af at høre sammen, at høre til i Europa, da følelsen af at være europæer har været alt for svag og alt for ofte fraværende.

Udover de tekniske, administrative og praktiske aspekter i forbindelse med gennemførelsen af initiativet mener jeg, at vores budskab først og fremmest skal være politisk. Vi må ikke miste den røde tråd i initiativet af syne, nemlig at bringe borgerne tættere på institutionerne, gøre dem mere interesseret i Europa, øge deres deltagelse og gøre dem til partnere i de europæiske politikker. Det skal vi hele tiden have i tankerne.

Uanset om vi taler om et minimumsantal af medlemsstater, som underskrifterne skal komme fra, indsamlingen, verifikationen og kontrollen af disse underskrifter, eller om initiativet opfylder betingelserne, skal vi sikre, at der ikke stilles hindringer i vejen for borgerne, hvis de ønsker at fremlægge et initiativ.

Jeg vil f.eks. gerne understrege, at omkostningerne ved at få en notar til at attestere underskrifterne skal være rimelige. Nogle medlemsstater, som allerede har indført et lignende initiativ på nationalt plan, opkræver sommetider alt for store beløb. Det er den slags hindringer, vi skal undgå for borgerinitiativet.

Og endelig må vi ikke glemme Parlamentets øgede rolle. Som vogter at de europæiske borgeres politiske vilje og garant for budgettets gennemsigtighed, skal Parlamentet have en større rolle i gennemførelsen af initiativet. Kun derved vil vi kunne opnå, at denne ekstra bid sjæl vil være med til at give EU et ægte demokratisk hjerte.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Dette er et af de vigtigste demokratiske fremskridt for EU. To tredjedele af den irske befolkning stemte for Lissabontraktaten, og en af grundene var borgerinitiativet. For første gang kan borgerne på tværs af landene kræve, at Kommissionen fremsætter forslag. Men det skal være en åben proces. Vi skal vide, hvem der organiserer disse initiativer, og vi skal vide, hvem der finansierer dem. De må ikke overtages af de korporative interesser.

Efter min mening skal det ikke være Kommissionen, der er det organ, der skal beslutte, om et forslag skal følges op eller ej, der skal afgøre, om initiativet opfylder betingelserne. Jeg mener, at Den Europæiske Ombudsmands rolle skal udvides, således at han kan træffe afgørelse på centralt europæisk plan om, hvad der opfylder betingelserne, og hvad der ikke opfylder dem.

Det nødvendige minimumsantal af stater skal være syv og ikke ni, som det er blevet sagt, og som Kommissionen har foreslået, og jeg vil hævde og insistere på, at tærsklen på en million, således som det står i traktaten, skal overholdes. Tærsklen må ikke øges ved, at man tager en stor andel af borgerne i medlemsstaterne og et stort antal medlemsstater. Det er meget vigtigt, at traktaterne overholdes.

Og til slut vil jeg sige, at det efter min opfattelse skal være muligt for borgerne at blive registreret på internettet.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil begynde med på spansk at takke det spanske formandskab for at have besluttet at fremlægge dette initiativ tidligere, end det oprindeligt var meningen. Det takker jeg for.

(DE) Jeg vil nu fortsætte på tysk. Jeg vil gerne takke Kommissionen for at have taget det spanske formandskabs initiativ op, og for, at den stod frem og sagde, at man ville handle endnu hurtigere, at man ville fremlægge et forslag ugen efter. Vi håber, at vi inden sommeren vil stå med et færdigt forslag. Det er vigtigt, for at vi kan leve op til borgernes forventninger.

Lige som mange andre, der har talt før mig, mener jeg, at den planlagte tærskel på ni lande er for høj. Jeg vil foreslå, at vi begynder med fem, hvilket er en femtedel af medlemsstaterne. Det er ikke nemt at indsamle en million underskrifter, selv om man måske kan bruge internettet. Det er ikke desto mindre nødvendigt, at vi

viser folk, at vi ønsker, at de deltager i dette fælles Europa, og at der føres en virkelig europæisk debat. Jeg mener, at det er vigtigt, at den juridiske, formelle og indholdsrelaterede undersøgelse af dette spørgsmål foretages helt fra begyndelsen, og ikke først efter at folk allerede er begyndt at indsamle underskrifter. Disse initiativer skal også støttes med f.eks. oversættelser. Hvis det sker, kan vi endnu en gang begejstre borgerne for vores fælles Europa, og også gøre begejstringen større.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for at have gjort rede for de næste skridt. Vi startede med idéer om nogle målsætninger og mange linjer af tekst i Lissabontraktaten og taler nu om et direktiv, som skal fastlægge bestemmelser for EU.

Borgerinitiativet viser borgerne i EU endnu en vej til europæisk integration. Medlemsstaternes borgere får lejlighed til at drive lobbyvirksomhed over for de europæiske institutioner. Men det bør understreges, at borgernes initiativret måske nok er et demokratisk værktøj, men det åbner også døren for et føderalt EU. Jeg støtter borgerinitiativet, men det er nødvendigt at inddrage de kompetente myndigheder i medlemsstaten så meget som muligt. Beskyttelsen af de nationale forfatninger skal have forrang og sikres.

Som kommissæren sagde, skal dette initiativ være afbalanceret, og jeg skal tilføje, at det under ingen omstændigheder må kunne bruges som et påskud til at sætte spørgsmålstegn ved nærhedsprincippet. Der skal fastlægges en klar ramme for gennemførelsen af denne foranstaltning for at undgå urealistiske forventninger fra visse institutioners side og især fra borgernes side.

Judith A. Merkies (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for borgerinitiativet, og hvis De ikke har noget imod det, vil jeg nu slå over i hollandsk for at forklare, hvorfor jeg er glad for det!

(NL) Hr. formand! Jeg er glad for det europæiske borgerinitiativ, fordi borgerne for øjeblikket kun har mulighed for at fortælle, hvad de ønsker, en gang hver femte år, men med dette initiativ vil de også i de mellemliggende perioder kunne spille en ægte europæisk rolle. Derfor er det også vigtigt, at de ved, hvornår de kan komme og banke på vores dør. Men det er ikke vores dør, det er Kommissionens dør. Ved manden på gaden, hvornår det er muligt at henvende sig til Kommissionen? Det er nødvendigt med en omfattende oplysningskampagne. Jeg vil gerne understrege, at det afgørende, der kan siges her, er, at borgerinitiativet kun vil nå voksenalderen, hvis alle de europæiske institutioner tager denne million borgeres stemme alvorligt, og hvis ministrene og stats- og regeringscheferne også lytter. Det betyder naturligvis også, at hvis en million europæiske borgere ønsker at Strasbourg skal opgives, så skal man også lytte til det ønske.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er sikker på, at denne initiativret, som man giver de europæiske borgere med denne traktat, vil bringe folk tættere på Europa og på de europæiske institutioner i større omfang end de dyre bevidstgørelseskampagner, som Unionen finansierer, og som hidtil har givet meget beskedne resultater. Det kan ses af valgdeltagelsen.

Dette initiativ styrker helt bestemt demokratiet endnu mere, eftersom borgerne direkte kan stille lovforslag. Det er med andre ord en form for direkte demokrati, som er et supplement til den parlamentariske repræsentation.

Vi må ikke lade denne lejlighed slippe os af hænde. Kommissionen skal sørge for, at denne initiativret bliver enkel, forståelig og tilgængelig, og Kommissionen skal bistå borgerne lige fra det første stadie i processen til underskriftindsamlingsstadiet ved f.eks. at fastslå, om forslagene opfylder betingelserne. Det er et praktisk bidrag til det europæiske demokrati.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Vi taler ofte om, at det er nødvendigt at få de europæiske borgere mere med, at det er nødvendigt, at vi kommer tættere på Unionens institutioner, på borgerne i medlemsstaterne. Det drøftede vi indgående under det sidste valg til Europa-Parlamentet, da vi så, at valgdeltagelsen i mange medlemsstater var meget lav.

En meget vigtig begivenhed har fundet sted siden da, en begivenhed, der har ændret selve strukturen og funktionsmåden i Unionen. Her tænker jeg naturligvis på Lissabontraktaten, hvor borgeren står i centrum, og hvor grundstøtten er, hvordan vi alle, Parlamentet, Kommissionen og Rådet, kan komme tættere på borgerne. Dette princip kommer til udtryk i borgerinitiativet i artikel 11, stk. 4. Det er en vigtig og ekstraordinær ordning, som fremmer demokratiet, den politiske lighed og åbenhed..

Vi ønsker naturligvis, at denne ordning gennemføres korrekt, og vi ønsker, at den bliver ført ud i livet. Det er her, problemerne opstår. Alle mine kolleger har naturligvis ret, når de understreger, at denne procedure skal være pålidelig, at Kommissionens og Parlamentets rolle skal præciseres, men vi skal alle arbejde sammen og sørge for, at dette vigtige borgerinitiativ, hvis underskrifterne indsamles, ikke går til spilde.

Jeg vil konkludere med at sige, at vi alle har et ansvar for at fremme dette initiativ. Vi har alle et ansvar for at forklare denne rettighed, som alle de europæiske borgere nu har, for at få dem til at forstå, at de personligt kan starte procedurer ved de europæiske institutioner uden at skulle gå gennem andre.

Vores budskab skal først og fremmest være klart, og det skal indarbejdes i en enkel, forståelig procedure, der fungerer for alle, fungerer for borgerne, fungerer for Parlamentet, for Unionens institutioner, for medlemsstaterne og for alle parter involveret i proceduren.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Hr. formand! For bare få måneder siden sagde man, at Lissabontraktaten aldrig ville træde i kraft. Men her står vi nu og begynder at overveje, hvordan vi skal gennemføre den og fastlægge nogle af dens bestemmelser.

Lissabontraktaten kan yde et vigtigt bidrag til bekæmpelsen af det demokratiske underskud. Jeg taler om styrkelsen af parlamenterne (både Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter). Endnu vigtigere taler jeg om investering i et Europa for befolkningen med regler inden for frihed, sikkerhed og retfærdighed, overvågning af subsidiaritet og gennemførelse af dette nyskabende initiativ, der udspringer af folkelige foranstaltninger.

Jeg støtter det, mange af mine kolleger og navnlig min kollega, hr. Méndez de Vigo, har sagt, men jeg vil gerne understrege, at når vi regulerer dette instrument, skal vi sikre os, at det virkelig er Europa-dækkende. Det skal naturligvis ikke være udtryk for befolkningens vilje i bare et enkelt land eller et begrænset antal lande, men vi skal finde en løsning, der vil tilskynde til og stimulere det folkelige engagement. Hvis vi skal vælge mellem at være meget strenge og rigorøse eller at være mere generøse, vil jeg være tilbøjelig til at stå på den mere generøse side. Hvis vi fremkommer med løsninger, der ikke opfordrer til folkelig deltagelse, forråder vi ånden i Lissabontraktaten og afviser den europæiske befolkning, for vi har brug for mere Europa og et Europa, der i højere grad er rettet mod befolkningen. Vi skal have den europæiske befolkning til at engagere sig mere og aktivt udøve deres borgerskab.

Milan Zver (PPE). – (SL) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min tilfredshed med og glæde ved, at vi i dag diskuterer dette initiativ, som helt sikkert vil reducere det, vi kalder det demokratiske underskud eller delvis eliminere det.

Overordnet set er demokratiet i dag i tilbagegang. Forskellige forskningsresultater viser, at den demokratiske dialog bliver snævrere, og demokratibegrebet indskrænkes mere og mere til demokratiske valg og så ikke mere. Alt dette har betydning for borgernes sindstilstand. De bliver stadig mere passive, og det afspejles i lav valgdeltagelse eller sager i manglende tillid til demokratiets institutioner.

Derfor er det meget vigtigt, at vi har vedtaget Lissabontraktaten, fordi den udvider parlamentets rolle, både de nationale parlamenter og Europa-Parlamentets. Frem for alt giver den borgerne mulighed for at fremkomme med initiativer, og det finder jeg glædeligt. Det betyder, at vi nu er vidner til noget, vi kan beskrive som et europæisk demokratiprojekt, der er ved at tage form på europæisk niveau, og jeg mener, at vi allerede har taget et vigtigt skridt fremad i denne henseende.

Men dette såkaldte europæiske demokrati skal naturligvis udvides til at dække andre områder, herunder f.eks. udnævnelser til Kommissionen. Der findes kort fortalt en række områder, hvor de involverede europæiske institutioner kan udvides yderligere i demokratisk henseende. Jeg tror fuldt og fast på, at det projekt, dvs. dette initiativ, i høj grad kan styrke det europæiske demokrati.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har en enestående mulighed i dag, nemlig mulighed for at forsvare en værdi, nemlig det partiparticipatoriske demokrati, som borgerne tilbydes under Lissabontraktaten. Det forhold, at vi efter bare et par måneder diskuterer dette instrument, er efter min mening i sig selv en absolut værdi, som vi bør sikre.

Jeg er sikker på, at det naturligvis bliver vigtigt klart og tydeligt at fastslå, hvad der menes med et betydeligt antal medlemsstater. Vi skal anvende et kriterium, hvor vi kombinerer borgernes ønske om at deltage i institutionerne på den ene side og på den anden side vores ønske om at give dette instrument demokratisk gyldighed.

Naturligvis skal procedurerne forenkles og gøres ligefremme og fleksible. Jeg har personligt besøgt adskillige skoler i de seneste par uger og blev mødt med en stor vilje til at lytte, men frem for alt fik jeg stor indsigt i, at børn ønsker at spille en større rolle i et Europa i forandring, navnlig under Lissabontraktaten. Derfor har vi brug for gennemsigtighed, objektivitet og forandring, for at dette instrument kan tjene Fællesskabet, men

samtidig også tjene institutionerne. I den forbindelse opfordres Parlamentet til sammen med Kommissionen og Rådet at beslutte sig for netop forenklede procedurer.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er en af dem, der har indgivet et af de første borgerinitiativer om beskyttelse af søndage. I dag har vi fornøjelsen af at forhandle om og senere træffe beslutning om en måde, hvorpå vi kan inddrage borgerne i den europæiske politiske beslutningsproces. Det betyder, at dette er en mulighed for at skabe mere demokrati og imødegå Europa-træthed.

Når det er sagt, har jeg ikke kun ros med i dag. Jeg har snarere to anmodninger til Dem, når denne forordning går ind i slutfasen. For det første er vi europæere teknologisk avancerede mennesker. Jeg vil gerne anmode Dem om at gøre internettet til det definitive medium, så man også kan indgive borgerinitiativer med en million underskrifter i form af elektroniske underskrifter, som også er juridisk bindende.

For det andet vil jeg påpege, at dette kun er det første skridt. Jeg vil gerne gå et skridt videre. Vi nu har ret til at indgive borgerinitiativer. Jeg kunne imidlertid ønske mig, at vi også får folkeafstemninger på europæisk plan, som vi har det i min hjemregion Bayern. Det foregår på den måde, at der indgives en anmodning om en folkeafstemning, og når tilstrækkelig mange har underskrevet den, er der mulighed for at få en folkeafstemning. Jeg ville ønske, at vi også fik denne mulighed i EU.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). – (PL) Hr. formand! Den folkelige høring om det europæiske borgerinitiativ er netop slut, og det viser sig, at bare 323 har reageret i forbindelse med høringen. Dette resultat viser, at alle EU-institutioner nu bør gå i gang med at gøre reklame for dette nye instrument, for i øjeblikket er det tydeligt, at meget få er klar over dets eksistens. Resultaterne af høringsprocessen viser imidlertid, hvilken retning Kommissionen skal gå i, når den skal udarbejde en hensigtsmæssig gennemførelseslovgivning.

For det første er det vigtigt at fastlægge fælles principper, der skal gælde over hele EU, for indsamling og godkendelse af underskrifter og ligeledes sikre, at borgerne er underlagt de samme krav, f.eks. med hensyn til alder.

Et andet vigtigt spørgsmål drejer sig om indførelsen af en særlig form for forudgående vurdering af antageligheden, idet man går ud fra, at initiativer og initiativtagere er klar over, at en formel anerkendelse af antagelighed ikke er ensbetydende med, at Kommissionen fremsætter et forslag til retsakt om et bestemt spørgsmål.

Jeg er sikker på, at det europæiske borgerinitiativ kan blive et vigtigt instrument for vores diskussioner fremover – en bred debat om spørgsmål af interesse for alle europæere. Derfor afventer jeg ivrigt en hensigtsmæssig forordning fra Kommissionen.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Brugen af folkeafstemninger – direkte demokrati – er ikke en eksotisk udgave af demokratiet. Det er den oprindelige form – folkestyre og ikke styring af folket.

Så måske burde vi være EU taknemmelige for at indføre dette. Det mener jeg ikke. EU holder kun af demokrati, når man kan styre det og sørge for, at resultatet bliver det ønskede. Vi har hørt, at beføjelserne til at gennemføre en sådan folkeafstemning vil blive begrænset af skadelige bestemmelser såsom EU's kompetence og EU's egen version af menneskerettighederne, som i virkeligheden betyder politisk undertrykkelse, begrænsning af ytringsfrihed og endda af meningsfriheden.

Mit sidste punkt er, at demokrati betyder folkestyre, og folket er en identificerbar og sammenhængende enhed og ikke regering, der udføres af en tilfældig samling mennesker. Masseindvandringen har gjort dette vanskeligt at opnå. Europa som helhed har fået en endnu mindre ensartet befolkning end ellers. Ikke desto mindre er det bedre end ingenting, og vi kan i det mindste vise, at dette initiativ var et tomt løfte.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg mener, at medtagelsen af det europæiske borgerinitiativ i Lissabontraktatens bestemmelser markerer et vigtigt skridt i konsolideringen af demokratiet i EU.

En anden vigtig måde at udøve og konsolidere demokratiet er at benytte folkeafstemninger. Jeg vil gerne komme med en sidebemærkning og fortælle Dem, at der er afholdt tre folkeafstemninger i Rumænien siden 2004, hvor den seneste drejede sig om overgangen til et etkammersystem og en reduktion af antallet af parlamentsmedlemmer. Valgdeltagelsen var på 51 %, og et overvældende flertal stemte for forslaget.

Jeg vil gerne hilse Kommissionens initiativ om at iværksætte en bred, folkelig onlinehøringsproces om forordningen velkommen. Dette vil afgøre, fra hvor mange stater der skal indsamles underskrifter, det mindste antal underskrifter fra de enkelte lande og reglerne for at kontrollere dem.

Jeg vil gerne slutte med at spørge Kommissionen, hvornår den mener, at denne forordning vil træde i kraft, idet jeg mener, at den skal færdiggøres hurtigst mulig.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I de seneste par år har EU har oplevet en tillidskrise fra borgernes side. Et af tegnene på dette er den meget lave valgdeltagelse ved valg til Europa-Parlamentet, der skyldes en udbredt følelse af, at borgerne ikke på nogen som helst måde kan påvirke begivenhederne i EU gennem deres stemme. Derfor glæder jeg mig i høj grad over muligheden for borgerinitiativer, som Lissabontraktaten giver EU-borgerne, og i denne forbindelse også Kommissionens høring af befolkningen samt grønbogen om, hvordan borgerinitiativet skal bringes til live helt konkret. Jeg er i princippet enig i de fleste forslag i grønbogen.

Men hvis vi rækker en hjælpende hånd ud, må vi ikke samtidig være bange for, at EU-borgere tager fat i den. Hvis vi lægger vægt på at maksimere dialogen med borgerne, mener jeg, at nogle af disse begrænsninger er for strenge. Det drejer sig især om det mindste antal medlemsstater, som underskriverne af et initiativ skal komme fra, og definitionen af et såkaldt betydeligt antal stater. Forslaget om hver tredje stat, med andre ord ni i øjeblikket, er efter min mening afskrækkende og urealistisk for kommende initiativer i praksis. En nedsættelse af dette antal til 20 % vil efter min mening være et skridt i den rigtige retning for den almindelige befolkning i EU, som f.eks. også vil lægge mærke til, at der lægges større vægt på makroregionernes rolle ved udformningen af EU's politik. Og hvorfor ikke?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Muligheden for et europæisk borgerinitiativ kan fremme en folkelig debat om europæiske spørgsmål og føre til et reelt forum for den europæiske befolkning. Repræsentanter for civilsamfundet kan tage de sociale spørgsmål op, som de politiske grupper i Europa-Parlamentet ikke kan eller vil tage op. Blandt disse spørgsmål vil jeg gerne understrege ét. Jeg anser det for vigtigt, at Kommissionen sideløbende med forvarslet om et forslag til beslutning, og før indsamlingen af under underskrifter går i gang eller måske efter indsamling af et bestemt antal underskrifter, afgiver udtalelse baseret på sine egne befojelser og på fællesskabsretten om, hvorvidt forslaget er acceptabelt. En afvisning af formelle grunde eller på grund af et manglende retsgrundlag, efter at man har indsamlet en million underskrifter, vil stille ikke bare Kommissionen, men hele EU i et meget dårligt lys.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Hr. formand! Lissabontraktaten giver mulighed for en styrkelse af civilsamfundets rolle inden for de europæiske institutioner og mulighed for, at EU-borgerne kan tage initiativ til forslag til retsakter. Borgernes initiativret vil give ikke færre end en million borgere mulighed for at bede Kommissionen træffe lovgivningsinitiativer inden for et bestemt område.

Men det er virkelig vanskeligt at indsamle så mange vælgerunderskrifter, så for at skabe en effektiv mekanisme for demokratisk deltagelse og for at sikre borgernes adgang til dette initiativ, skal der være mulighed for at tage initiativ til et forslag med en tydelig vejledning og en enkel og hensigtsmæssig procedure.

Desværre er borgernes initiativret ikke blevet udmøntet i praksis, siden Lissabontraktaten trådte i kraft. Ingen af aspekterne ved borgerinitiativet er blevet diskuteret endnu, og der findes ingen konkrete handlingsplaner for, hvordan man skal sikre gennemsigtige initiativer og demokratisk ansvarlighed, så borgerne ikke bliver ofre for hensyntagen til store virksomheders interesser.

Derfor er den civile dialog det vigtigste element og et vigtig grundlag for den europæiske demokratiske model, og det samme gælder i mit hjemland Litauen, så derfor opfordrer jeg Kommissionen til at træffe alle foranstaltninger for at sikre, at borgernes initiativret gennemføres korrekt så hurtigt som mulig.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Hr. formand! Vores kolleger har lavet mange interessante ting i forbindelse med dette spørgsmål, og de udtalte enstemmigt, at dette er et fantastisk redskab at lægge i hænderne på vores borgere.

(EN) Borgerinitiativet var et mægtigt og overbevisende argument over for "nej"-siden ved folkeafstemningen om Lissabontraktaten i Irland, især når de fremførte, at det var et forsøg fra EU's side på at tilrane sig magt snarere end et virkeligt demokratisk forsøg på at involvere borgerne. Men der er stor forskel på at putte noget ind i en traktat og få det til at virke i praksis, og vi står over for en stor udfordring her.

På den ene side er der en reel fare for, at processen kan blive kapret af interessegrupper og magtfulde lobbyer, der ikke vil have svært ved at samle en million underskrifter. Derfor er forslaget fra min kollega, hr. De Rossa, om inddragelse af Ombudsmanden værd at overveje.

På den anden side giver dette borgerne reelle muligheder. Et initiativ fra min kollega, hr. de Castro, er værd at overveje, nemlig at gøre søndag til en særlig dag, hvorvidt vi ønsker at hvile på syvendedagen som Skaberen eller behandle den på samme måde som ugens andre dage. Dette er en vigtig overvejelse.

Så jeg mener, at der findes fantastiske muligheder her, og jeg ser frem til, at det kan udvikle sig.

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min dybe tilfredshed med den forhandling, vi har haft. Det var desuden en forhandling, der fandt sted på Parlamentets initiativ, idet man specifikt ønskede denne forhandling om borgerinitiativet, og jeg mener, at der har været en stribe indlæg, som jeg opfatter som absolut enstemmig støtte til dette som en prioritering for det spanske rådsformandskab. Desuden ønsker man, at dette bliver gennemført hurtigt.

I den forbindelse mener jeg, at hr. Šešćović' annoncering af, at teksten til forordningen vil blive fremlagt den 31. marts, blev hilst velkommen med stor tilfredshed også af Dem. Endnu en gang vil jeg takke Kommissionen for at have behandlet dette spørgsmål hurtigt, omhyggeligt og entusiastisk, således at vi allerede nu kan indlede lovgivningsproceduren. Jeg håber, at den vil blive afsluttet hurtigst mulig med iværksættelsen af dette lovgivningsinitiativ, som næsten alle talere anser for nødvendigt, påtrængende og uomgængeligt.

Jeg tror, at dette desuden kan tolkes som støtte fra alle grupper i Parlamentet og fra alle medlemmerne, herunder dem, der som hr. Kamall i en fantastisk tale udtrykte støtte til det folkelige lovgivningsinitiativ, fordi det efter hans mening vil svække EU.

Hr. Kamall er ikke til stede... det er jeg ked af, og jeg er ked af at komme med dårlige nyheder og tage modet fra ham, for dette initiativ vil styrke EU og overhovedet ikke svække det. Det vil styrke EU, fordi det er et initiativ, som kort fortalt styrker de to vigtige principper for EU, nemlig demokrati og borgerskab. Dette er de to vigtigste politiske søjler i EU, demokrati og borgerskab.

Dette er et initiativ, der til en vis grad forsøger at løse det paradoks, vi ser, med, at EU bliver stadig mere magtfuldt, og det er Parlamentet et bevis på, det får stadig større indflydelse, og det får stadig større indvirkning på befolkningens tilværelse. Men det er et EU, der er ude af trit med den debat, der foregår i de enkelte lande.

Det er et paradoks, der påvirker selve demokratiet. Dette borgerinitiativ vil, som hr. Méndez de Vigo sagde, føre til en række diskussioner af europæisk betydning om spørgsmål, der er europæiske, ikke lokale. Dette skyldes, at det skaber kontakt mellem mennesker fra forskellige lande, og derfor er dets virkning helt klart europæisk. Det er utvivlsomt en metode til at styrke dette demokrati og ligeledes det borgerskab eller europæiske *demos*, som hr. Casini henviste til. Han er desuden formand for Retsudvalget, som i første række skal tage sig af dette initiativ.

Det borgerskab, som hr. Jáuregui anså for så vigtigt i sin tale, som i så høj grad repræsenterer EU's rødder, eller hr. Sógor, som ligeledes henviste til det, eller hr. Häfner, som også nævnte det. Som hr. Kastler også sagde, skal dette initiativ værdsættes. Det er en appel til borgerne, fordi den europæiske borgerlige identitet udvikler sig, når den anvendes i praksis, ikke bare når man opnår en rettighed, men når denne rettighed anvendes i praksis og udøves. Det er efter min mening det vigtige, der skal ske, når dette borgerinitiativ træder i kraft.

Jeg vil gerne endnu en gang takke Kommissionen og Parlamentet, som helt sikkert vil behandle dette spørgsmål grundigt, omhyggeligt og hurtigt. Hr. Iacolino nævnte en særlig hurtig procedure, så vi kan få dette initiativ til at tage form så hurtigt som muligt, og i sin tale appellerede fru Băsescu også til, at dette initiativ skal sættes i værk så hurtigt som muligt.

Maroš Šešćović, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke Diego for en fremragende sammenfatning af dagens forhandling. Jeg vil gerne takke Dem alle for Deres støtte og positive forventninger til borgerinitiativet. Jeg kan forsikre Dem for, at jeg ser frem til at præsentere Dem for dette forslag, så snart det er vedtaget.

På grund af tidspres og fordi forslaget endnu ikke er færdigt, kan vi ikke gå i detaljer i dag. Men jeg er meget taknemmelig for Deres synspunkter og meninger, fordi de afspejler arten og kvaliteten af de synspunkter og meninger, som vi har indsamlet i forbindelse med forberedelserne af det europæiske borgerinitiativ.

Der er mange ting, som vi alle er enige om. Den første er helt klart gennemsigtighed. Jeg kan forsikre Dem for, at vi søger en løsning, der gennem registreringen af initiativet hos Kommissionen vil betyde, at vi ved, hvem der står bag, og hvordan de finansieres. Vi vil have en meget tydelig indikation af, hvorvidt der virkelig er tale om et borgerinitiativ, og hvorvidt det virkelig er et europæisk initiativ. Jeg mener, at vi skal medtage alle disse elementer for at udnytte dette nye instrument på en god og vellykket måde.

Vi er alle enige om, at systemet skal være praktisk og brugervenligt. Vi vil gerne skabe et system, hvor borgerne ikke har en følelse af, at de skal gennemgå en meget besværlig procedure for at indsamle eller overrække deres underskrifter. Vi undersøger disse muligheder, og vi undersøger naturligvis også, hvordan vi kan bruge den moderne it-teknologi, som er så karakteristisk for vores århundrede.

Det er klart, at der findes forskellige systemer til kontrol af underskrifterne i medlemsstaterne. Et af de klare svar, vi fik ud af høringen af befolkningen, var, at borgerne vil foretrække en vis ensartethed med hensyn til kontrol og indsamling af underskrifter. Samtidig fik vi det klare budskab fra medlemsstaterne, at vi skulle oprette et system, der ikke er for besværligt eller for kompliceret for de nationale myndigheder, fordi det bliver medlemsstaterne, der vil skulle kontrollere, at de indsamlede underskrifter til et borgerinitiativ er virkelige og ægte.

Jeg lyttede meget nøje til Deres opfordringer til meget klare procedurer, når initiativet gennemføres, og når underskrifterne er indsamlet. Jeg vil gerne forsikre Dem om, at vi helt bestemt vil gøre dette, der bliver meget klare frister – hvornår, hvordan og inden for hvilken frist Kommissionen skal reagere, når borgerinitiativet er iværksat.

Eftersom De har lyttet til udtalelserne her, vil De give mig ret i, at det vanskeligste spørgsmål, vi skal løse her, er spørgsmålet om antagelighed – hvordan vi kan finde en løsning, hvor vi undgår at frustrere borgerne, hvordan vi kan beskytte EU's værdier, og hvordan vi kan sikre os, at det europæiske borgerinitiativ er seriøst og reelt. Jeg kan forsikre Dem for, at der ikke findes nogen lette svar på disse spørgsmål og på disse en smule modstridende anmodninger.

Kommissionen undersøger en mulighed, som vil forsvare europæiske værdier og menneskerettigheder lige fra starten. Samtidig vil vi gerne have det klare synspunkt, at forslaget om borgerinitiativet virkelig har mulighed for at blive en succes.

Vi vil gerne undgå muligheder for misbrug med forslag til initiativer hver anden uge om ligegyldige spørgsmål, hvor vi vil skulle udtale os om antagelighed, og hvor spørgsmålet så vil blive indbragt for Domstolen – initiativer, der kun tjener til at gøre reklame for potentielle arrangører af en negativ politisk dagsorden. Det skal vi også huske på. Jeg håber, at vi kan finde den rette balance, så vi kan foretage denne antagelighedskontrol i rimelig udstrækning.

For at svare kort på næstformand Durants spørgsmål om kommunikation med civilsamfundet mener jeg, at det europæiske borgerinitiativ er det bedste svar. Vi har haft en meget velstruktureret dialog inden for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, og jeg har ført en meget langvarig debat med dem for bare to uger siden. Jeg mener, at der finder en grundig og bred høring af befolkningen sted gennem forslaget om intelligent lovgivning. Det vil vi udvide og bruge endnu mere fremover.

I lyset af tidspunktet vil jeg afslutte og sige, at jeg virkelig ser frem til snart at vende tilbage med et forslag. Jeg ser frem til vores gensidige diskussioner om dette spørgsmål og nogle forhåbentlig meget dynamiske og hurtige procedurer, så vi kan få dette meget vigtige instrument vedtaget hurtigst mulig.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) De nye lovgivningsrammer for det europæiske borgerinitiativ er helt sikkert velkomne. Der har længe været god grund til at give borgere adgang til et sådant instrument. På den anden side deler jeg følelserne hos dem, der har taget ordet i dag for at opfordre til vedtagelse af forordninger, der kan bruges som grundlag for at gennemføre et borgerinitiativ, der er enkelt, tilgængeligt, let at forstå og så lidt bureaukratisk som mulig. Kun på denne måde kan borgerinitiativet rent faktisk blive et rigtigt instrument, som europæerne kan bruge til at få deres stemme hørt. Kun på denne måde vil EU få held til at komme tættere på sine borgere og blive mere demokratisk.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Lissabontraktaten giver EU's borgere ret til at foreslå et lovgivningsinitiativ. Dette er et af de vigtigste skridt i opbygningen af et civilt demokrati og direkte inddragelse

af EU's borgere i beslutningsprocessen. Det europæiske borgerinitiativ kan bidrage til en indsnævring af kløften mellem institutionerne og borgerne og kan støtte udviklingen af det europæiske civilsamfund. Derfor er det vigtigt hurtigt at vedtage en forordning for at styre processen, betingelserne og procedurerne for indgivelse af et sådant initiativ. EU's borgere venter ivrigt på dette.

Det europæiske borgerinitiativ drejer sig hovedsagelig om i højere grad at inddrage borgerne i udformningen af EU-lovgivningen. Derfor vil jeg gerne komme ind på spørgsmålet om digitale underskrifter i forbindelse med borgerinitiativet som en yderligere kanal til at skabe interesse for europæisk politik. Eftersom vi allerede kan stemme via internettet og gå i banken online, kan vi bestemt udvikle et sikkert system, der vil give os mulighed for at identificere digitale underskrifter.

Gennemsigtighed i procedurerne er også vigtigt. Arrangørerne af initiativer skal være offentligt ansvarlige for gennemsigtighed i forbindelse med finansieringen af kampagnen for indsamling af underskrifter. Selv indførelsen af tydelige kriterier for gennemførelsen af en sådan kampagne sikrer ikke mod, at euroskeptikere kan misbruge dette instrument. Det er ikke sikkert, at indsamlingen af en million underskrifter ved hjælp af betydelige finansielle ressourcer udgør et større problem for dem, hvilket vi så under den seneste valgkamp forud for valget til Europa-Parlamentet. En løsning kan være, at initiativtagerne skal være forpligtede til at opretholde en internetside med finansielle oplysninger såsom indtægtskilder, udgifter og regnskaber.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Dagens forhandling er endnu et skridt på vejen mod indførelse af den endelige form af det europæiske borgerinitiativ. Tanken om at oprette et redskab, som giver borgere mulighed for at deltage mere i EU's demokratiske liv, blev fremsat helt tilbage i 2005 efter nejerne ved folkeafstemningerne om forfatningsændringer i Frankrig og Nederlandene. Disse afstemninger afspejler en bemærkelsesværdig mangel på kommunikation mellem EU og borgerne. Selv resultaterne af de folkelige høringer, der blev offentliggjort for nylig, viser, at graden af interesse hos de enkelte borgere er meget ringe. Kommissionen modtog bare 159 svar fra enkeltpersoner.

Borgerinitiativet giver os mulighed for at ændre denne situation og give vores borgere en stærkere stemme ved at give dem mulighed for direkte at bede Kommissionen fremsætte nye politiske initiativer. For at garantere, at initiativet ikke bliver et instrument i et politisk spil, skal vi ikke stille for strenge krav til vores borgere. Men vi skal sørge for at indføre garantier imod misbrug. Det er vigtigt, at det europæiske borgerinitiativ bliver et virkeligt overnationalt instrument, som er borgervenligt og let at bruge. Det skal være enkelt, forståeligt og lettilgængeligt. Hvis udkastet til et initiativ ikke opfylder de formelle krav, skal tanken bag fastholdes og fremsættes i form af et andragende. På denne måde vil arbejdet med at forberede det og denne indsats ikke være spildt. Hvis disse betingelser opfyldes, vil europæerne for første gang i historien med vores integrerede Europa have reel og direkte indflydelse på udformningen af den europæiske politik.

14. Situationen i Tibet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om situationen i Tibet.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg kan se, at det spanske EU-formandskab er på vej ud af salen, så jeg vil gerne udtrykke min dybe skuffelse over, at hverken det spanske formandskab eller den højtstående repræsentant vil være til stede under denne drøftelse, og at deres pladser vil stå tomme.

Det er en skændig handling over for Europa-Parlamentet, som er den eneste folkevalgte EU-institution, og det skaber en meget uheldig præcedens, navnlig efter at Lissabontraktaten er trådt i kraft.

Jeg vil gerne bede Dem gøre de fraværende opmærksom på, at dagsordenen for plenarmødet fastlægges af Parlamentet, ikke af Rådet og ikke af det spanske EU-formandskab, og at mindst en af dem burde have været til stede her i dag.

Formanden. – Jeg fik at vide, at det spanske formandskab allerede tidligere, for mere end en måned siden, havde meddelt, at det til sin store beklagelse ikke kunne blive længere.

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet for at sætte dette spørgsmål til forhandling i dag, fordi jeg mener, at det er værd at diskutere, og jeg mener, at vi bør starte med at slå fast, at der er sket kolossale fremskridt i forhold til Kina – som vi anser for meget vigtigt og strategisk – i de senere år. Med et så stærkt strategisk partnerskab vil vi helt klart have mulighed for at løse alle problemer, herunder også de mest følsomme.

Vi har opbygget en imponerende ramme med kontakter på højt plan, hvor vi regelmæssigt tager de globale udfordringer, som vores borgere står over for, op uden at glemme de spørgsmål, hvor vi måtte se forskelligt på tingene – og Tibet er helt sikkert et af disse.

Det er klart, at vi stadig er uenige med Kina om Tibet. Vi er virkelig bekymrede over menneskerettighedssituationen i Tibet, over, at Tibet stadig er stort set lukket for internationale medier, diplomater og humanitære organisationer og ligeledes over de manglende fremskridt i samtalerne mellem repræsentanterne for Dalai Lama og de kinesiske myndigheder.

EU's holdning levner ingen mulighed for fejlfortolkninger. Derfor vil jeg gerne understrege, at EU respekterer Kinas suverænitet og territoriale integritet, herunder Tibet. Vi respekterer "ét-Kina"-politikken.

Men vi har altid støttet en fredelig forsoning gennem dialog mellem de kinesiske myndigheder og repræsentanterne for Dalai Lama. Denne dialog skal være konstruktiv og indholdsrig og vedrøre alle de centrale spørgsmål som bevarelse af Tibets enestående kultur, religion og traditioner og behovet for at indføre et system med meningsfyldt selvstyre for Tibet inden for den kinesiske forfatning.

Dialogen bør også vedrøre inddragelsen af alle tibetanere i beslutningsprocessen. For EU er Tibet et menneskerettighedsspørgsmål. Vi har konsekvent fremført dette budskab over for vores kinesiske samtalepartnere og lyttet omhyggeligt til deres synspunkter, og vi gør alt, hvad vi kan, for at forstå deres synspunkter i en ånd præget af gensidig respekt.

Men menneskerettigheder er universelle, og situationen i Tibet er en legitim bekymring for det internationale samfund, hvilket vi regelmæssigt gør vores kinesiske samtalepartnere opmærksom på.

I dialogen mellem Kina og Tibet har den tibetanske side for nylig fremlagt et ajourført memorandum om ægte selvstyre for Tibets fremtid. Vi glæder os over, at den tibetanske side har gentaget sit løfte om ikke at søge løsrivelse eller uafhængighed.

Vi glæder os også over, at Dalai Lama holder fast i den gyldne mellemvej og i dialog som det eneste middel til at nå frem til en gensidigt acceptabel og varig løsning.

EU glæder sig over, at begge parter fortsat fører samtaler, selv om vi med beklagelse må notere de manglende resultater og den manglende dynamik.

Jeg vil gerne slutte med at appellere til repræsentanterne for begge sider om at fortsætte og intensivere dialogen i åbenhedens ånd og med henblik på at nå frem til en varig løsning i Tibet. Fra vores side kan jeg garantere EU's helhjertede støtte til denne proces.

Laima Liucija Andrikiienė, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Den niende runde af samtalerne mellem Kina og Tibet gav ingen konkrete resultater og har ikke forbedret situationen for den tibetanske befolkning. Vi beklager EU's manglende stillingtagen før afslutningen af samtalerne og håber, at EU vil udsende en erklæring med en vurdering af resultaterne af samtalerne. Europa-Parlamentet vil gerne vide, hvordan Rådet kan bidrage til at sikre en løsning på det tibetanske spørgsmål, der er acceptabel for begge parter, samt sikre de grundlæggende menneskerettigheder og ægte selvstyre for tibetanerne.

Som mit andet punkt vil jeg minde Dem om, at Europa-Parlamentet insisterer på betydningen af, at Kommissionen yder støtte til udvikling og til civilsamfundets projekter til gavn for den tibetanske befolkning i Tibet og for tibetanske flygtninge i eksil – i Indien, Nepal og Bhutan – inden for økonomiske og sociale områder som sundhed og ernæring, arbejde og uddannelse, adgang til job, ligestilling, miljø og genoplivning af landsbyer. Med hensyn til det sidste punkt fremlægger man i den tibetanske genopbygningsplan for flygtningelandsbyer, som er udarbejdet af den tibetanske centraladministration i Dharamsala, behovene hos de tibetanske eksilsamfund, og den kan Kommissionen tage højde for og støtte.

Endelig mødtes præsident Obama for nylig med Dalai Lama i Det Hvide Hus. Vi ser frem til, at Baroness Ashton inviterer Dalai Lama og mødes med ham i Bruxelles. Dette vil skabe mulighed for at begynde at koordinere de nationale synspunkter vedrørende Tibet og definere en ensartet og klar EU-holdning og politik i dette spørgsmål. Udnævnelsen af en særlig EU-koordinator for Tibet, som er med på EU-budgettet, kan blive et nyttigt redskab til brug for fastlæggelsen af en fælles europæisk position og strategi vedrørende Tibet.

María Muñiz De Urquiza, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Det er nu to år siden begivenhederne, opstanden i Tibet, og vi håber, at der efter demonstrationerne i denne forbindelse ikke bliver nogen gentagelse af de angreb, arrestationer og drab, der skete for to år siden.

Under alle omstændigheder kommer denne forhandling på et meget tvivlsomt tidspunkt, fordi Parlamentet har givet udtryk for sin holdning til Kina ved en række lejligheder i løbet af de seneste par måneder, og frem for alt fordi Kina er en vigtig international aktør, hvis relationer med EU er langt mere vidtgående end spørgsmålet om Tibet. Selv om spørgsmålet om menneskerettigheder er meget vigtigt, udtrykker Parlamentet kun sin holdning til Tibet og ikke til menneskerettigheder. Under alle omstændigheder er vores holdning hos Socialdemokraterne meget klar, nemlig at vi har den samme holdning som EU. Vi forsvarer med andre ord menneskerettighederne, og vi forsvarer også dialog, møder og aftaler. I denne henseende er vi varme tilhængere af og glæder os over genoptagelsen af forhandlingerne mellem de kinesiske myndigheder og repræsentanterne for Tibet, og vi plæderer for en løsning, der er acceptabel for begge parter, som er baseret på respekt for mindretallets religiøse og kulturelle rettigheder, og som ligger inden for rammerne staten Kinas territoriale integritet.

Jeg beklager dybt, at næstformanden for Kommissionen og EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik ikke er til stede, for det er hende, der er formand for Rådet (udenrigsanliggender), og hun burde deltage i forhandlingerne om udenrigspolitik.

Desuden er det dybt uretfærdigt at sige, at det spanske formandskab gør fejl i ikke at være til stede ved denne forhandling, for det spanske formandskab er utrætteligt. Hr. López Garridos indsats for at være til stede her i Parlamentet for at tale om alle spørgsmål er nærmest overmenneskelig.

Vi har udstyret os selv med en højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, der leder møderne i Ministerrådet vedrørende udenrigspolitik, og det er hende, der burde diskutere disse spørgsmål med Parlamentet.

Niccolò Rinaldi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det lader helt klart til, at Kina ikke er til sinds at forhandle eller indgå i dialog vedrørende Tibet.

Kinas deltagelse i den internationale samhandel, De Olympiske Lege og de tidligere ændringer af ledelsen i Beijing har ikke ført til nogen grundlæggende ændringer i politikken. I mellemtiden fortsætter kampen mellem David og Goliat, især fordi Kina ændrer den demografiske balance i Tibet, hvilket er meget bekymrende, og man benytter sig undertiden også af militær undertrykkelse, som det skete for to år siden.

Det er helt klart, at noget, som efter vores mening er en del af menneskehedens kulturarv, nemlig den tibetanske kultur og åndelighed, er ved at forsvinde. Det er tydeligt, at Kinas Kommunistparti kun ved meget lidt om åndelighed og kulturel identitet. Hvis vi accepterer det, der kan defineres som kulturelt folkemord i Tibet, vil vi helt sikkert skulle acceptere mange flere episoder af denne art fremover.

Vi må ikke give op. Vi beder først og fremmest kineserne om at acceptere den tibetanske kultur for det, den er. De accepterede de særlige kendetegn ved Hong Kong som et land med to systemer, så de burde kunne acceptere at være et land med tre systemer. Kinas skuldre er brede nok til at bære det.

Vi beder de europæiske institutioner, fra Baroness Ashton til Rådet, om ikke at svigte de europæiske borgere, der har vist deres opbakning til den tibetanske sag på mange måder. Vi støtter også sammen med fru Andriksen indførelsen af en koordinator for Tibet.

Dette er en kamp for frihed, og derfor drejer den sig om vores kontinents identitet. Jeg mener også, at vi skal tage stilling til, hvorvidt vi skal forlænge våbenembargoen mod Kina eller ej.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Hr. formand! Jeg fordømmer på det kraftigste det spanske formandskab for at have forladt Parlamentet. De lyttede ikke en gang til, hvad fru Andriksen sagde. Hun bad Rådet udvise modet til at være til stede under denne forhandling og udtrykke sin holdning til det tibetanske spørgsmål.

Hr. formand, De begik en fejl, for De sagde, at Spanien havde sagt, at de kunne være til stede frem til 18.50. Det er ikke korrekt. De sagde oprindeligt, at de skulle gå kl. 17.00, men de kunne tilsyneladende blive her næsten to timer længere, mens vi behandlede borgerinitiativet.

Dette må ikke gentage sig. Jeg går ud fra, at Kommissionen, hvor Baroness Ashton er næstformand, mener det alvorligt og vil gøre, hvad den netop har sagt. Det vil sige, at vores forbindelser med Kina er så vigtige, at vi også skal kunne drøfte vanskelige spørgsmål som f.eks. Tibet.

Jeg mener, at tiden nu er inde til at gentage EU's støtte til Tibet. Vi må gøre noget ved, at ni forhandlingsrunder mellem Kina og den tibetanske eksilregering ikke har givet resultater, og jeg er helt enig med hr. Rinaldi her. Det lader ikke til, at Kina ønsker, at samtalerne skal føre til noget. Kina ønsker at fortsætte med at krænke

tibetanernes kulturelle, religiøse og sproglige rettigheder. Vi kan ikke acceptere kulturelt folkedrab af denne art.

For en måned siden var jeg i Dharamsala, hvor jeg mødtes med Dalai Lama. Jeg talte med ham i en time, lige inden han skulle af sted til USA for at mødes med præsident Obama. Jeg blev overbevist om, at jeg var nødt til at foreslå Parlamentet, at vi skulle drøfte situationen i Tibet.

Dalai Lama er en rolig og fredelig person, og det er helt forkert af Kina konstant at påstå, at han er en farlig separatist og stod bag uroen og optøjerne, vi var vidne til i Tibet for to år siden. Dalai Lama har tværtimod sagt, at Kinas repræsentanter er velkomne til at gennemgå dokumenter i eksilregeringens arkiver for at sikre sig, at han ikke har ansporet til vold. Til trods for dette fastholder Kina sine beskyldninger.

Jeg opfordrer EU til at fordømme disse bemærkninger og tage spørgsmålet op over for Kina. Hvis EU ikke er tapper nok til at forsvare Tibet, er der ikke mange andre, der vil. Vi kan lade os inspirere af præsident Obama, som havde modet til at tage imod Dalai Lama. Efter min mening ville det være en meget normal gestus, hvis EU's højtstående repræsentant gjorde noget tilsvarende, sådan som det er blevet foreslået her.

Vi er nødt til at holde dette spørgsmål i live i Europa-Parlamentet. Der blev også henvist til, at vi har brug for en særlig repræsentant for Tibet. Vi har alle former for særlige repræsentanter. Hvorfor så ikke en særlig repræsentant for Tibet, som der endda er penge til på årets budget? Det er helt utåleligt, at Rådet forlader denne forhandling. Rådet er kujonagtigt og har ikke modet til at beskæftige sig med dette problem, som drejer sig om at forsvare menneskerettighederne.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Den tibetanske befolknings skæbne og deres bemærkelsesværdige buddhistiske kultur er fortsat i tankerne hos os her i Parlamentet, der tror på menneskerettigheder.

Siden de kommunistiske styrker fra Folkerepublikken Kina invaderede for 61 år siden, har tibetanere været udsat for systematisk undertrykkelse af deres enestående levevis. Masseindvandringen af Han-kinesere og den højtliggende jernbaneforbindelse til Lhasa har yderligere konsolideret Beijings jerngreb om Tibet.

I mellemtiden fortsætter Dalai Lama fra sit eksil i Indien sin fredelige kampagne for at sætte fokus på den situation, hans befolkning befinder sig i. Uighur-jihadtilhængere har også udnyttet den seneste uro i Tibet til at anstifte vold imod den kinesiske regering.

Tibet bør have størst mulig selvstyre, og vi ved, at det er muligt under mantraet "ét land, to systemer", der ikke kun gælder for Hong Kong, men også for Macao, så hvorfor ikke Tibet?

Beijing vil utvivlsomt afvise vores bekymring her i Parlamentet som uønsket indblanding i deres indre anliggender, men en frisk og mere afslappet tilgang til Tibet fra Folkerepublikkens side vil give bonus for Kinas indre sikkerhed og for billedet af landet udadtil i verden.

Jeg vil også gerne tilslutte mig dem, der i dag beklager dybt, at Rådet eller det spanske formandskab ikke er til stede, og at den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender heller ikke er til stede.

Oreste Rossi, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg blev forbavset over kommissær Šefčovičs ord, da han sagde, vi respekterer Kinas territoriale integritet. Dette betyder, at Kommissionen anerkender Kinas ret til at besætte Tibet, hvilket er en meget alvorlig sag.

Mens den tibetanske befolkning fortsat er truet, har Dalai Lama i memorandummet fra 2008 og i noterne, der blev vedlagt i år, bekræftet sit løfte om ikke at søge Tibets løsrivelse og uafhængighed, men effektivt selvstyre for den tibetanske befolkning inden for rammerne af Den Kinesiske Folkerepubliks forfatning med en kompromispolitik til gavn for begge parter, der sigter mod at bevare Tibets kultur baseret på medfølelse og ikke-vold.

Den tibetanske befolkning forventer svar af kinesiske regering, f.eks. samtaler med Dalai Lamas repræsentanter og accept af anmodningen fra FN's Højkommissariat for Menneskerettigheder om at udsende en delegation til at afsløre de barske realiteter.

Europa-Parlamentet bør også lytte til det tibetanske samfund. Ved at styrke de nationale synergier kan det forsøge at etablere et europæisk koordinationsnetværk for den tibetanske befolkning, der vil være i fare for at blive udryddet uden en solid indsats fra det internationale samfund.

FORSÆDE: Silvana KOCH-MEHRIN*Næstformand*

Edward McMillan-Scott (NI). – (EN) Fru formand! Tibet er et smukt land og befolkningen er from, de er tålmodige, og de er undertrykte – formentlig den mest undertrykte befolkning i hele regionen. Jeg mener, at forhandlingen her i aften har vist en ekstraordinær enighed i Parlamentet om f.eks. EU's udpegelse af en særlig koordinator for Tibet.

Begivenhederne presser os til at træffe nogle beslutninger her i Parlamentet. I denne uge har Google forladt Kina. Vi har de fortsatte problemer med menneskerettigheder i Kina, med den kristne menneskerettighedsadvokat Gao Zhishengs forsvinden.

Alt dette gør det tydeligt, at vi er nødt til at være opmærksomme på Kina og Tibet, og jeg vil gerne sige, at med Verdensudstillingen i Shanghai, der åbner i maj, bør alle, der driver forretning i Kina overholde FN's Global Compact for virksomheder, hvoraf omkring 4 000 har underskrevet den.

Endelig vil jeg gerne sige, at hvis EU ikke udnævner en særlig koordinator, mener jeg, at Parlamentet bør udnævne en ordfører for Tibet.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Fru formand! Spørgsmålet om Tibet og tibetanerne er desværre fortsat et stort problem. Situation er ikke så slem som for to år siden, hvor årsdagen for den tibetanske opstand blev ledsaget af brutal forfølgelse, mord og tortur. På den anden side kan vi heller ikke sige, at situationen er god. For flere dage siden blev nogle skolebørn anholdt for at forsøge at fejre årsdagen for opstanden i Gansu og Kanlho. Tibetannerne får forbud mod at gøre noget for at redde deres egen kultur, identitet og religion.

De kinesiske myndigheder siger, at Dalai Lama er en privatperson. Dette minder mig om de polske kommunister, der for 25 år siden sagde det samme om Lech Wałęsa. Jeg håber, at tibetanernes kamp vil ende med den samme succes som polakkerne opnåede, og at sandheden også vil vinde denne gang. I dag indledes det 21. møde i den tibetanske taskforce for forhandlingerne mellem Kina og Tibet i Dharamsala. Dette er en institution, der arbejder under den tibetanske eksilregering, og som skal bistå med denne dialog.

For mig at se burde EU også gøre noget for at sikre, at dialogen bliver ægte. Nogle gange klager vi over, at vi ikke kan gøre meget, men i dette tilfælde kan vi træffe specifikke foranstaltninger, og dette er allerede blevet nævnt i dag. Derfor er det så vigtigt, at Rådet er fraværende – vores appeller er rettet til Rådet, der udnævner særlige koordinatore. Jeg tilslutter mig også denne appel, for denne anmodning er blevet udtrykt mange gange i Europa-Parlamentets beslutningsforslag om Tibet – anmodningen om en særlig koordinator, som kan få reel indflydelse på den dialog, der finder sted mellem tibetanerne og kineserne.

En ting til er, at jeg ikke kan forstå, hvordan det kan være, at Kina i 2014 skal være vært for Ungdoms-OL, mens vi er ude af stand til at tvinge Kina til at gøre fremskridt på menneskerettighedsområdet. Det er virkelig trist.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru formand! Jeg er overbevist om, at vores billede af processerne i Tibet er overforenklet. Området er i gang med en moderniseringsproces, og samtidig er den kritik, der er blevet udtrykt, berettiget. Det er klart, at den eneste varige løsning vil være selvstyre, et udvidet og reelt selvstyre. Som jeg påpegede under vores besøg i Beijing med Europa-Parlamentets delegation, kan dette selvstyre udvikles i henhold til metoden "ét land, to samfundssystemer" gennem en metode med "ét land, to religiøse systemer".

Det er ikke nok at kritisere. Kina vil være åben for dialog, åben for en officiel repræsentant for EU, hvad enten det er Romano Prodi eller Benita Ferrero-Waldner eller Margot Wallström, der kan fungere som mægler mellem Dalai Lama og ledelsen i Beijing. Det ville være fint, hvis Kommissionen, Catherine Ashton og Rådet tænkte dette igennem. Samtidig taler vi om forholdet til Kina, men ved mine kolleger, at Det Europæiske Råd aldrig i løbet af sin historie har haft forholdet mellem EU og Kina på dagsordenen? Det er heller ikke blevet drøftet i Rådet (udenrigsministrene). Hvis det skal lykkes for os, er det ikke nok med kritik i spørgsmålet om Tibet. Vi har også brug for nytænkning og mægling.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg er meget ked af, at denne vigtige og nødvendige forhandling finder sted i betydningsfulde, eller måske skulle jeg sige ubetydningsfulde, personers fravær, nemlig fru Ashton. Hun burde især være her i dag og ikke bare deltage i teatraliske udladninger som i går, hvor hun talte til medlemmerne af seks udvalg om sine planer for Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Tibet

er trods alt også en vigtig udfordring. Vi kan være enige eller uenige om Tibet, men fru Ashton burde virkelig være til stede.

For mig at se viser dette, at EU ønsker at vaske sine hænder, fordi det er lettere på den måde, for mange medlemsstater, hvis repræsentanter er medlemmer af dette Parlament, foretrækker at gøre forretninger med Beijing, og det ville være ubelejligt for dem at udtrykke en holdning eller tage ordet om Kina. I dag er fru Ashton som Pontius Pilatus, der vaskede sine hænder. Det er skammeligt.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! For nylig har vi igen og igen hørt om alvorlige krænkelse af menneskerettighederne i Tibet, om tortur, tilfælde af vilkårlige anholdelser og fængsling uden dom.

Når festligholdelsen af 50-års dagen for det kinesiske styre i Tibet bruges til at forsvare et synspunkt om befrielse i Himalaya-regionen, er det virkelig skrap! Dette viser endnu en gang, at det er sejrherren, der skriver historien, og at der altid udvises stor opfindsomhed, når man skal fremkomme med begrundelser for krigshandlinger. Dette er også en kunst, der udøves i Irak og Afghanistan, og som USA har fundet støtte til blandt et par af EU's medlemsstater.

Ikke desto mindre skal vi efter min mening fortsætte vores bestræbelser på at skabe bedre levevilkår for undertrykte mindretal som tibetanere, uighurere og mongoler. Det er ikke tilstrækkeligt at tilbyde mindretalsrettigheder i form af rent folkloristiske optrædener for udenlandske turister.

Jeg mener, at det forhold, at Kina i de senere år har brugt omkring 15 mia. EUR på at udvikle regionen, og at landet op til OL i 2008 gav udtryk for, at det var indstillet på at føre samtaler, viser, at et internationalt pres helt sikkert kan bære frugt.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Fru formand! Hr. Kaczmarek talte tidligere om protesterne i 2008.

To år er gået siden da, og i dag vi ved ikke en gang, hvor mange mennesker, der blev fængslet, hvor mange der blev arresteret, eller hvor mange der måske blev løsladt efterfølgende.

Vi ved, hvad disse mennesker gjorde, de deltog i en fredelig demonstration, viftede med tibetanske flag eller uddelte foldere.

Det er chokerende, at vi to år efter disse protester ikke ved, præcis hvor mange af disse mennesker der var involveret i aktionen og blev straffet af Kommunistpartiet. Jeg er bekymret over det kinesiske Kommunistpartis indblanding i det uafhængige retsvæsens virke, idet man krævede arrestationer og hurtige domfældelser. Den nationale sikkerhed kan ikke bruges som begrundelse for at afskaffe de grundlæggende borgerrettigheder.

Jeg vil også gerne benytte denne mulighed til at understrege behovet for at vedtage en fælles europæisk holdning til menneskerettigheder og beskyttelse af mindretal i Kina.

Hvis det ikke lykkes os at vedtage en sådan holdning, ved vi, hvad der sker. Vi har tidligere set, hvordan lederne af det kinesiske Kommunistparti forsøger at skræmme EU's medlemsstater enkeltvis.

Jeg vil gerne slutte med at gentage den holdning, jeg også gav udtryk for på plenarmødet i januar, nemlig at dialogen om menneskerettigheder er et instrument, der har vist sig at være ineffektivt og utilstrækkeligt. Jeg mener, at dette spørgsmål skal behandles på topmøder. På gårsdagens møde for en del af Udenrigsudvalget indrømmede Catherine Ashton, at vi er nødt til at revidere vores metode baseret på menneskerettighedsdialoger. Jeg er enig med den højtstående repræsentant i dette.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg kan forstå, hvorfor virksomheder og privatpersoner kan sætte økonomisk gevinst højere end respekten for menneske- og borgerrettigheder. Jeg kan endda forstå, hvorfor enkelte lande opfører sig sådan, men jeg kan ikke forstå, hvorfor EU gør dette, for EU blev grundlagt på de værdier, vi i dag kalder europæiske værdier.

Hvad er EU's reaktion på netop de begivenheder, vi taler om i øjeblikket? Fru Ashtons fravær – det har vi været inde på – repræsentanten for Rådet, der forlod os, netop da vi begyndte at tale om Tibet, og endelig kommissærens indledende bemærkninger.

Hr. Šefčovič, De sagde, at De appellerer til begge sider om dialog. Var det en spøg? Vil De virkelig appellere til Tibets repræsentanter om at gå i dialog? Det var mit indtryk, at de er villige til dette. Hvis De har modet, bør De især appellere til de kinesiske myndigheder, for det er dem, der umuliggør denne dialog.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Fru formand! Tibet og dets kulturelle arv er vores fælles skat. Det er i vores fælles interesse, at tibetansk identitet, religion og sprog bevares og udvikler sig under de bedst mulige betingelser.

Det er desværre ikke tilfældet. Under dække af industriel udvikling foretager man et kulturelt folkedrab, og tibetanerne er tæt på at blive et mindretal i deres eget land. Dette kan kun forhindres ved at give dem ægte selvstyre. EU kan spille en rolle ved at bidrage til at indlede en uforbeholden og konstruktiv dialog, der respekterer begge sider.

Jeg bemærker, hr. kommissær, Deres udtalelse om, at Tibet udgør en legitim bekymring for os. Som følge af en sådan dialog og ved at åbne Tibet for udenlandske medier og FN's menneskerettighedseksperter, har den kinesiske regering alt at vinde, ikke kun intern, men frem for alt internationalt. Kina kan kun blive virkelig stort ved at udvise respekt over for sine mindretal. Som tegn på god vilje bør Dalai Lama, hvis autoritet anerkendes verden over, have tilladelse til at besøge sit hjemland.

EU bør udnytte Lissabontraktaten fuldt ud og udvise aktiv solidaritet – gennem konkrete foranstaltninger – med en nation, hvis eksistens er truet, og hvis naturlige ret til selvstyre og sikring af egen kultur undertrykkes på den mest barske måde. Jeg støtter tanken om, at Baroness Ashton skal mødes med Dalai Lama, og at EU alligevel bør udpege en særlig repræsentant for Tibet.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) Hr. formand! Den 10. marts mindedes vi 51-årsdagen for opstanden i Tibet, men også den anden årsdag for protesterne, som begge blev undertrykt med vold af de kinesiske væbnede styrker.

Det største problem er Kinas modvilje mod at føre samtaler med de legitime repræsentanter for det tibetanske mindretal og forsøget på gradvis assimilering og ødelæggelsen af kultur og religion i Tibet. Jeg ved personligt, hvad et gudløst og materialistisk kommunistisk regime er i stand til. En af de ældste kulturer og en af de ældste religioner, som har overlevet i mange årtusinder, er i stor fare. Verdens befolkning må ikke bare se tavs til. Jeg er selv medlem af gruppen Friends of Tibet i Europa-Parlamentet. Sådanne grupper findes nu i mange af verdens parlamenter, f.eks. i USA, Tyskland, Australien, Indien, Den Tjekkiske Republik og andre steder.

Jeg er stolt af at kunne meddele, at der fra den 9. marts også vil findes en Friends of Tibet-gruppe i Den Slovakiske Republiks nationalforsamling. Jeg tror på, at vi sammen kan bidrage til at løse det tibetanske problem ved at formidle forhandlinger mellem højtstående kinesiske repræsentanter og Hans Hellighed, den 14. Dalai Lama. Dette er også en mulighed for at afslutte og løse problemet med tibetanske flygtninge, hvoraf de fleste lever under vanskelige forhold i nabolandene. Jeg appellerer til Kommissionen om ikke at glemme disse hårdt pressede grupper i sine programmer.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Fru formand! Vi er optimistiske med hensyn til dagens forhandling, for det lader til, at der er tale om en høj grad af enighed her. Men på den anden side har der allerede været rigtig mange sådanne forhandlinger her, og vi er meget gode til at holde taler. Jeg vil ikke kaste mig ud i et voldsomt raseri, for jeg er hykler ligesom stort set alle andre her i salen. En hykler, der er afhængig af noget, nemlig de billige varer fra Kina. Men i dag bør vi måske have selvrespekt nok til at tale kategorisk og modsætte os bestemte ting og respektere de idealer, som vi lægger vægt på.

Måske bliver det første og vigtigste skridt noget, som allerede har været nævnt her, noget, vi tidligere har talt om. Jeg henviser til udnævnelsen af en særlig koordinator for Tibet. Nogen, som vil styre denne proces, nogen, der på vores vegne vil tage ansvaret for udfordringerne med problemet i Tibet, så vi ikke bare sidder på hegnet og kigger på, og så vi fast og resolut kan sige, at menneskerettigheder og borgerlige frihedsrettigheder er vigtige for os. Lad os gøre det. Lad os gøre det nu.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru formand! Snakken om Tibet her i dag er et spørgsmål om retfærdighed og om ansvar. Jeg Derfor er jeg uenig med dem, der mener, at dette spørgsmål ikke er relevant.

Vi har beskæftiget os med dette spørgsmål i mange år, og det bekymrer mig at se, at på trods af den kolossale indsats af den tibetanske delegation, og navnlig Dalai Lama, på at fremme dialog, at tilnærme sig de kinesiske myndigheder, at finde en retfærdig og varig løsning på denne konflikt, blokerer de kinesiske myndigheder fortsat for en løsning af situationen.

Fra EU's side kan vi ikke blive ved med at tolerere dette spil og endnu mindre at bidrage til det. Derfor mener jeg, at det er vigtigt ikke bare at minde Dem om, at denne forhandling er påtrængende og relevant, men også igen at minde Dem om, at det er Kina, der i øjeblikket står i vejen for en løsning.

Vi skal også udtrykke os tydeligt i denne henseende. EU kan kun være konsekvent, når vi siger, at vi lægger vægt på menneskerettigheder, og accepterer, at det også kan have omkostninger i forretningsmæssig og økonomisk henseende. Ellers vil intet være troværdigt med hensyn til menneskerettigheder.

László Tőkés (PPE). – (EN) Fru formand! Den 10. marts fejrede vi 51-årsdagen for den folkelige opstand i Tibet. Siden da har Dalai Lama gennem sit konsekvente og vedvarende engagement for at repræsentere et ægte selvstyre for sit folk tilbudt verden en model for, hvordan man kan indføre demokrati med ikkevoldelige midler.

Vi europæere kan stadig tage ved lære af Hans Hellighed, Dalai Lama. For nylig udtrykte han sin solidaritet med det etniske uighur-mindretal, og han udtrykte opbakning til Aung San Suu Kyi og andre demokratiske systemkritikere. Her i Europa-Parlamentet lægger vi vægt på at sikre beskyttelsen af menneskerettigheder og mindretalsrettigheder rundt om i verden...

(Formanden afbrød taleren)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Jeg vil straks bede kommissæren om en forklaring. For mig er Tibet et besat land, og jeg tror, at mange andre medlemmer af Parlamentet på tværs af grupperne deler dette synspunkt. Selv De, hr. kommissær, kan ikke annullere folkeretten. Jeg tror, at dette er en sag, der virkelig rører hjertet hos alle europæiske borgere. Alle kender til sorgerne og det kulturelle folkedrab i Tibet, og alle føler med dem, og det er kun ret og rimeligt at stille det vigtige spørgsmål: Hvor er EU i alt dette? Vi er meget hurtige til at fordømme små lande, der begår krænkelser. Vi reagerer kraftigt, og vi er hurtigt ude med vores fordømmelse af små lande. Men når det drejer sig om at fordømme store lande, økonomisk betydningsfulde lande som Kina, er vi meget forsigtige rent politisk. Vi går på listefødder, både politisk og diplomatisk. Det er ikke tegn på mod og rygrad, at vi går i kødet på de små fisk og så presser øjnene hårdt i, når det drejer sig om Kina. Vi er også ude af stand til at lægge pres på Kina gennem millioner i udviklingsbistand. Derfor forventer jeg, at den højtstående repræsentant...

(Formanden afbrød taleren)

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Fru formand! Jeg er en af dem, der for nylig har haft mulighed for at besøge Tibet.

Fremskridtet er i en eller anden forstand nået til Tibet, men disse fremskridt har bragt mere dårligt end godt med sig, fordi de har nedbrudt de traditionelle kulturelle værdier, marginaliseret den traditionelle tibetanske arkitektur og tvunget et moderne billede ned over Tibets åndsliv. Floderne er blevet forurenede, og der er dukket motorveje op, der skæmmer det tibetanske landskab.

Men der er fremskridt på vej i Tibet. Det kan vi ikke benægte, og jeg mener, at vores krav og forventninger til Kina skal gå hånd i hånd med et krav om, at Tibet også skal nyde godt af disse fremskridt, og at livet der ikke bare skal gå videre som i et museum.

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg mener, at dagens forhandling endnu en gang klart har vist, at vi er virkelig bekymrede over situationen i Tibet. Jeg mener, at indlæggene har understreget, at denne bekymring fortsat er reel og legitim mere end 50 år efter den tibetanske opstand den 10. marts 1959. Desuden har vores diskussion understreget nødvendigheden af, at begge parter hurtigt genoptager dialogen.

Jeg kan meddele Dem, at EU glæder sig over genoptagelsen af dialogen mellem Dalai Lamas udsendinge og den kinesiske regering, hvilket skete i september 2002. Siden da har vi bakket fuldt op om denne dialog og håber, at denne proces vil føre til positive resultater og til en løsning på de resterende spørgsmål på en fredelig og varig måde for Tibet.

I sin politiske dialog og i sine fortsatte kontakter med Kina opfordrer EU's repræsentanter regelmæssigt Kina til at udnytte denne proces pragmatisk til at finde løsninger på alle udestående spørgsmål vedrørende Tibet. Selv om Kina anser dette for at være et indre anliggende, tog man EU's synspunkter og bekymringer til efterretning og beskrev sit eget syn på spørgsmålet over for EU.

Jeg er nødt til at understrege, at EU også tager menneskerettighedssituationen i Tibet op i sin politiske dialog og i sin menneskerettighedsdialog med Kina. Desuden understreger EU konsekvent den betydning, man tillægger respekten for ytringsfrihed og religionsfrihed i Tibet.

Vi har fulgt den seneste udvikling i denne dialog nøje, og dialogen mellem den kinesiske regering og repræsentanterne for Dalai Lama er undervejs. Jeg kan fortælle Dem, at inden for den seneste måned er vi

blevet informeret af begge parter om den seneste samtalerunde, og vi har igen tilskyndet dem til at gøre betydelige fremskridt.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at jeg tror på, at dagens forhandling også har bekræftet vores fortsatte engagement i samtaler med Kina om dette spørgsmål og det arbejde, vi vil udføre sammen med henblik på at opnå forbedringer i respekten for menneskerettigheder og frihedsrettigheder i Tibet.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) For to år siden protesterede en række munke fredeligt i Lhasa, og de kinesiske myndigheders reaktion var en brutal indgriben fra politiets og hærens side. Dusinvis af civile blev dræbt, og adskillige hundreder blev såret. Siden da har tibetanerne gennemført mere end 200 fredelige protestaktioner med deltagelse af en række forskellige samfundsgrupper, herunder lærere, studerende og intellektuelle.

I den foregående valgperiode vedtog Europa-Parlamentet otte beslutningsforslag om Tibet og forhandlede om dette spørgsmål mange gange. Resultaterne af disse anstrengelser er stadig ikke tilfredsstillende. For nylig fængslede de kinesiske myndigheder 30 elever fra en skole i Machu, som på toårsdagen for begivenhederne i Lhasa i begyndelsen af marts endnu en gang udtrykte deres overbevisning og indledte en fredelig protest. Mange lignende hændelser har vi sikkert ikke en gang hørt om.

Derfor foreslår jeg, at dette problem medtages under ansvarsområdet for EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og gives et større perspektiv. Dette vil blive efterfulgt af specifikke foranstaltninger og forhåbentlig synlige resultater.

Danuta Jazłowiecka (PPE), skriftlig. – (PL) Dagens medier er fulde af information om Kina. Rapporter, artikler og bøger beskriver konstant Kinas udvikling og modernisering og det økonomiske mirakel, der er i gang der. I denne forbindelse har medierne for nylig også skrevet om Tibet.

Det amerikanske tidsskrift *Newsweek* skrev for nylig, at "Kina gør meget godt for tibetanerne", fordi det hjælper en af verdens fattigste regioner med at komme ud af sin tilbagestående situation. I betænkningen peger man på kinesiske investeringer i transport- og telekommunikationsinfrastruktur, uddannelse, sundhed og adgang til vand og elektricitet. Så det lader til, at præsident Hu Jintaos plan bliver gennemført. Her forbedrer man tibetanernes levestandard, men forsøger samtidig at få dem til at give afkald på deres ytringsfrihed, religionsfrihed og forhåbninger om selvstyre. Men kan hans strategi lykkes?

Uroen i Lhasa, der brød ud for to år siden på årsdagen for opstanden mod Kina, har på tydeligste vis vist, at tibetanerne føler sig forfulgt i deres eget land. Historien i mit eget land har lært mig, at enhver pris er værd at betale for frihed og værdighed. Økonomiske interesser kan ikke gøres til en årsag til at glemme de forfulgte og de lidende.

For mig at se er Europa-Parlamentet et organ, der skal være fortalere for tibetanernes ret til at bevare deres identitet. Vi repræsenterer EU's befolkning, og på deres vegne bør vi forsikre tibetanerne om vores solidaritet.

Csaba Sógor (PPE), skriftlig. – (HU) Den 10. marts 1959 forsvarede den tibetanske befolkning i en revolutionær stemning deres leder, men deres oprindelige entusiasme blev nådesløst knust af det kinesiske kommunistiske regimes "fredelige befrielse", der krævede adskillige tusinde civile ofre. Siden da er Dalai Lama blevet tvunget i eksil og har gennemført sin fredelige protest gennem et halvt århundrede. Siden dengang har tibetanerne ikke haft lov til at mindes denne dag frit. I Østeuropa, hvor jeg kommer fra, er dette en almindelig historie. Selv om vi tilsyneladende har afskaffet den tilsvarende praksis hos kommunistiske systemer, mener jeg, at vi ikke må glemme erfaringerne. I ethvert menneskes historie findes der begivenheder, som man ikke må forbyde den pågældende at mindes. Men her taler vi om mere end det. Som repræsentant for et nationalt mindretal føler jeg med den tibetanske befolkning og dens skæbne, og jeg beder mine kolleger gennem deres stemmeafgivelse støtte Tibets fredelige bestræbelser på at få indført selvstyre.

15. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed, jf. forretningsordenens artikel 150.

I henhold til forretningsordenens artikel 150 må vi højst bruge 30 minutter på dette punkt. Vi har modtaget mere end 74 anmodninger om taletid under dette punkt. Det er helt klart ikke muligt. 30 minutter og 74 talere med et minut hver kan simpelthen ikke fungere.

Derfor har vi for første gang på forhånd udvalgt de medlemmer, der får tildelt taletid, i henhold til tydelige kriterier, nemlig at de, der har bedt om taletid i en anden forhandling med indlæg af et minuts varighed, men ikke fik mulighed for at tale, nu får tildelt taletid, hvor det er muligt, mens de, der allerede har haft ordet ved andre forhandlinger, ikke får tildelt taletid.

Alle, der ikke har fået tildelt taletid, har fået meddelelse om dette på forhånd via e-mail. Derfor behøver de ikke sidde her og vente forgæves på deres taletid. Jeg håber, at De har forståelse for det. Det var den eneste mulighed for at få afviklet forhandlingen på en ordentlig måde.

Derfor kan de, der har fået tildelt taletid, gå i gang med det samme.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Fru formand! Den 11. april vil Sudan vælge en præsident og et parlament samt regionforsamlinger. Det er de første valg i Sudan i 24 år, og vi følger udviklingen i landet med stor interesse.

Den Internationale Straffedomstol i Haag har udstedt en arrestordre på Sudans præsident, Omar Hassan Ahmad al-Bashir, der kom til magten ved et statskup, for forbrydelser mod menneskeheden. Vi ved alle, hvordan Sudan har lidt under hans voldelige styre. Alene i de første måneder i år er ikke færre end 400 mennesker blevet dræbt i det sydlige Sudan. Det er svært at sige, hvordan det frie valg vil gå. I mandags truede al-Bashir med at udvise de internationale valgobservatører. Han sagde, at hvis de blander sig i Sudans indre anliggender, skærer han deres fingre af.

Vi ved, at Sudan er et land i nød. Ved den internationale donorkonference i Cairo sidste søndag sagde Egyptens repræsentant, at verdens lande stadig skal finde godt 1,4 mia. EUR til genopbygningen af Sudans Darfur-region. Det er mit håb, at valget i Sudan vil skabe forudsætningerne for en ...

(Formanden afbrød taleren)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru formand! På det seneste har der været meget snak om genopretningen af EU's økonomi, men de fleste af medlemsstaterne har endnu ikke set afslutningen på krisen. I befolkningen begrænser diskussionen om krisen sig imidlertid til situationen for befolkningens egne finanser, selv om den hastigt stigende arbejdsløshed i nogle østeuropæiske EU-medlemsstater allerede har nået et kritisk niveau. Det er underligt at høre højtstående embedsmænd fra EU og EP rose nogle regeringer for deres fremragende indsats, når arbejdsløshedstallet i disse hver måned vokser med alarmerende hast, den sociale sikring forringes, og et stigende antal mennesker lever under fattigdomsgrænsen. Det er ved at blive meget vanskelig for befolkningen i disse lande at se, om EU gennemfører en politik for nedbringelse af fattigdommen eller rent faktisk forøger fattigdom i samfundet. Efter min mening bør regeringer, der har været ude af stand til at stabilisere arbejdsløsheden, ikke have ros. Kommissionen bør påtage sig et større ansvar og overvåge gennemførelsen af nationalregeringernes krisestyringsplaner, navnlig med hensyn til sociale reformer, og vurdere disse reformers indvirkning på befolkningen.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! 16 personer, der er dømt for forskellige typer af kriminalitet, er blevet indvalgt i det italienske parlament, og ved det seneste valg til Europa-Parlamentet valgte Italien tre medlemmer, der har modtaget deres endelige dom.

Der findes ingen lovgivning i Europa, der forhindrer personer, der har fået en endelig dom, eller som afventer en videre retssag, i at stille op til valget. Det overlades til medlemsstaternes vurdering. De italienske borgere har lavet programmet "rent parlament". Derfor opfordrer vi Udvalget om Konstitutionelle Anliggender til at ændre retsaken om valg af repræsentanter til Europa-Parlamentet ved almindelige direkte valg, så det gøres til en betingelse, at man ikke må være dømt for nogen forbrydelser, heller ikke domme, der endnu ikke er endelige, hvis man ønsker at opstille til Europa-Parlamentet.

Formanden for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender i det seneste Parlament, hr. Leinen, lovede at gøre dette, men det hele blev overladt til hans efterfølger, Hr. Casini, som allerede har sagt, at Udvalget om Konstitutionelle Anliggender ikke vil forfølge denne sag.

Vi ønsker at påpege, at dette ikke bare er Udvalget om Konstitutionelle Anliggenders ansvar, men det hedder rent faktisk i artikel 223 (tidligere artikel 190) i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, at Europa-Parlamentet skal anvende en ensartet valgprocedure over hele EU.

Catherine Grèze (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Hondarribia-lufthavnen betegnes af de civile luftfartsmyndigheder som landets farligste. Startbanerne ligger oven over centrum i byerne Hendaye og Irún, og den fransk-spanske traktat om antallet af tilladte flyvninger overholdes ikke. Alligevel planlægger man en udvidelse af lufthavnen til trods for modstand fra naboer og folkevalgte på begge sider af grænsen, som allerede er imod opretholdelsen af de nuværende trafikmængder.

Er Kommissionen tilhænger af, at man ødelægger de beskyttede naturområder ved Chingoudy-bugten, området, der er omfattet af Ramsar-konventionen og et Natura 2000-område, som den selv har finansieret genoprettelsen af?

Desuden har den baskiske Eurocity Bayonne-San Sebastián allerede en international lufthavn, der ikke udnyttes fuldt ud, og som ligger langt fra alle sårbare naturområder. Ville det ikke være bedre at forbedre forbindelserne til Biarritz ved at indføre ikkeforurenende transportformer? Jeg vil gerne vide, hvilke forholdsregler formanden agter at træffe i forbindelse med denne udvidelse.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne komme ind på problemet med mordet på den russiske journalist Maxim Zuev. Hr. Zuev blev dræbt for en uge siden i Kaliningrad. Han var en kendt journalist og blogger. Det er ikke første gang, at en journalist er blevet dræbt i Rusland. Siden 2000 har der været mindst et dusin af den slags sager. Det er et foruroligende fænomen, fordi vi ved, at hvis der ikke er ytringsfrihed, og hvis journalisterne ikke er i stand til at arbejde, er der slet ingen frihed og slet ikke noget demokrati. I vores dialog med Rusland bør vi altid henlede opmærksomheden på dette.

Jeg håber på at kunne afholde et seminar i Europa-Parlamentet i år, hvis jeg får tilladelse af min Delegation for Forbindelserne med Rusland og Udenrigsudvalget. Jeg mener, at vi alle under vores samtaler på forskellige niveauer med vores russiske partnere skal understrege, at mediefrihed og journalisters frihed til at udføre deres arbejde udgør selve grundlaget for dialog og frihed, både i Rusland og i EU.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på, at man i artikler for nylig kunne læse, at amerikanske anklagere har rejst sigtelser mod den tyske virksomhed Daimler for bestikkelse af udenlandske embedsmænd i et forsøg på at få offentlige kontrakter. I anklageskriftet hedder det, at virksomheden har været involveret i en langvarig bestikkelsesproces. Det samme problem opstod med Siemens, der anvendte samme praksis og betalte korrupsion til regeringer i 30 lande i et forsøg på at vinde kontrakter med offentlige virksomheder, en skandale, der stadig ryster Grækenland.

Dette betyder, at vi ud over finanskrisen også har en moralsk krise. Ind til for nylig retsforfulgte den tyske regering ikke bestikkelse uden for landets grænser og lod, som om den ikke kendte noget til disse begivenheder. Men i stedet for at handle, i stedet for at aktivere Udvalget for Bekæmpelse af Svig, forsvarer Kommissionen ikke lovgivningen og sørger i mange tilfælde ikke for at sikre EU-borgernes penge.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Fru formand! Jeg vil gerne meddele Europa-Parlamentet, at kl. 02.15 i morges krænkede den tyrkiske korvet Bafra græsk territorialfarvand, idet den bevægede sig inden for 18 sømil fra kysten ud for Athen, hvor den endda bad om at borde og gennemsøge et græsk handelsskib, der sejlede ved siden af.

Dette beviser, at alt, hvad der blev sagt i den første del af forhandlingen om Grækenlands såkaldte økonomiske problemer, ikke er helt korrekt. Grækenlands problem er hovedsagelig politisk. Det skyldes, at nabolandet truer Grækenland med en *casus belli* og systematisk provokerer de græske væbnede styrker, ikke bare gennem krænkelser af territorialfarvandet, men også af luftrummet.

(Formanden bemærkede, at der var et problem med mikrofonen)

... jeg kan fortælle Dem, at Grækenland har indført strenge foranstaltninger, som ifølge den endelige analyse bogstaveligt talt kvæler de græske husstande, og grækerne kan nu snart ikke holde til mere. Det har slidt på det græske samfunds modstandskraft og grækernes økonomiske styrke.

Som sagt er problemet hovedsagelig politisk. Vi beder ikke om penge fra nogen europæiske borgere. Vi beder om EU's støtte som helhed, så vi kan klare disse uregelmæssigheder på de markeder, der angriber euroen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! For omkring 10 år siden indførte de dengang 14 andre EU-medlemsstater deres såkaldte "sanktioner" imod mit land, Østrig. I syv måneder havde vi "istid". Østrigske ministre fik ikke længere lov til at deltage i de uformelle rådsmøder, men Østrig fik stadig lov til at betale penge som nettobidragyder. Ud over sanktionerne kom der også et resultat. I den uafhængige betænkning fra vismændene slog man fast, at Frihedspartiets deltagelse i regeringen ikke udgjorde nogen fare for demokrati

og menneskerettigheder. Konklusionen var, at EU's sanktioner, der var maskeret som bilaterale foranstaltninger, savnede et gyldigt retsgrundlag. Det var ubegrundede krænkelse af den østrigske suverænitet. Jeg tror imidlertid, at EU har taget ved lære af dette og nu respekterer andres politiske overbevisning samt medlemsstaternes og deres egne borgers suverænitet, og det er bestemt udmærket. I lyset af, at vi har fået fred i øst, håber jeg også, at en af de vigtigste undersøgere, det nuværende medlem af Europa-Parlamentet, Louis Michel, vil mene, at han nu efter 10 år igen kan tage på ferie i Østrig.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Fru formand! I går mindedes Frankrig en af sine politifolk, Jean-Serge Nérin, en fransk brigadeleder, der blev dræbt på den mest kujonagtige måde af ETA den 16. marts under et skyderi i Paris-området.

Selv om denne terrororganisation er ansvarlig for drabene på næsten 830 mennesker i løbet af 40 år, er det første gang, at de har angrebet en fransk politiofficer. Hr. Nérins død minder os om vores pligt til at samarbejde i kampen mod terrorisme.

Meget tidligt har det fransk-spanske samarbejde vist sig at være et skoleeksempel af sin art inden for EU. Frankrig og Spanien var de første medlemsstater, der indførte fælles efterforskningshold inden for det europæiske retlige område. Iværksættelsen af europæiske arrestordre har også vist sig at være meget effektiv.

Desværre kunne dette samarbejde mellem vores politiofficerer og vores dommere ikke forhindre drabet på hr. Nérin. Derfor skal vi intensivere vores samarbejde, hvis vi skal bekæmpe terrorismen mere effektivt.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Fru formand! Med en stor folkelig kampagne i Val di Susa i det nordvestlige Italien forsøger man at standse bygningen af et højhastighedsjernbaneprojekt ved navn TAV.

Den meget smukke Val di Susa strækker sig fra den franske grænse til Torino og er bare to kilometer bred, men indeholder allerede en stor motorvej, en hovedvej og en jernbanelinje.

Kampagnen "Nej til TAV" har klart vist, at der ikke findes nogen begrundelse for TAV-linjen. Bare 38 % af den eksisterende jernbanekapacitet udnyttes. Udgravningen af tunnellerne vil være særdeles skadeligt for miljøet samt ødelægge eller forurene vandførende lag og frigive farlige koncentrationer af asbest og uran.

Kun storindustrien og de store byggeselskaber står til at vinde ved projektet. Titusinder af mennesker har mobiliseret sig i modstanden, og på skandaløs vis har man brugt politivold til at true kampagnen.

Jeg opfordrer EU til at trække al finansieringen til TAV tilbage og til at annullere TAV. "Nej til TAV"-kampagnens motto er "*Sarà dura*". De giver sig ikke. En sejr for befolkningen i Val di Susa vil være en sejr for den sunde fornuft og for miljøet.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Fru formand! Jeg bliver stadig mere bekymret over, hvordan kommunerne i min valgkreds i det nordvestlige England bruger parkeringsafgifter til at supplere deres indtægter.

Se f.eks. på den lille by Congleton, som er et lokalsamfund, hvoraf en del ligger i landdistrikter. Indførelsen af parkeringsafgifter vil skade det lokale erhvervsliv betydeligt, og et fald i handelen vil medføre indtægtstab og tvinge allerede hårdt pressede SMV'er til at gå konkurs og måske lukke.

Folk skyder skylden på den britiske regering, nogle skyder skylden på regionsrådet, mens andre anklager byrådet, men som altid står EU's mørke skygge i baggrunden, for de arbejder alle inden for de rammer, der blev opstillet i EU's europæiske transportpolitik for 2010.

Det er det geniale ved EU. Der er altid et led imellem. Hvad enten det er lukninger af postkontorer eller renovation hver 14. dag, peges den anklagende finger altid et andet sted hen, og Bruxelles' korruperende indflydelse kan ikke ses på radaren.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Fru formand! Jeg kommer fra West Midlands, og 20 % af West Midlands er klassificeret som grønt bælte.

Det grønne bælte har beskyttet vores smukke landskaber og blokeret for vilkårlig byudvikling. Men med tilskyndelse fra EU har Det Forenede Kongeriges regering øget boligbyggeriet, hvilket truer det grønne bælte, og det ligger mig meget på sinde, for det foregår tæt på, hvor jeg bor på Meriden Gap.

Dette er tegn på manglende respekt for vores kultur og traditioner, men De er sikkert ligeglade. Siden Det Forenede Kongerige kom med i EU – eller Det Europæiske Fællesmarked før det – har De på alle måder udvist mangel på respekt for vores kultur og traditioner, og det var bare, hvad man kunne forvente af Dem.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg tager ordet i dag over for Dem og mine kolleger for at sige, at Europa har brug for en ny og langt bedre integreret strategi til løsning af problemet med vold imod kvinder.

Dette spørgsmål er blevet behandlet i et stadig større antal europæisk lande på bilateralt niveau af parter, der har et meget forskelligt syn på samfundet i almindelighed. Årsagen til dette forslag er, at problemet med vold i hjemmet strækker sig ud over ideologiens område og er en direkte og umiddelbar del af den menneskelige og politiske vision for et mere retfærdigt og afbalanceret samfund.

Jeg vil gerne understrege behovet for en indsats for at forhindre også psykisk vold imod kvinder. Undersøgelser har på det seneste vist, at denne form for vold altid går forud for fysisk vold.

Jeg glæder mig over, at det spanske formandskab har taget kampen op mod de forskellige typer af vold imod kvinder gennem EU's politiske prioriteringer. Men disse foranstaltninger skal fortsættes. Oprettelsen af et europæisk overvågningscenter for vold mellem kønnene og indførelse af tilhold samt en nødtelefon har til formål at begrænse dette fænomen i EU og samtidig yde støtte i kampen mod vold også uden for EU.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Fru formand! Det glæder mig, at EU og medlemsstaterne har afgivet et løfte om at bekæmpe fattigdommen ved at erklære 2010 for det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, eftersom næsten 80 mio. af Europas indbyggere lever under fattigdomsgrænsen. Mange europæere, også dem, der er i arbejde, kæmper med fattigdom hver eneste dag, og har ikke mulighed for at leve et ordentligt liv. Man har øremærket 17 mio. EUR til at gennemføre EU's planlagte foranstaltninger i 2010, og dette budget vil blive brugt til at afholde informationsseminarer, arbejdsgrupper og høringer af befolkningen med henblik på at komme ud over stereotyperne i forbindelse med fattigdom. Dette er et fremragende initiativ, men hvordan sikrer vi os, at disse midler bruges effektivt og gennemsigtigt, og at de når direkte ud til de borgere, der har mest brug for denne støtte. Jeg vil gerne understrege, at det er umuligt at bekæmpe den stigende fattigdom på et år. Derfor vil jeg gerne opfordre EU's strukturer og medlemsstaterne til at træffe konkrete foranstaltninger og indgå langsigtede forpligtelser på alle myndighedsniveauer for at sikre en gennemsigtig og målrettet tildeling af midler, der har til formål at yde direkte hjælp til personer, der oplever fattigdom.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Den israelske regerings beslutning om at gå videre med planen om at opføre 1 600 nye boliger i Østjerusalem, at udvide bosættelserne på Vestbredden, at fortsætte isolationen af Gazastriben og generelt at intensivere den israelske hærs angreb i de besatte palæstinensiske områder afslører for selv den mest stålsatte benægter af Israels og imperialisternes i almindelighed forbryderiske planer imod den palæstinensiske befolkning og befolkningen i området som sådan.

Israel indleder en ny runde af morderiske angreb på den palæstinensiske befolkning og har sikret sig støtte fra og har intensiveret sine forbindelser med EU, USA og NATO i en situation med en stadig mere intens infight inden for den imperialistiske kvartet. Denne opbakning blev gentaget med styrke og målrettethed af USA under den israelske premierministers besøg i USA for nylig, hvor man understregede, at Israel er mere end en topprioritering for de amerikanske geostrategiske, imperialistiske planer for området som helhed.

Vi kæmper sammen med alle arbejdstagere om at skabe ...

(Formanden afbrød taleren)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Fru formand! Efter Anden Verdenskrig og den nye grænsedragning forblev omkring 400 000 slovakker i Ungarn og et tilsvarende antal ungarere i Slovakiet.

Det ungarske mindretal i Slovakiet er lige så stort den dag i dag, men i Ungarn er situationen anderledes. Det slovakiske mindretal er blevet decimeret fra de oprindelige 400 000 slovakker til mindre end 33 000, med andre ord ikke en gang en tiendedel af det oprindelige antal. Dette skyldes, at den slovakiske regering giver det ungarske mindretal modersmålsundervisning på mere end 700 skoler, mens den ungarske regering kun tillader slovakkerne i Ungarn at have en enkelt grundskole.

Dette er grunden til, at den seneste kritik vedrørende undervisning af ungarske mindretal i nabolandene fra præsident Sólyom, en mand, som ser passivt og veltillfreds til, mens hans myndigheder kvæler de etniske mindretal i hans eget land, kun kan beskrives som en utiltalende, hyklerisk og ondsindet provokation af de serbere, rumænere og slovakker, der i modsætning til ungarerne virkelig tager sig af de etniske mindretal på deres eget område. Den ungarske ombudsmand for etniske mindretal advarer også om, at Ungarn fortsat arbejder for den totale assimilering af etniske mindretal.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru formand! EU har kolossalt strenge bestemmelser for fødevarer sikkerhed, og producenterne er forpligtede til at investere store beløb for at overholde disse bestemmelser.

Ikke desto mindre er mere end 75 % af alle kyllinger, der slagtes i EU, smittet med bakterier ifølge en ny undersøgelse fra Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet.

Salmonella og Campylobacter, to af de giftigste bakterier, findes i to tredjedele af slagtekroppene af de kyllinger, der er opdrættet på europæiske landbrug.

Når undersøgelser af denne art kommer i massemedierne, skaber de naturligvis bekymring blandt forbrugerne. På denne baggrund er vi nødt til at stille os selv to spørgsmål. For det første, hvad kan vi gøre for at sikre, at europæerne har adgang til sikre fødevarer af god kvalitet? For det andet, er det muligt, at de gældende regler, selv om de er strenge og faktisk også utroligt bureaukratiske, ikke er de mest hensigtsmæssige?

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru formand! De nye medlemsstater er nu ved at gennemføre EU's markedsordning for vin fra 2007. I denne proces handlede Kommissionen i strid med lovgivningen – desværre er der ingen til stede her – da den ulovligt efter anmodning fra Slovakiet registrerede betegnelsen Tokaj som både en beskyttet oprindelsesbetegnelse og som værende omfattet af beskyttelsen ved en geografisk betegnelse. Dette er i strid med EU's forordninger, fordi denne vin kun kan tilhøre en af de to kategorier. Den slovakiske anmodning findes nu ikke længere i Fællesskabets E-Bacchus-database blandt de beskyttede oprindelsesbetegnelser. Kommissionen har dermed bragt denne ulovlige situation til ophør, og det vil jeg takke den for. Der findes imidlertid endnu en ulovlig situation, idet den nationale slovakiske lov, som registreringen er baseret på, ikke eksisterer, eftersom Slovakiet har ophævet den. Derfor bad jeg Kommissionen rette op på denne ulovlige situation.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Fru formand! Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal være et diplomatisk korps, der repræsenterer EU og bistår EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender. I det arbejde, som denne tjeneste skal udføre, skal der tages hensyn til de kulturelle og nationale forskelligheder, der findes inden for EU. Hvert land skal have en følelse af, at dets egne interesser, dets egen kultur og dets egen erfaring repræsenteres korrekt inden for tjenesten.

For at nå dette mål er der behov for deltagelse på et ligeligt grundlag. Men hvordan opretter man så korpset inden for Tjenesten for EU's Optræden Udadtil? Det skal bestå af medarbejdere fra relevante tjenestegrene inden for Rådets Generalsekretariat og Kommissionen samt udstationeret personale fra de nationale diplomatiske tjenester. Diplomater fra medlemsstaterne skal kun udgøre en tredjedel af hele korpset. Men uanset personalets baggrund og deres vej ind i tjenesten bør man overholde princippet om forholdsmæssig repræsentation af alle borgere i medlemsstaterne. Personalet i alle EU's institutioner forvaltes trods alt i henhold til dette princip. Jeg kan ikke se nogen grund til, at det skulle gøres anderledes i dette tilfælde.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Fru formand! EU indgik for nylig en aftale med landene i Latinamerika inden for Verdenshandelsorganisationen, hvor vi forpligtede os til en omfattende og gradvis nedsættelse af toldafgifterne på import af bananer fra disse lande. Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på, at denne aftale har direkte negative virkninger på europæiske bananproducenter, især på Madeira. Den vil være endnu mere ødelæggende for bananproducenter på De Kanariske Øer.

Jeg vil gerne erindre Dem om, at situationen for producenter i disse regioner allerede hæmmes alvorligt af øernes fysiske beskaffenhed og bjergrige terræn og af plantagernes størrelse, som betyder, at de står med permanente problemer, der hæmmer deres udvikling.

Derfor må der indføres hasteforanstaltninger for at hjælpe bananproducenter fra Madeira og De Kanariske Øer i lyset af de alvorlige og umiddelbare virkninger, som den nye Genève-aftale vil få på det europæiske importmarked og dermed på produktion og markedsføring af bananer, der kommer fra disse ultraperifere regioner.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Fru formand! Det er nu mere end et år siden, at flyvedligholdelsesvirksomheden SR Technics meddelte, at de lukkede deres anlæg i Dublins lufthavn med et tab på mere end 1 000 arbejdspladser til følge. I et forsøg på at kompensere for disse tab indgav man i oktober 2009 en ansøgning til Den Europæiske Globaliseringsfond på SR Technics-arbejdstagernes vegne. Men denne ansøgning blev afvist som "ufuldstændig" af Kommissionen, og jeg kan bekræfte, at den irske regering næsten fem måneder senere endnu ikke har indgivet en fuldstændig ansøgning.

Mens den irske regering er blevet forstyrret af et økonomisk sammenbrud, som man selv er skyld i, og en hoben ministre, der har trukket sig i løbet de seneste par måneder, er en ansøgningsformular, der kan ændre hundredvis af menneskers tilværelse, strandet på en ministers skrivebord.

Parlamentet er klar over, at den irske statskasse er tom. Man kunne tilgive en kyniker for at mene, at regeringens manglende indsats skyldes dens egne problemer med at opfylde sin del af aftalen, hvis betalingerne fra Globaliseringsfonden endelig går igennem. Vil den irske regering være parat til gøre noget ved dette?

Artur Zasada (PPE). – (PL) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne fortælle Dem alle og navnlig hr. Potočnik om et spørgsmål, der bekymrer folk, der dyrker speedway, en populær sport i mange EU-medlemsstater. Spørgsmålet drejer sig om gennemførelsen af direktiv 2002/49/EF om vurdering og styring af ekstern støj.

Gennemførelsen af dette direktiv betyder, at kørerne tvinges til at montere nye lydpotter på deres motorcykler. Disse lydpotter betyder på den ene side, at selve showet bliver mindre attraktivt, fordi støjen er et iboende træk ved sporten. På den anden side betyder lydpotterne større risiko, risiko for kørerne selv, en risiko for at skade deres sundhed eller miste livet. I denne forbindelse vil jeg meget gerne bede hr. Potočnik overveje at fremsætte et ændringsforslag, så speedway holdes uden for direktiv 2002/49/EF.

László Tókécs (PPE). – (HU) Fru formand! I Vojvodina-provinsen i Slobodan Miloševićs land, Serbien, bliver ungarere fortsat overfaldet. Gerningsmændene frifindes, og undertiden rejses der ikke en gang sigtelse mod dem. For årtier siden boede der omkring 400 000 ungarere i Vojvodina, hvor de udgjorde en tredjedel af befolkningen. Tvangsemigration og massive bosættelser af medlemmer af befolkningsflertallet har reduceret deres antal til 290 000 i årenes løb, og deres andel af befolkningen er faldet til 13 %. Den måde, som masseangrebene mod mindretallene gennemføres på, blev indført af den berømte serbiske efterretningstjeneste UDBA og var især rettet mod etniske albanere. Den spontane arv med denne praksis fortsætter i dag over for ungarere. Europa-Parlamentet bør gribe beslutsomt ind for at bremse den anti-ungarske terror i Serbien. En betingelse for landets tiltrædelse til EU bør være, at man yder retfærdighed til de titusindvis af ofre for masse mord siden Anden Verdenskrig samt et forbud mod den vold imod ungarere, der fortsætter den dag i dag.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Fru formand! Kvinder er underrepræsenterede inden for videnskab og videnskabelig forskning. I Europa udgør de 30 % af forskerne og bare 18 % af professorerne. I gruppen, der tager sig af administration af videnskab, tegner vi os for 27 %. Polen, hvor andelen af kvindelige bestyrelsesmedlemmer på videregående uddannelsesinstitutioner og videnskabelige institutter er 7 %, kommer ind på næstsidspladsen blandt EU's 27 medlemsstater.

Derfor er forskningsprojektet "Kvinder i videnskab", som gennemføres af den polskbaserede akademiske virksomhedsfond, så vigtigt. Projektet drejer sig om forskning i sager om forskelsbehandling og søgen efter effektive foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling. Borgerprojekter, der stammer fra borgerne selv og er rettet mod borgerne, har størst mulighed for at få succes. Jeg appellerer til Kommissionen om særlig opbakning og praktisk hjælp til sociale organisationer, der beskæftiger sig med sådanne spørgsmål. Når EU-borgere skriver til Kommissionen, må deres breve ikke forblive ubesvarede.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Fru formand! Som sagt blev jeg meget glad, da jeg hørte den tidligere kommissær Kuneva sige, at der er behov for en revision af Rådets direktiv 90/314/EØF. Og hvorfor er det? Fordi det er fuldt af fejl.

Det tager ikke hensyn til folk, der selv bestiller deres ferie på internettet uden at gå gennem et rejsebureau. Direktivet yder ikke beskyttelse til forbrugere, der er bosiddende i et land, og som køber et produkt eller en flyrejse eller hotelværelser i et land uden for EU.

Desuden nævner man ikke ruteflyvninger i direktivet. Det har mange fejl, og jeg er utroligt glad for at sige, at den tidligere kommissær Kuneva havde ret, da hun sagde, at der var et reelt behov for et nyt direktiv.

Ioan Mircea Paşcu (S&D). – (EN) Fru formand! For 20 år siden døde rumænerne for friheden, herunder på uddannelsesområdet, som indtil da var underlagt stram politisk kontrol. Som følge af deres ofre har universiteterne nu også fået deres frihed, som de har nydt lige siden.

Derfor ville det være skæbnens ironi, hvis det rumænske undervisningsministerium får held af sine igangværende bestræbelser på at haste ny lovgivning igennem, som praktisk taget eliminerer denne frihed og åbner døren for en ny politisering af systemet.

I udkastet hedder det f.eks., at de valgte rektorer vil skulle godkendes af ministeren, som selv er politisk udpeget, og universiteterne vil blive tvunget til at fusionere i henhold til vilkårlige kriterier, eller de kan sågar lukkes og deres aktiver overtages af staten.

Jeg er selv professor, og som medlem af Europa-Parlamentet anser jeg det for min pligt over for mine professorkolleger her i Parlamentet at gøre opmærksom på denne form for udemokratisk praksis, der tydeligvis strider mod Lissabonstrategien om uddannelse og ikke kan tolereres i en EU-medlemsstat.

Formanden. – Punktet er afsluttet.

Jeg vil gerne takke alle for deres forståelse og for den disciplinerede afvikling. Jeg håber, at alle de, der ikke fik mulighed for at tage ordet denne gang, får muligheden næste gang.

16. Prioriteringer for 2011-budgettet - Sektion III - Kommissionen - Budgetretningslinjer: 2011 - øvrige sektioner (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– betænkning (A7-0033/2010) af Jędrzejewska for Budgetudvalget om prioriteringer for 2011-budgettet – Sektion III – Kommissionen (2010/2004(BUD)) og

– betænkning (A7-0036/2010) af Trüpel for Budgetudvalget om retningslinjerne for 2011-budgetproceduren, Sektion I - Europa-Parlamentet, Sektion II - Rådet, Sektion IV - Domstolen, Sektion V - Revisionsretten, Sektion VI - Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, Sektion VII - Regionsudvalget, Sektion VIII - Den Europæiske Ombudsmand og Sektion IX- Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (2010/2003(BUD))

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, ordfører. – (PL) Fru formand! Budgetproceduren for 2011 er særdeles specifik og ekstraordinær, fordi den drejer sig om det første budgetår, der indledes og godkendes i henhold til bestemmelserne i Lissabontraktaten. Man kan sige, at vi er pionerer i dette projekt, og derfor hviler der naturligvis et vist ansvar på os. Lissabontraktaten giver Parlamentet supplerende beføjelser på budgetområdet. Det er op til os, hvordan vi udnytter disse beføjelser, og vi regner med en konstruktiv dialog med både Kommissionen og Rådet, så de nye muligheder i Lissabontraktaten kan udnyttes så godt og så effektivt som mulig.

En meget vigtig nyskabelse i Lissabontraktaten er, at vi nu ikke har to behandlinger af budgettet. Dette betyder, at både Parlamentet og Rådet kun skal behandle budgettet én gang. Dette udgør naturligvis en helt særlig udfordring – nemlig at man skal udvise selvdisciplin. Som Parlament skal vi være disciplinerede, fordi vi – groft sagt – kun får én chance. Der kommer ikke et andet forsøg. Vi er nødt til at få mange ting på plads på forligsudvalgs mødet. For at den nye budgetprocedure skal kunne afvikles i efteråret skal vi arbejde sammen og være disciplinerede.

I år er også noget særligt, for på grund af den sene udnævnelse af Kommissionen har denne ikke haft mulighed for at fremlægge sin årlige politiske strategi. Derfor er det både yderst exceptionelt og interessant, at det er Europa-Parlamentet, der først fremkommer med sine synspunkter, og at de første udtalelser om 2011-budgettet kommer fra Europa-Parlamentet i form af denne betænkning og ikke fra Kommissionen, som det har været tilfældet i alle "almindelige" år.

Hvorfor er 2011 ellers så specielt? 2011-budgettet er det femte budget i den flerårige finansielle ramme. Som De ved, dækker den flerårige finansielle ramme perioden 2007-2013. Vi har allerede lært meget i løbet af de fire foregående budgetprocedurer. På polsk siger vi, at vi har nået muren. På engelsk siger man, at man har nået loftet. Uanset hvordan vi siger det, befinder vi os i en situation, hvor den flerårige finansielle ramme er ved at være udtømt. Vi er rent faktisk ved at nå muren, det tidspunkt, hvor margenerne er meget smalle, og Parlamentets manøvre muligheder af enhver art reduceres radikalt. Margenerne er meget smalle. Margenerne under udgiftsområde 1b, omkring 1 mio. EUR, og udgiftsområde 3b, omkring 9 mio. EUR, vækker særlig bekymring. Derfor er vores muligheder naturligvis begrænsede, og derfor kræver, forventer og anmoder vi i betænkningen fra Budgetudvalget, som jeg har udarbejdet, om en ambitiøs gennemgang og revision af den flerårige finansielle ramme, ikke bare fordi disse margener er ved at være opbrugt, men også fordi det i forbindelse med revisionen bliver nødvendigt at tage hensyn til de betydelige budgetmæssige konsekvenser af Lissabontraktaten.

Lissabontraktaten giver EU nye beføjelser på områder som rumpolitik. Det er også vigtigt, at den fører til etablering af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Det er ligeledes vigtigt at overveje budgettet, og hvordan vi har til hensigt at gennemføre EU 2020-strategien. Ingen af disse projekter var med i den flerårige finansielle ramme. Nu skal vi i gang med en diskussion om, hvordan vi skal finansiere disse nye planer og ambitioner.

Jeg vil meget gerne have, som det også siges i betænkningen fra Budgetudvalget, at det styrende princip for 2011-budgettet bliver ungdommen. De unge er allerede Europas drivkraft og fremtid. Uddannelse og investering i ungdommen er også en investering i nutiden og fremtiden for Europa, samfundet og økonomien. Jeg vil gerne understrege, hvor vigtigt et øjeblik det er i alles liv, når man skal videre fra skolen og den akademiske uddannelse til det første job. Dette er et meget vanskeligt øjeblik, især i en krisetid. Jeg vil gerne nævne et par statistikker. 21 % af befolkningen mellem 15 og 24 år er arbejdsløse. Det er meget vigtigt, at EU heller ikke overser dette vanskelige aspekt, og at vi arbejder sammen, så den vanskelige overgang fra uddannelse til arbejdsmarkedet bliver lettere for de unge.

Jeg vil gerne understrege, at i en tid med hurtige teknologiske forandringer og ligeledes med demografiske forandringer skal vi skabe et samfund baseret på viden med borgere, der er i stand til at ændre deres kvalifikationer i løbet af deres liv og erhvervskarriere, som får mulighed for at foretage disse ændringer, og som også modtager støtte fra EU til denne proces. EU's støtte bør omfatte internationale udviklingsprogrammer for akademikere og med henblik på praktisk erfaring og undervisning også rent fagligt. Dette vil samtidig øge det sociale integrationsniveau og strømmen af viden og gøre det muligt for EU's borgere at blive virkelig mobile. Mobilitet er jo en grundlæggende frihed, der sikres ved traktaterne og et fundament for et effektivt indre marked.

(EN) Jeg vil nu skifte til engelsk, fordi jeg erstatter Helga Trüpel. Så nu spiller jeg en anden rolle, ikke bare vedrørende Kommissionens budget, men vedrørende de øvrige institutioner og Parlamentets budget. Jeg har forberedt en tale på engelsk, hvilket forklarer sprogskiftet.

På dette punkt i proceduren er formålet med beslutningsforslaget at tegne et generelt billede – især i budgetsammenhæng – og at fremlægge retningslinjer for de administrative budgetter for de forskellige institutioner, herunder Europa-Parlamentet, men undtagen Kommissionen, som jeg talte om tidligere.

Den generelle baggrund er, at budgettet for 2011 skal vedtages under omstændigheder, der er meget udfordrende, fordi margenen under udgiftsområde 5 er meget begrænset, og fordi en vellykket gennemførelse af Lissabontraktaten er en prioritering for alle de europæiske institutioner. Lissabontraktatens ikrafttræden ændrer proceduren for vedtagelsen af budgettet og kræver derfor endnu tættere samarbejde og dialog mellem institutionerne. Det interinstitutionelle samarbejde dækker adskillige aspekter – som f.eks. oversættelseskapacitet og rekruttering – og udveksling af bedste praksis og forbedring af effektiviteten kan opnås på områder, som man hidtil ikke har taget i betragtning i denne forbindelse, som f.eks. EMAS, politikker for bekæmpelse af forskelsbehandling og hjemmearbejdspladser.

Udviklingen af en ejendomsstrategi på mellemlangt og langt sigt har været en prioritering for Budgetudvalget i længere tid, ikke bare for Parlamentet, men også for de øvrige institutioner. Usikkerhed om størrelsen og udformningen af budgettet for Udenrigstjenesten og Domstolens afgørelse om løntilpasning gør den finansielle situation inden for udgiftsområde 5 endnu mere uforudsigelig.

Så til Europa-Parlamentets eget budget, hvor Præsidiets retningslinjer indeholdt følgende mål for Parlamentets budget: udvikling af ekspertise for medlemmerne med hensyn til forskningskapacitet og briefinger fra biblioteket samt tilpasning af de institutionelle aspekter, der er afledt af Lissabontraktaten. Derfor fremhæver udvalget lovgivningsekspertise som en topprioritering.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

Janusz Lewandowski, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har lyst til at lytte her i aften. Jeg lytter til Parlamentets prioriteringer for 2011 på samme måde, som jeg lyttede til den vejledning. Rådet vedtog den 16. marts. Jeg er enig i de vigtige punkter, og jeg er enig i, at dette ikke er en rutinemæssig årlig procedure af de to grunde, som Parlamentets ordfører nævnte.

Den første er, at vi er ved at tilpasse os situationen efter Lissabontraktaten. Vi har til dels tilpasset os, men der mangler nogle ting endnu. Et godt samarbejde mellem institutionerne er mere nødvendigt end nogensinde, fordi der kun bliver en enkelt behandling i Parlamentet.

Det, man allerede er blevet enige om ved forligsmøderne i november, er en række overgangsperioder. Der har eksisteret en pragmatisk tidsplan, der sikrer forudsigelighed for budgettet, siden 1975, og den er også blevet bekræftet. Det, der mangler, er de nærmere detaljer i Forligsudvalget. Det er vigtigt nu, fordi der kun gennemføres en enkelt behandling af det årlige budget. Derfor vil Kommissionen ved trilogien i morgen fremlægge de nærmere bestemmelser, der skal drøftes, således at vi kan blive enige om de forligstekniske detaljer, før den egentlige procedure går i gang i 2011.

Den anden grund til, at den årlige procedure ikke er rutine, er, at vi befinder os i et post-krise-Europa, hvor mange medlemsstater kæmper med budgetunderskud og gældsætning og mange med endnu mere udfordrende problemer. Derfor bør vi mere end nogensinde lægge vægt på en forsvarlig finansiel forvaltning, på præcise prognoser og på en rationel gennemførelse af budgettet.

De udgiftsområder, der tilsyneladende er underfinansierede, er nemme at identificere. Her henviser jeg til udgiftsområde 1a og udgiftsområde 4. Det skyldes denne samarbejdsånd, at vi er i stand til at ændre de finansielle overslag fire gange i løbet af en procedure, dvs. fire årlige procedurer.

Vores konklusioner bør fremlægges inden for rammerne af en rapport om den interinstitutionelle aftales funktion, som vil blive offentliggjort på samme dato som budgetforslaget, den 27. april, og sendt til Parlamentet.

Vores ordfører, ikke min ordfører denne gang, men Parlamentets ordfører, Sidonia Jędrzejewska, (mine tjenestegrene uddannes nu i, hvordan de skal udtale ordførerens navn korrekt) placerer helt korrekt ungdommen og ungdommens muligheder i centrum for sin betænkning. Med andre ord opgraderer man i betænkningen om prioriteringer helt klart udgiftsområde 3. Dette drejer sig om uddannelse og ungdommens plads på arbejdsmarkedet og retfærdiggøres i denne henseende, når vi ser antallet af arbejdsløse.

Men det er ligeså vigtigt, at vi opfylder vores løfte i form af en genopretningsplan. Det er også vigtigt for Europas borgere.

Det vigtige er gennemførelsen. Den skal være oppe i marchfart i 2011. En effektiv administration er også vigtigt, og i denne henseende skal jeg understrege, at Kommissionen på trods af tilpasningerne til Lissabontraktaten ikke vil anmode om nye stillinger i år.

Vi skal vedtage budgetforslaget i kollegiet den 27. april og ifølge traditionen fremlægge det straks samme dag for medlemmerne af Parlamentets Budgetudvalg.

Derfor ser jeg nu frem til at komme i gang med proceduren for 2011. Jeg lover en god samarbejdsånd, som også bliver nødvendig denne gang som følge af de procedure-prototyper, vi afprøver i år.

Thijs Berman, *ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget*. – (NL) Hr. formand! I den økonomiske krise, hr. Lewandowski, kommer EU-budgettet uvægerligt også under pres. Det er kun naturligt. Bruxelles skal også holde øje med, hvordan man bruger hver eneste euro fra befolkningen. Ikke desto mindre – og her taler jeg på Udviklingsudvalgets vegne – bør investeringer i udviklingslandene fortsat være en prioritering. Bæredygtig vækst i de fattige lande vil give befolkningen der muligheder, som de ikke har i øjeblikket. Ikke bare det, men deres udvikling er også en del af løsningen på vores krise. Udviklingslandene er et marked, oven i købet et hurtigt voksende marked. Europa er nødt til at bruge sine penge på en mere intelligent måde, f.eks. ved at bruge en kombination af subsidier og lån til mikrofinansiering. Bedre adgang til finansielle tjenesteydelser i de fattige lande vil give befolkningen også i disse lande mulighed for at opfylde deres ambitioner. Vi skal beskytte budgettet for udviklingssamarbejde, uanset hvor hårdt det bliver. Kommissæren for udvikling, Andris Piebalgs, skal fortsat have ansvaret for sit eget budget, i stedet for den højtstående repræsentant fru Ashton, hvilket i øjeblikket synes at være hensigten. De valg, der træffes med hensyn til fattigdomsbekæmpelse, må aldrig være afhængige af vores diplomatiske interesser.

José Manuel Fernandes, *for PPE-Gruppen*. – (PT) Hr. formand! Jeg glæder mig over, at vi kan betegne 2011-budgettet som "ungdoms"-budgettet. Dermed bidrager det til vedtagelsen af vores forslag om at hjælpe de unge med f.eks. at komme i arbejde, hvilket også er tilfældet med det såkaldte første-job-initiativ under Erasmus. Fremme af iværksætteri hos unge, at skabe incitamenter og styrke innovation og den digitale dagsorden er andre forslag, der vi bidrager til en bæredygtig økonomisk udvikling i Europa og vil føre til skabelse af nye job.

Med hensyn til Parlamentets budget er det værd at bemærke, at Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) støtter et budget, der er både bæredygtigt og stramt, hvor alle udgiftsposter er begrundede. Vi tror på og anbefaler, at Parlamentet opgiver en budgetmodel med rutinemæssige stigninger. I stedet bør det

gå over til et nul-budget, der giver mulighed for effektivitet og dermed besparelser. Der skal hurtigst mulig indføres en langsigtet ejendoms politik for at gøre dette princip om bæredygtighed, disciplin og effektivitet til virkelighed.

Vi skal stadig blive bedre til at finde frem til, hvad vores faste udgifter er. Dette skal stadig følges op af en cost-benefit-analyse af de forskellige politikker, vi gennemfører. Vi skal igen og igen understrege, at ekspertise inden for lovgivningen skal være Parlamentets hovedprioritering, og at vores institution skal have adgang til alle de nødvendige ressourcer til at kunne opnå dette. Lissabontraktatens ikrafttræden, som betyder bare én behandling af budgettet, vil kræve mere samarbejde og mere dialog. Vi mener, at denne dialog skal være ærlig. Vi lægger vægt på at sikre, at den bliver det.

Francesca Balzani, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Budgetvejledningen for 2011 er det første skridt i retning af det næste europæiske budget, et meget definitivt skridt.

I Budgetudvalget gjorde vi en stor indsats for at fastlægge de vigtigste identificerbare prioriteringer, der kan fremhæve EU's foranstaltninger. De unge har førsteprioritet, ikke bare fordi de er den ressource, som vi skal fokusere på med henblik på innovation, forskning og udvikling, men også fordi de er udgangspunktet for langsigtede social- og arbejdsmarkedspolitikker.

Men 2020-strategien er også en hovedprioritering med hensyn til løsning af arbejdsløshedsproblemet, klimaændringer og frem for alt behovet for en effektiv og praktisk gennemførelse af denne nye strategi fremadrettet og for at afsætte tilstrækkelige ressourcer til den uden kompromiser og uden nedskæringer.

Men denne vejledning er også et meget realistisk første skridt. Der er langt mindre spillerum i de finansielle overslag, og dette betyder, at der er utilstrækkelige ressourcer til at gennemføre det vigtigste, nemlig nye foranstaltninger. Dette er navnlig følsomt i forbindelse med det første udgiftsområde vedrørende konkurrenceevne, vækst og beskæftigelse.

Der er imidlertid også et andet vigtigt aspekt, nemlig at budgettet også skal være yderst fleksibelt og kunne reagere hurtigt på borgernes behov, på menneskers behov og på ændrede behov. Så der findes prioriteringer, men der er også vigtige betingelser, for at budgettet virkelig kan blive et nyttigt instrument, der kan hjælpe Europa med at vokse.

Blandt disse kan nævnes tilstrækkelige ressourcer, en tydelig gennemførelse af fremtidige strategier, især 2020-strategien og en endelig løsning for et fleksibelt instrument, der som det eneste kan give os mulighed for at imødegå de fremtidige udfordringer.

Ivars Godmanis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne fremhæve tre punkter.

For det første vedrørende strukturfondene – omkring 35 % af budgettet. Vi klarer os kun halvt så godt som i 2000-2006. Den nuværende absorptionsgrad inden for alle fonde er på 14 %, og den var 25 % tidligere. Så spørgsmålet er, hvordan vi skal tage hensyn til og gennemføre budgettet, og hvordan vi skal levere resultater inden for denne del af budgettet. Ellers opstår der en situation, hvor pengene ikke bliver brugt. På den anden side kan det være en reserve.

For det andet skal vi betale nogle fordringer fra den foregående periode, og Kommissionen har afsat fem mia. til brug for dette. Men i nogle lande, der ikke har krævet mere end seks måneders godtgørelse, mener jeg ikke, at der vil blive gjort krav på alle pengene. Der er også spørgsmålet om, hvorvidt pengene vil blive brugt eller ej.

Jeg må også sige noget om to meget alvorlige spørgsmål vedrørende rullende budgetter, der videreføres fra år til år. På landbrugsbudgettet for 2009 faldt betalingerne til udvikling af landdistrikter med 2 mia. EUR i forhold til 2008. Nu skal der udbetales langt flere penge, men spørgsmålet er, hvorvidt alle projekter vil blive gennemført i 2010 eller ej.

Endelig vedrørende det syvende rammeprogram. Hvis vi kigger på udgiftsområde 1a vedrørende det syvende program for F&U, var betalingerne i 2009 betydeligt lavere end i 2008. Så spørgsmålet er, hvorvidt leveringen bliver tilfredsstillende. Så kan vi planlægge budgettet ud fra situationen. Der findes også mange behov inden for andre områder. Så er der tale om reserver eller ej?

Zbigniew Ziobro, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Forslaget til Europa-Parlamentets beslutning om prioriteringer for 2011-budgettet indeholder et afsnit, der minder os om, at finansieringen af prioriteringerne ikke må skade de grundlæggende områder af EU's politik som f.eks. samhørigheds- eller strukturpolitikker

eller den fælles landbrugspolitik. Afsnittet har karakter af en bestemmelse, der forekommer nødvendig i lyset af de tidligere definerede budgetprioriteringer. Disse prioriteringer lader meget tilbage at ønske.

Mirakelmidlet for den krise, der gør store indhug i Europa, skal først og fremmest være innovation. Men i beslutningsforslaget overser man, at de fattigste regioner i EU ofte ikke råder over forudsætningerne for innovation. Der findes lande, hvor grundlaget for en moderne økonomi rent faktisk først lige er ved at dukke op. Hvis Europa skal være et kontinent med lige muligheder, er svaret på denne situation hovedsagelig samhørighedspolitik og strukturpolitik. Især i krisetider bør vi huske på dette aspekt af EU's politik, navnlig solidaritetsaspektet, for ikke at forlænge opdelingen af kontinentet i rig og fattig.

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! I dag står vi ved begyndelsen af forhandlingen om de overordnede retningslinjer for 2011-budgettet, og den foreslåede prioritering er ungdommen. Denne prioritering er særligt vigtig i den livsfase, der markerer overgangen mellem skolegang og arbejdsmarked. Som sådan bør vi hilse dette valg af prioritering velkommen.

Et af forslagene drejer sig f.eks. om oprettelsen af et Erasmus-program for det første job. Problemer er, at inden for politik ligger djævelen i detaljen. Hvad taler vi om, når vi taler om et "Erasmus for det første job"? Hvor skal vi gennemføre dette? Ved at omdirigere Erasmus-midler til studerende eller ved at skabe et nyt program med nye penge? Dette er ikke blot en detalje, og det er heller ikke spørgsmålet om, hvorvidt Erasmus er rettet mod usikre arbejdspladser eller snarere mod et ordentligt job, der kan sikre de unge mennesker en fremtid. Er det i sidste ende et program, der kan bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden, således som det er hensigten? Eller ender det som et program, der kun har til formål at dække over arbejdsløsheden? Jeg mener, at disse spørgsmål er noget helt centralt i forhandlingen. Det mest relevante spørgsmål i 2011 er stadig arbejdsløsheden, der hænger i EU. Det er vores ansvar at løse arbejdsløshedsproblemet.

Dette bør være en udfordring for EU-budgettet, men 2011-budgettet holdes som gidsel af en finansiell ramme, der har været aftalt i syv år, og som ikke er blevet ændret til trods for krisen. Uden en grundig og stringent revision af denne finansielle ramme vil det budget, vi efter planen skal godkende mod slutningen af året, være dømt til stagnation og middelmådighed, selv om vi vedtager de bedste prioriteringer i verden. De vil ikke blive andet end hensigtserklæringer og vil kun få minimal indvirkning på budgettets struktur.

Marta Andreasen, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Den foreslåede forhøjelse af Parlamentets budget for 2011 med 6,5 % er endnu et tegn på, hvor langt Parlamentet har bevæget sig væk fra den virkelige verden og vælgerne interesser.

Hvordan kan vi forklare vores vælgere under normale omstændigheder for slet ikke at tale om i krisetider, at de samlede udgifter, de betaler til hver af os, overstiger 2 mio. GBP om året? Hvordan kan vi fortælle dem, at hvis De ønsker et Parlament på et højt niveau – hvilket nogen sætter en ære i – så er dette prisen? Hvordan forklarer vi alle dem, der mister deres arbejde, at vi, Parlamentets medlemmer, har brug for flere medarbejdere på grund af Lissabontraktaten? Eller at Parlamentets medlemmer skal have lønforhøjelse, fordi de arbejder hårdere?

De 15 % af de unge, der er arbejdsløse i Det Forenede Kongerige, eller værre endnu de 45 % de unge, der er arbejdsløse i Spanien, vil ikke kunne se, hvordan denne forhøjelse vil sikre dem et arbejde. Mange af dem er ret veluddannede. De mangler bare jobmuligheder. Jeg ville helt ærligt ikke kunne svare dem, hvis de stillede dette spørgsmål.

Kan nogen forklare mine vælgere, hvordan det forhold, at Parlamentet har to arbejdssteder, et i Bruxelles og et i Strasbourg, kan hjælpe dem med at betale deres husleje, købe mad til deres børn og give dem en uddannelse, for dette er baggrunden for en stor del af den udgift på 2 mio. GBP, jeg talte om før.

Med hensyn til Kommissionen er det da udmærket at tale om ædle mål som investering i ungdom og uddannelse, fremme af sprogundervisningen og fremme af innovation med henblik på økonomisk udvikling og jobskabelse i Europa, men Revisionsrettens beretning giver os ikke ro i sjælen med hensyn til, hvordan EU-midlerne anvendes, og de udestående forpligtelser viser heller ikke, at EU er velbevandret i planlægning.

Vi bør ikke tolerere nogen forslag til en forhøjelse af budgettet ...

(Formanden afbrød taleren)

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Prioriteringerne for EU's 2011-budget drejer sig om den økonomiske og finansielle krise. I samme forbindelse har vi den positive fælles indsats for at gennemføre en exitstrategi, der er så omfattende og socialt retfærdig som mulig.

Jeg vil gerne koncentrere mig om to aspekter. For det første er et centralt aspekt af 2011-budgettet fokuseringen på de unge. De kommer bestemt til at spille en nøglerolle i Europas fremtid. Investering i ungdommen betyder, at man i dag tænker på fremtidens Europa.

For det andet viser den nuværende situation med al ønskelig tydelighed, hvor hurtigt arbejdspladser kan gå tabt, selv i et økonomisk stærkt område. 2020-strategien er også fokuseret på innovation. De håb, der helt berettiget knyttes til dette, vil skabe nye job og afhjælpe sociale og arbejdsmarkedsmæssige problemer.

László Surján (PPE). – (HU) Hr. formand, kære kolleger! Vi ved alle, at der er behov for betydelige reformer af EU's budget. Vi ved imidlertid også, at disse reformer ikke kan gennemføres inden for rammerne af et etårigt budget. Hvad er vores problem? Vores store problem er, at dette er et kolossalt ufleksibelt budget. Vi er ikke gode nok til at løse de daglige udfordringer eller sågar de årlige udfordringer eller har i hvert tilfælde svært ved det. Og der er naturligvis begrænsede manøvre muligheder. Ordføreren har fremsat et afbalanceret forslag. Hun har taget hensyn til realiteterne ved situationen og formuleret en række fornuftige mål. Jeg håber, at Parlamentet vil følge og støtte den foreliggende tekst og det foreliggende forslag.

Det er især udmærket, at vi vender os mod de unge, for ellers vil de vende sig væk fra os, væk fra princippet om et fælles Europa. Jeg vil gerne sige lidt mere om samhørighedspolitikken. Samhørighedspolitikken er ikke en form for godtgørelse. Det er korrekt, at der findes kolossale forskelle mellem de udviklede og de underudviklede regioner. Vi forsøger at eliminere disse forskelle eller at reducere dem. Men når vi styrker en region, er det konkurrenceevnen hos alle i Europa, der styrkes, og vi står stærkere og bedre i den globale konkurrence, naturligvis på den betingelse, at medlemsstaterne udnytter mulighederne, at pengene ikke bare står ubrugte hen, og desuden at de skaber resultater. Ellers vil det være et stort spild. Dette spild bliver endnu større end det forhold, at vi har to arbejdssteder, hvis vi gennemfører programmer, der ikke fører til de krævede resultater. Jeg håber, at der vil ske fremskridt i den forbindelse. I Budgetudvalget er vi meget ivrige efter at sørge for, at vi får noget for vores penge.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over denne betænkning om prioriteringer for Parlamentets budget, og jeg glæder mig over diskussionen om, hvordan vi kan prioritere, så vi sikrer os, at Parlamentet kan udføre sit arbejde.

Den oprindelige betænkning var måske forståeligt nok lidt vag og generel. Men ændringsforslagene under udvalgsarbejdet sikrede, at vi nu er klar over, hvad der er vigtigt. Budgetudvalget forsøgte at afbalancere behovet for at anerkende vores ansvar i henhold til Lissabontraktaten med behovet for at holde udgiftsstigningerne så meget i ave som muligt, og det er navnlig vigtigt, når margenerne og de statslige finanser er så stramme. Jeg er sikker på, at alle medlemmerne vil tage dette til efterretning.

Derfor er det så vigtigt at træffe beslutning om vores prioriteringer i disse retningslinjer, og naturligvis drejer det sig ikke bare om at bruge penge. Det drejer sig også om at være på udkig efter besparelser, og det drejer sig om at bruge pengene bedst muligt.

Derfor glæder det mig f.eks., at der hersker bred enighed om behovet for et integreret videnforvaltningssystem, der kan samle alle de forskellige informationskilder til gavn for medlemmerne og borgerne.

Analysen af Europarl TV, hvor man vil undersøge, om det er effektivt eller ej, er også velkommen. En evaluering af sekretariatsgodtgørelsen og de samlede udgifter til ansættelse af flere medarbejdere, herunder til indlogering, er efter min mening også vigtig, og det samme gælder en ejendomsstrategi for Parlamentet og de øvrige institutioner på mellemlang til lang sigt, som vi måske burde arbejde langt mere koncentreret med, end vi gør i øjeblikket.

Og naturligvis har vi altid det vanskelige spørgsmål om 20 %-tærsklen, der blev aftalt for så mange år siden. Jeg og Budgetudvalget mener, at enhver ændring af disse 20 % bør gøres til genstand for en diskussion mellem Budgetudvalget og Præsidiets og senere mellem alle de forskellige institutioner. Det bør ikke være en ensidig beslutning.

S&D-Gruppen har fremsat et par ændringsforslag mere, som vi skal stemme om i morgen, og som vil forbedre prioriteringerne yderligere. I et af ændringsforslagene påpeger vi det problematiske ved at anbringe alle administrative udgifter under udgiftsområde 5. I et andet ændringsforslag opfordrer vi til hurtig offentliggørelse af retningslinjerne og overslagene for at sikre, at vi kan træffe vores beslutninger korrekt og rettidigt. Jeg håber, at kollegerne i morgen vil støtte disse og andre ændringsforslag, der har til formål at forbedre retningslinjerne.

Jeg vil også håbe, at kollegerne vil anerkende, at vi som følge af aftalen om disse retningslinjer vil skulle gennemføre vanskelige diskussioner om de overslag, som generalsekretæren har offentliggjort for nylig. Først da vil vi begynde at tale om vores prioriteringer, og først da vil vi få den rette diskussion, så vi kan nå frem til en balance mellem vores funktion som Parlament og vores fastholdelse af udgifterne på så lavt et niveau som mulig.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Hr. formand! I svære økonomiske tider som disse er budgetspørgsmål vanskelige og følsomme. Retningslinjerne for 2011-budgettet omfatter også Europa-Parlamentets eget budget. Udgifterne under udgiftsområde 5 er traditionelt blevet fordelt, således at Parlamentet har fået en andel på under 20 %.

Som en følge af Lissabontraktaten mener man nu, at Parlamentet skal have en større andel af pengene. Det er bestemt på sin plads med en revision af det voksende behov for ressourcer, som Parlamentets nye beføjelser giver anledning til, og vi har allerede modtaget flere penge til 2010 netop som resultat af Lissabontraktaten.

Samtidig kan Lissabontraktaten ikke bruges som en slags ny pengeautomat for Parlamentet. Vi skal også være i stand til at effektivisere vores egen organisation og forsøge at finde besparelser, hvor det er muligt, for at kunne finansiere eventuelle yderligere behov.

Nu opfordrer man også til øgede bevillinger til de medarbejdere, der bistår Europa-Parlamentets i deres arbejde. Hensigten er helt sikkert god, men det er interessant, at f.eks. medlemmerne i min gruppe mere eller mindre enstemmigt mener, at der ikke er noget tvingende behov for dette, og at det ikke er nødvendigt i disse økonomiske krisetider.

Retningslinjerne, som vi vedtager i dag, er fine, og jeg mener, at vi bør opfatte dem som en opfordring til at foretage en kritisk gennemgang af vores egne udgifter.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Vi lever i finansielt og økonomisk svære tider. Overalt spændes livremmen ind, og de offentlige myndigheder skal også begrænse deres udgifter og spare. Desuden har borgerne kun begrænset tillid til den europæiske politik, og dette bekymrer mig virkelig. Derfor vil jeg gerne fremsætte to forslag vedrørende behandlingen af det næste budget. For det første skal vi medlemmer af Europa-Parlamentet være ligeså ansvarlige for vores generelle udgiftsbevilling på 4 200 EUR om måneden som for alle vores andre bevillinger. Sådan er det ikke i øjeblikket, og det er ikke, hvad jeg vil kalde for gennemsigtigt. Desuden vil jeg stille et ændringsforslag i den forbindelse, når vi skal behandle hr. Staes' betænkning under mødeperioden i april.

Mit andet punkt vedrører budgetterne for Europa-Parlamentets nationale informationskontorer. Jeg opfatter dem som særdeles generøse og mener, at de bør reduceres med en tredjedel over en treårig periode. Jeg opfordrer mine kolleger til at støtte disse forslag. Dette vil vise vores ønske om gennemsigthed og vores hensigt om ikke at give os selv særbehandling.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Hr. formand! 2011-budgettet stiller os over for EU's prioriteringer. På dette økonomisk vanskelige tidspunkt skal EU først og fremmest erkende, at de finansielle ressourcer kommer fra medlemsstaterne, som står over for nogle drastiske besparelser. Det er ikke bare medlemsstaterne, der skal spare. EU bør også reducere sine offentlige midler og bruge dem mere målrettet.

Jeg har et vigtigt spørgsmål vedrørende ordførerens prioritering af ungdommen. Som regel er medlemsstaterne gode til at håndtere sociale anliggender og ungdomsanliggender. Alligevel vil jeg gerne henlede opmærksomheden på et punkt, hvor EU's støtte er virkelig uundværlig. I betænkningen nævner man de unges overgang fra uddannelse til arbejdsmarkedet. Jeg vil gerne spørge ordføreren, om hun også har til hensigt at fokusere på de sårbare unges særlige behov. Her tænker jeg på unge, der er opvokset på børnehjem, og som lider under en alvorlig mangel på erhvervsvejledning. I sidste måned så jeg et virkelig inspirerende eksempel på dette under et besøg i Bulgarien. Jeg glæder mig af hele mit hjerte over EU-støtte til sådanne initiativer i medlemsstaterne, f.eks. inden for rammerne af strukturfondene. Jeg regner med Dem.

Nick Griffin (NI). – (EN) Hr. formand! Den vigtigste prioritering på ethvert budget burde være, at man kun bruger sine egne penge. At bruge andres penge uden deres tilladelse er ikke budgetlægning. Det er tyveri.

De britiske skatteydere ribbes for 6,4 mia. GBP i direkte betalinger til EU hvert år, og vi får stadig ikke lov til at afholde vores folkeafstemning. At tage pengene uden et demokratisk mandat er ikke en forbrydelse uden ofre. 50.000 af vores pensionister døde af kulde sidste vinter, fordi de ikke har råd til at opvarme deres egne boliger. Vores soldater dræbes af Talibans bomber, fordi vi ikke har råd til bombesikre vores køretøjer. Tusindvis af kræftofre nægtes adgang til dyre, livsforlængende lægemidler. De 6,4 mia. GBP kunne bruges til at rette op på alle disse fejl, og der ville stadig være byttepenge til at bygge otte nye hospitaler og 50 skoler.

Der bør kun være én budgetprioritering – beskær udgifterne og hold op med at udplyndre Storbritannien. Vores pensionister, soldater og kræftpatienter har mere brug for pengene end EU. For Dem er det et budget. For dem er det et spørgsmål om liv og død.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne sige velkommen til hr. Lewandowski, en gammel ven her fra Parlamentet, som nu sidder på andre pladser end medlemmerne.

Jeg vil også gerne udtrykke min tilfredshed med, at vi er vendt tilbage til det traditionelle system med retningslinjer for budgettet. Det er efter min opfattelse en god idé, for på denne måde kan kommissæren lytte til Parlamentets budgetprioriteringer, inden budgetforslaget udarbejdes.

Det, kommissæren hører her i dag, er meget anderledes end det, han hører hver eneste dag fra forskellige sider, der lægger pres på ham for at få et større budget.

Her i Parlamentet vil vi ikke lægge pres på ham lige i øjeblikket. Som han ved, vil vi gøre det fra september og frem. I øjeblikket vil vi bare gerne have, at hr. Lewandowski er helt klar over, hvilke budgetmæssige prioriteringer Parlamentet står for. De repræsenterer vores forslag.

Der opstår nye udfordringer for 2011-budgettet hver eneste dag. Vi har allerede et nyt pres inden for udgiftsområde fire, hvor vi tillader en meget smal margen, der bliver endnu smallere som følge af behovet for at medtage Østersøstrategien.

Vi får pres på landbrugsområdet, ikke bare fordi vi bruger den fælles beslutningsprocedure for første gang, men især fordi vi har til hensigt at bruge den gennem Parlamentet, og vi vil ikke acceptere yderligere beskæringer af landbrugsbudgettet for at finansiere andre områder. Vi skal naturligvis også løse det evige problematiske spørgsmål under udgiftsområde fem, nemlig administrative udgifter og større gennemsigtighed.

Til sidst vil jeg nævne, at Parlamentet er meget indstillet på at spare penge på både EU-budgettet og Parlamentets budget. Det, som vi politiske grupper ikke er villige til, er at tolerere demagogien hos visse personer, der driver politik på denne måde.

Göran Färm (S&D). – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer og især vores tidligere kollega, Janusz Lewandowski! Velkommen tilbage. Jeg vil gerne kommentere begge betænkninger ganske kort.

For det første vil jeg gerne takke fru Jędrzejewska, der har lavet en fremragende betænkning. Men Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet har fremsat ændringsforslag til et par punkter, som vi anser for vigtige.

For det første skal vi gøre det klart, at klimaændringer stadig er en vigtig prioritering. Vi må ikke lette presset på dette spørgsmål på grund af fiaskoen i København, men i stedet skal vi arbejde hårdt for at udføre vores egen opgave, nemlig at finde løsninger på problemet med finansiering.

For det andet med hensyn til Europa 2020-strategien, hvor vi i vores strategi kræver, at EU også skal investere i og forbedre gennemførelsen af strategien. Vi skal kæmpe proaktivt for at udvikle økonomien og sikre en ambitiøs social dagsorden, og dette er politikområder, der ganske enkelt kræver større substans.

Vi har blandt andet brug for at sende et klart budskab til medlemsstaterne og Rådet om, at der er behov for at revidere budgetlofterne for de kommende tre år, navnlig udgiftsområde 1, der omhandler vækst og beskæftigelse.

Med hensyn til Parlamentets eget budget skal vi, selv om vi har betydelige behov, tage hensyn til den økonomiske situation og virkelig lægge bånd på os selv. Er det nødvendigt at styrke Parlamentet og navnlig de politiske gruppers kapacitet for at kunne opfylde Lissabontraktatens krav? I alle andre henseender skal vi imidlertid se på, hvordan vi kan gennemføre besparelser og øge effektiviteten. Dette er navnlig relevant, fordi udgiftsområde 5 på budgettet, til administration, virkelig er strakt til det yderste. Vi har f.eks. for nylig diskuteret Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som bestemt vil kræve ekstra ressourcer.

Vi skal fokusere på Parlamentets kerneopgaver og udvise en høj grad af tilbageholdenhed andre steder.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Hr. formand! I tider med økonomiske trængsler, hvor der foretages nedskæringer i de offentlige budgetter i alle europæiske lande, bør alle EU-institutionerne undersøge, hvordan de kan reducere både omkostninger og spild.

Parlamentet burde føre an. I stedet fortsætter det selvopslugt og med konstant stigende omkostninger og udvidelse af personalet uden planer om nedskæringer. I enhver anden organisation ville nye prioriteringer være blevet mødt af kompenserende reduktioner andre steder, men tilsyneladende ikke i Parlamentet. Offentligheden bebrejder medlemmerne af Parlamentet, men det er det overoppustede bureaukrati, det unødige spild og de overflødige bygninger, der koster penge.

Hvordan kan De fortsat begrunde Parlamentets årlige budget på 94 mio. GBP til selvpromovering, hvoraf 8 mio. er blevet brugt på det overflødige Europarl-tv, og 2 mio. GBP er blevet brugt på denne bizarre plan om Huset for Europæisk Historie? Det er latterligt, at De opretholder såkaldte informationskontorer i hver medlemsstat til en årlig udgift på 40 mio., når 736 medlemmer af Parlamentet er ansvarlige for at besvare de spørgsmål, deres vælgere måtte have.

Det er stadig en skandale, at Parlamentet ikke har krævet, at medlemsstaternes regeringer standser Strasbourg-cirkuset én gang for alle. Vi skal sende et klart budskab til vores regeringer om dette og spare 200 mio. om året.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil først tale om Kommissionens budget. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil har min særlige interesse. Den indgår dog endnu ikke i det budget, som kommissæren snart fremlægger. Spørgsmålet om, hvor meget den vil koste, er dog af central betydning for os. Jeg går ind for, at denne tjeneste inkluderes i Kommissionen, hvor den hører hjemme. En ting er sikker: Det, der sker i denne tjeneste, vil have betydelige konsekvenser for budgettet, herunder i relation til de flerårige programmer. Vi kan ikke have en forvaltning af flerårige programmer uden for Kommissionen. Vi kan under ingen omstændigheder tillade dette.

Vores valg af retlig konstruktion for denne tjeneste vil være afgørende, da de budgetmæssige konsekvenser vil afhænge direkte af dette. Det mest interessante ved dette budget er derfor det, som det ikke indeholder. Vi håber i høj grad, at kommissæren snart vil kunne fremlægge tal, der viser, hvad hele konstruktionen forventes at koste. I 2011 – så meget ligger fast – vil vi få de største udgifter, herunder til denne tjeneste, navnlig i forvaltningslinjerne, til de områder, hvor vi har mindst råderum. Der er gjort rede for alt, helt ned til den sidste cent. Jeg er derfor tilhænger af, at vi straks ser på tjenestemandsvedtægten for at finde muligheder for besparelser. Jeg har også et forslag vedrørende særlig orlov til tjenestemænd og assistenter, der arbejder i medlemsstaterne, hvor rejsen til deres hjemland med henblik på særlig orlov er baseret på togrejse. Dette togrejsegrundlag bør afskaffes, så der i stedet fokuseres på flybilletter og flyvetid.

Nu går jeg videre til Parlamentets budget. Enhver, der arbejder i Parlamentet – og det kan desværre ikke siges om alle medlemmerne – har brug for personale. Jeg vil derfor specifikt opfordre til, at vi selv anskaffer os de midler, vi skal bruge for at arbejde. Jeg mener dog ikke, der skal etableres en tilknytning til bygningerne, fordi vi har valgkredse og kan indgå tjenesteydelseskontrakter. Præsidiets bør ikke forstyrre medlemmerne med dette.

Jeg har endnu en anmodning. Det Europæiske Råds formand er endnu ikke omhandlet i budgettet. Det ville være dejligt, hvis vi også kunne anerkende hans eksistens i budgettet.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Vi har brug for et andet EU, og vi har brug for et andet EU-budget. Jeg tror, vi har brug for mod til at træffe store beslutninger. Vi skal bestemt ikke lade os køre fast i ubetydelige tekniske detaljer.

Jeg vil sige tre ting om EU-budgettet. Vi har for det første brug for gennemsigtighed, hvad angår EU-budgettet. Hvor store er f.eks. de administrative udgifter? Det nuværende EU-budget giver ingen realistiske oplysninger om dette.

Mit andet punkt handler om besparelser. Der kan meget nemt spares milliarder på EU-budgettet uden at mindske kvaliteten af de tjenester, som EU-institutionerne leverer. Vi kunne f.eks. lukke et stort antal EU-agenturer. Så er der det andet sæde i Strasbourg. Vi burde måske drøfte nytteværdien af de organer, der mangler et kompetenceområde, f.eks. Regionsudvalget eller Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg.

Hvordan bruges for det tredje pengene? Pengene skal gives eller gives tilbage til det sted, de kommer fra, nemlig skattekysterne. Vi skal naturligvis også bruge dem til at støtte sunde projekter, herunder f.eks. et ægte Erasmus-program for praktikanter. Vi har efter min mening brug for mod. Det ville være klogt, hvis vi alle tog det til efterretning.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Efter Lissabontraktatens ikrafttræden har Parlamentet fået tilført betydelige yderligere kompetencer. Tiden er inde til i fællesskab at træffe beslutning om, hvordan

pengene fra EU's pengekiste skal bruges. Denne mekanisme skal dog have tid til at begynde at fungere. Det er klart, at dette og de næste par år vil være afgørende for fastlæggelsen af den nye budgetprocedures endelige form. Kun hvis Parlamentet, Rådet og Kommissionen arbejder sammen som partnere, kan vi udvikle en procedure, der i videst mulig udstrækning er i overensstemmelse med den nye traktats bestemmelser.

Jeg vil gerne udtrykke min støtte til appellen om at øge Fællesskabets budget i lyset af Parlamentets nye ansvarsområder eller Lissabontraktatens ikrafttræden. Der er ingen tvivl om, at Parlamentet har brug for de nødvendige midler for at kunne løse sine opgaver effektivt. Parlamentets ansvar vokser, og derfor har vi medlemmer brug for mere rådgivning, flere ekspertudtalelser og støtte fra forskellige specialister, og nogen skal betale for dette.

Den anden prioritering, som fremlægges i betænkningen, og som fortjener vores fulde støtte, er behovet for øget investering i unge og dermed i uddannelse, som er grundlaget for et moderne og innovativt samfund. Europa er bagud i det teknologiske kapløb med USA, Japan og andre nye verdensmagter. Dette kan bestemt ændres, men det kræver betydelige investeringer.

Som en del af kampen mod fattigdom skal vi finansiere programmer, som f.eks. gratis uddeling af mad til de fattigste. Vi skal udvikle programmer, som f.eks. mælke- og frugtordninger på skoler. Vi må ikke tolerere underernæring blandt børn og unge, når vi siger så meget om uddannelse og en videnbaseret økonomi.

En strategi for EU's økonomiske vækst i de næste 10 år (EU 2020) er under udarbejdelse. I den forbindelse skal der tages højde for de udgifter, der opstår som følge af denne strategi, og det skal ske nu, hvor vi arbejder med budgettet. Hvis strategien skal være vellykket, kræves der større bevillinger til samhørighed på regionalt og europæisk plan, fremme af beskæftigelsen og bekæmpelse af virkningerne af krisen.

Endelig vil jeg takke min kollega, fru Jędrzejewska, for en meget omfattende og innovativ udformning af prioriteringerne for 2012-budgettet.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Hr. formand! Unge mennesker, videnskab og innovation er kernen i prioriteringerne for det næste EU-budget. Investering i unge er investering i fremtiden. Uddannelse, erhvervsuddannelse og overgangen fra uddannelsessystemet til arbejdsmarkedet er omdrejningspunkterne i dette budget.

Unge mennesker med universitetsuddannelser rammes i stigende grad af arbejdsløshed. Derfor er mobilitetsprogrammet "Erasmus First Job" en strategisk forpligtelse over for fremtiden, fordi det skaber en klar forbindelse mellem uddannelse og arbejdsmarkedet. Forslaget om oprettelse af programmet "Erasmus First Job", som jeg fremlagde sammen med hr. Fernandes, er baseret på følgende principper: for den første yderligere finansiering på områderne for uddannelse, forskning, undervisning og innovation. For det andet vil der i hvert tilfælde være en uddannelseskomponent og en komponent, hvor eleven har en aftale med en innovativ europæisk virksomhed, som samfinansieres af det europæiske budget.

Af de øvrige prioriteringer i dette budget vil jeg fremhæve områderne for videnskabelig forskning, innovation og den digitale dagsorden. Budgettet fokuserer også på støtte til udviklingen af grønne og innovative teknologier og yder dermed et vigtigt bidrag til den økonomiske genopretning og sætter skub i små og mellemstore virksomheder. Forpligtelse over for unge, innovation og videnskabelig forskning er nøglen til igen at gøre Europa til en verdensleder.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. Lewandowski, fru Jędrzejewska! Jeg vil først og fremmest lykønske ordføreren med en fremragende betænkning. Den økonomiske situation i EU er naturligvis stadig ikke tilfredsstillende, men betænkningen fortæller os generelt, hvordan vi kan skabe europæisk merværdi.

Det er en fremragende idé at give ungdommen særlig opmærksomhed i prioriteringerne på mellemlang og lang sigt med henblik på at hjælpe med at løse vores problemer. Fastholdelse af tendenserne i forbindelse med innovation og fokus på digital teknologi er gode eksempler på den hurtige udvikling i EU. Støtten til små og mellemstore virksomheder, navnlig i de mest udsatte regioner, er også interessant.

Med hensyn til spørgsmålet om mobilitet skal politikken om investering i det transeuropæiske transportnetværk og spørgsmål om transport dog også fremhæves. Investering i ungdommen er afgørende, og jeg vil endvidere takke Kultur- og Uddannelsesudvalget for arbejdet med henblik på at støtte foranstaltninger vedrørende investering i ungdommen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Budgettet for 2011 skal omhandle EU's nye beføjelser og konsekvenserne af den økonomiske og finansielle krise. Vores prioritering skal være at bevare eksisterende arbejdspladser og skabe nye.

EU skal efter min mening investere i en intelligent og ambitiøs industripolitik. Det er ikke acceptabelt, at industrien i 2010 kun tegner sig for 14 % af BNP i førende medlemsstater.

Derfor skal det i 2011-budgettet overvejes at omdefinere budgetprioriteringerne, en opgave, som medlemsstaterne kun kan gennemføre i 2010 under midtvejsrevisionen af de finansielle perspektiver 2007-2013.

Disse prioriteringer skal fokusere på transportinfrastruktur, energieffektivitet, industripolitik og forskning, landbrug, uddannelse og sundhed. Vi forventer, at Kommissionen i år fremlægger et robust forslag til oprettelsen af en europæisk fond med det formål at udvikle transportinfrastrukturen, og at EU's bidrag til dette vil indgå i 2011-budgettet.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Den økonomiske og sociale situation i EU kræver, at de prioriteringer, der har ligget til grund for tidligere budgetter, herunder det nuværende budget for 2010, ændres grundlæggende i 2011. Budgettet skal tjene politikker, der er forskellige fra dem, der førte 23 mio. mennesker ud i arbejdsløshed og udsatte 85 mio. for risikoen for fattigdom.

Målsætningerne for den flerårige finansielle ramme, som reducerede strukturfondene til 0,37 % af EU's BNP, skal revideres, da de har medført nedskæringer i sociale og miljømæssige programmer og inden for forskning, uddannelse og kultur.

Fremtidige budgetter skal være instrumenter, der styrker den økonomiske og sociale samhørighed, og ikke polstring i traktaterne. De skal styrke fuld beskæftigelse med rettigheder, investering i offentlige tjenester, beskyttelse af miljøet, samarbejde og fred. De må ikke være et instrument, der styrker kommercialiseringen af flere og flere aspekter af det sociale liv, frihedsrettigheder, mangel på jobsikkerhed, strukturel arbejdsløshed, eksterne interventioner og krig. Formålet med de ændringsforslag, vi har stillet til betænkningen, er at vise, at der findes et alternativ, et alternativ, der ikke kun er muligt, men også nødvendigt.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil henvise til udgiftsområde 5 og til bygningsstrategien i særdeleshed. En bygningsstrategi, der vellykket på mellemlang og lang sigt, er vigtig. Den skal være miljøvenlig, energieffektiv og navnlig omkostningseffektiv. Vi skal også åbent drøfte, hvor fornuftigt det er at have tre arbejdssteder til Parlamentet. Det er vanskeligt at begrunde de skrækkelige udgifter til de forskellige steder over for EU-borgerne og skatteyderne, særlig under den økonomiske krise. Det er på tide, at vi får gennemført en detaljeret og grundig omkostningsanalyse, som gøres tilgængelig for hver eneste EU-borger.

Parlamentet skal derfor koncentrere sig om ét sæde, og jeg vil personligt foretrække Strasbourg på grund af dets historiske og sociokulturelle brobygningsrolle, og navnlig fordi Bruxelles er ved at drukne i kriminalitet, idet dele af byen nærmer sig anarkistiske tilstande, hvor politiet har givet op. Selv kommunalpolitikere, som f.eks. borgmesteren, Freddy Thielemans, indrømmer dette.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg opfordrer indtrængende til, at EU's 2011-budget i højere grad afspejler og støtter ungdomspolitikken. Unge mennesker skal støttes på både EU-plan og nationalt plan.

I den henseende har den rumænske regering som et af sine projekter til støtte for unge mennesker iværksat et projekt, hvor 100 000 ungdomsboliger opføres i løbet af de næste tre år.

Samtidig glæder jeg mig over Kommissionens mål om at tildele 3 mio. Erasmusstipendier til studerende inden 2012. Det er dog også afgørende, at vi øger finansieringen til Erasmus Mundus-stipendier. Det vil give endnu flere studerende og forskere fra tredjelande – og her tænker jeg navnlig på Republikken Moldova – mulighed for at studere i EU.

Som ungt medlem af Parlamentet støtter jeg Erasmusinitiativet, som omhandler den første arbejdsplads, der giver unge adgang til arbejdsmarkedet.

Endelig vil jeg takke Kommissionen for dens hurtige godkendelse af finansieringen af de fire energiprojekter, som Rumænien deltager i.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! På baggrund af den komplicerede økonomiske situation i medlemsstaterne skal næste års budget planlægges særdeles omhyggeligt. Sikring og skabelse af arbejdspladser skal gives størst opmærksomhed. Støtte til og fremme af små og mellemstore virksomheder vil bidrage til

dette, da disse virksomheder beskæftiger en stor andel af EU's borgere. Finansielle støtteforanstaltninger skal stilles til rådighed på en mere fleksibel måde og skal være mere tilgængelige, hvis nyetablerede virksomheder eller virksomheder, der har haft finansielle vanskeligheder, skal overleve. Vi må heller ikke glemme områder, der skaber merværdi ikke kun for enkelte medlemsstater, men for EU som helhed. Blandt disse områder kan nævnes transport, hvor prioriteringen bør være at skabe et bæredygtigt og sikkert transportsystem og udvikle transeuropæiske net. Passende finansiering til energiprojekter, som sikrer energimæssig uafhængighed, skal også være en af prioriteringerne for 2011-budgettet.

Janusz Lewandowski, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg takker medlemmerne for deres bemærkninger, der har uddybet og beriget min forståelse af Parlamentets prioriteringer for 2011. Det, der stod klart for mig, da jeg lyttede – og jeg er i humør til at lytte i aften – var, at mange talere understregede, at vi fastlægger budgettet for 2011 under de ekstraordinære omstændigheder, der præger EU efter krisen, hvor mange lande kæmper med reelle finanspolitiske udfordringer. Dette stiller klare krav til budgettallene og også til sund forvaltning, til gennemsigtighed i budgettet – det sagde hr. Van Orden, hr. Berman, hr. Fernandes og hr. Haglund tydeligt – men hvis ressourcerne er knappe, har vi først og fremmest brug for at fastlægge prioriteringerne rigtigt.

Min fornemmelse efter forhandlingen er, at ungdommen, dvs. udgiftsområde 3b – som ordføreren har opgraderet – støttes af både de yngre og ældre medlemmer af Parlamentet, så denne prioritering for 2011 er tilsyneladende velvalgt i henhold til flertallet her i Parlamentet. Vi har også brug for kvalitet og god gennemførelse, og vi kommer straks – f.eks. hr. Godmanis og hr. Surján – til at tænke på samhørighed. Ja, den var på et lavt niveau i 2009-2010. Den bør komme op på marchhastighed inden 2011, og det samme bør antikriseforanstaltninger. Vi er dog også enige om forskning, som fortjener en meget mere brugervenlig finansiel regulering. Den vil vi fremlægge ved udgangen af maj eller juni i år.

Da jeg lyttede til forhandlingen, stod det mig også klart, at Parlamentet er meget bevidst om, at råderummet i budgettet er meget begrænset. Hr. Salvador Garriga Polledo, hr. Färm og andre understregede det meget begrænsede råderum, men konklusionen kunne være mere fleksibilitet i udformningen og gennemførelsen af budgettet. Jeg kan kun erklære mig enig i denne konklusion.

Som sædvanlig har Ingeborg Grässle ret, når hun siger, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil endnu ikke er omhandlet i budgettet, men for at udforme et budget skal vi have tal. Vi har endnu ikke tallene, og uden tal er det meget vanskeligt at fastlægge et budget. Det skal naturligvis ske i år, hvis Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal blive operationel.

Jeg glæder mig virkelig til forhandlingerne i morgen på det uformelle trepartsmøde og derefter til at sætte gang i den reelle debat. Lad os håbe på en frugtbar afstemning af tallene for 2011.

FORSÆDE: Isabelle DURANT

Næstformand

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, ordfører. – (PL) Fru formand, hr. Lewandowski, mine damer og herrer! Jeg har med stor interesse lyttet til Deres indlæg, og jeg vil først og fremmest sige, at det glæder mig meget, at prioriteringen vedrørende den største ændring i forhold til 2010-budgettet, prioriteringen vedrørende ungdommen, som jeg foreslog, og som Budgetudvalget vedtog, også er blevet mødt med støtte og interesse fra Deres side. Dette glæder og motiverer mig meget.

Jeg vil naturligvis igen understrege, hvad De med rette bemærkede under forhandlingen, nemlig at vi har meget begrænset råderum. Det betyder, at der er endnu mere grund til at appellere til Kommissionen om at udvise et større ambitionsniveau, mere fantasi og mere mod ved at indlede en gennemgang og mulig revision af den flerårige finansielle ramme. Som bekendt er 2011 det femte år i den flerårige finansielle ramme. Nu er det på tide, at vi lærer noget af de fire foregående år. Det femte burde blive afgørende bedre.

Det er naturligvis klart, at vi bekæmper en finansiel og økonomiske krise, som tydeligvis er forskellig i de forskellige lande. Nogle lande viser tegn på at være på vej ud af krisen, men det ændrer ikke den kendsgerning, at vi skal være ambitiøse, navnlig fordi de midler, der er afsat i EU-budgettet til innovation, forskning, ungdom, gennemførelse af det indre marked og gennemførelse af frihederne i det indre marked, i virkeligheden udgør en lille del af EU-budgettet. Bespareser, der evt. gennemføres, bør derfor efter min mening ikke ramme denne del af EU-budgettet.

Mange af Dem har sagt noget, som jeg er enig i, nemlig at ungdommen er EU's fremtid. Jeg vil dog tilføje, at de ikke kun er fremtiden, fordi unge mennesker lever lige her og nu. De er under uddannelse i dag, og de

søger efter arbejde i dag. Unge mennesker er ikke kun vores fremtid, de er også vores nutid. Investering i ungdommen er en god investering ikke kun i dét, der vil ske en skønne dag, men også i dét, der sker her og nu. Det skal vi blive ved med at minde os selv om.

Jeg vil også sige et par ord om opfattelsen af EU-budgettet generelt. Det handler ikke kun om ungdommen, men også om en bredere forståelse, der også omfatter spørgsmål vedrørende unge mennesker i et bredere perspektiv, spørgsmål vedrørende uddannelse og undervisning. Jeg mener her, at den europæiske dimension, den europæiske dimension af merværdi, er klar. Vi må dog ikke glemme, at vi handler i et forenet Europa, hvor mobilitet af tanker og mobilitet af mennesker faktisk er en af vores vigtigste værdier, og den skal vi altid passe på.

Jeg vil også sige et par ord for at opsummere forhandlingen om Parlamentets budget. Jeg er i dag ganske vist stedfortræder for ordføreren, men jeg vil tillade mig at sige et par ord og understrege noget, som allerede er omhandlet i Budgetudvalgets betænkning. Det er naturligvis, at det er vigtigt hele tiden at overveje besparelser og altid at overveje, om de udgifter, der afholdes, kan begrundes, og om de er de bedst mulige. Denne overvejelserproces er konstant og gælder for os alle. Denne overvejelse fremgår tydeligt af betænkningen om Parlamentet.

Jeg håber inderligt, at denne forhandling, som har fundet sted så sent, ikke har været spild af tid for nogen af os. Jeg håber inderligt, at hr. Lewandowski vil lytte til alt, hvad der er blevet sagt her, og at han ikke har glemt, at han for ikke så længe siden selv var medlem af Parlamentet, og jeg håber, at denne forhandling vil blive afspejlet i det budgetforslag, som Kommissionen har lovet at fremlægge den 27. april. Jeg vil naturligvis med glæde gentage dette igen og igen hele foråret igennem, men jeg ville dog blive meget glad, hvis nogle af de forslag, der allerede er blevet stillet her, blev medtaget i forslaget fra Kommissionen, så det trods alt ikke bliver nødvendigt med så mange gentagelser.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg vil først og fremmest minde om, at den generelle økonomiske situation i EU stadig ikke er tilfredsstillende, selv om EU formåede at reagere kollektivt over for den finansielle og økonomiske krise ved at vedtage en europæisk økonomisk genopretningsplan. Det er nødvendigt, at følgende prioriteringer for budgetretningslinjerne for 2011 tages i betragtning: gennemførelsen af det syvende rammeprogram, som vil være modnet i 2011, skal overvåges nøje; udviklingen af den nyetablerede europæiske rumpolitik og fremme af videnskabeligt og teknologisk fremskridt til støtte for innovative teknologier og bæredygtig udvikling; udfordringerne i forbindelse med vedvarende energi og kampen mod klimaændringer skal afspejles i EU-budgettets prioriteringer; disse prioriteringer kræver yderligere budgetressourcer, navnlig til finansiering af ITER og SET-planen samt fremme af energieffektivitet; betydningen af Galileoprojektet, GMES-programmet og Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi; den korrekte gennemførelse og evaluering af igangværende pilotprojekter og forberedende foranstaltninger skal prioriteres.

Jeg er overbevist om, at disse centrale punkter vil blive overvejet på en passende måde i den kommende 2011-budgetprocedure.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) I år gennemgår budgetproceduren sin største reform siden indførelsen af de flerårige finansielle rammer i 1988. Mens reformen af budgetproceduren gennemføres, skal hele budgetrammen strengt taget tilpasses de nye institutionelle forhold, der blev indført ved Lissabontraktaten, primært Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Jeg mener dog, at hovedmålsætningen for det kommende budget bliver at støtte politikkerne fra den nye Europa 2020-dagsorden. Dette projekt kan kun gennemføres, hvis vi tilfører det den nødvendige finansiering. Ellers vil denne dagsorden ende ligesom forgængeren, Lissabonstrategien, som var langt fra målet med hensyn til at opnå nogen af de fastlagte målsætninger. I den henseende er jeg enig med ordføreren, og jeg understreger betydningen af politikkerne om unge, uddannelse, forskning og innovation. De udgør efter min mening de hjørnesten, vi skal bygge 2011-budgettet og vores vision for fremtiden på.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) EU-budgettet for 2011 skal klart støtte de vigtigste tendenser i EU's strategi for det næste årti. De omfatter teknologisk innovation, bæredygtig udvikling, bekæmpelse af klimaændringer og beskyttelse af biodiversitet.

Der er også et stort behov for støtte til udviklingen af uddannelsessystemer med hjælp fra horisontale investeringer. Pengene skal investeres i virksomheder, der garanterer, at nyuddannede kan finde arbejde. Hvis vi ikke støtter ungdommen i dag, risikerer vi lavere økonomisk vækst og måske endda en ny krise.

Vi behøver ikke blive mindet om behovet for intensiv udvikling af informationsteknologisektoren, og vi skal sikre, at vores borgere har adgang til digital teknologi. Dette vil fremme uddannelse inden for informationsteknologi, og det vil give lettere adgang til information, navnlig for borgere i landdistrikter.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg vil gerne føje mine bemærkninger til bemærkningerne fra ordføreren og mine kolleger under forhandlingerne om prioriteringerne for 2011-budgettet. Som Kommissionen også oplyste i januar, er ambitiøse planer for Galileoprojektet i støbeskeen. De første tjenester fra dette system vil blive lanceret i begyndelsen af 2014: den åbne tjeneste, den statsregulerede tjeneste (PRS) tjeneste og tjenesten eftersøgning og redning. I 2014 indledes også testen af den livskritiske tjeneste (SoL) og de forretningsmæssige tjenester. Jeg vil minde Dem om, at Galileo er afgørende for den højteknologiske industris fremtid i Europa. Det vil skabe nye markeder og gøre Europa til en global konkurrent inden for teknologi. TEN-T-politikken har støttet udformningen af dette vigtige EU-projekt indtil nu, og når det sættes i drift, vil det være muligt at udnytte transportinfrastrukturen mere effektivt. Som afslutning vil jeg sige, at Galileo skal støttes med tilstrækkelige midler fra EU-budgettet i fremtiden, så dette ambitiøse projekt kan blive til virkelighed.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Omstændighederne for vedtagelsen af 2010- og 2011-budgetterne er ekstraordinære og udgør en særlig udfordring. Derfor skal der findes en ideel løsning for at gennemføre Lissabontraktaten, som i sig selv er en betydelig finansiell udfordring. Der skal også findes løsninger med henblik på at mildne virkningerne af finanskrisen, som stadig mærkes i mange medlemsstater. Parlamentet skal deltage i åbne drøftelser om udgiftsloftet for udgiftsområde 5 for 2011. Vi skal finde en balance mellem finansiell støtte til alle, der har brug for det, og budgetdisciplin, selv om det betyder, at vi skal begrænse udgifterne med henblik på at overholde den flerårige finansielle ramme. Vi skal for det første standardisere administrative udgifter ved at inkludere dem under dette udgiftsområde som helhed og ved at gennemføre en passende og realistisk gennemgang af udgiftsloftet. Det er frem for alt vigtigt, at der etableres et samarbejde mellem institutionerne med henblik på at fremme udvekslingen af god praksis og fortsat undersøge mulighederne for at gøre dem mere effektive. Særlig opmærksomhed skal gives til overvågning og analyse af områder med direkte indvirkning på budgettet, og vi skal kortlægge alle muligheder for at fordele og spare ressourcer.

Bogusław Sonik (PPE), *skriftlig*. – (PL) Arbejdet med 2011-budgettet er i gang. Et emne, der drøftes, er, at Parlamentet kunne stille ændringsforslag til de finansielle overslag 2007-2013 på områder, som f.eks. "konkurrenceevne og samhørighed med henblik på vækst og beskæftigelse". Vi er desuden i gang med at udforme EU 2020-strategien, som skal fokusere på fremme af innovation, støtte til virksomheder og investering i forskning, nye teknologier og regional udvikling. Jeg vil især henlede opmærksomheden på spørgsmålet om økonomisk, social og territorial samhørighed, som er nøglen til at sikre varig økonomisk vækst i EU og fuld integration af medlemsstaterne. Artikel 174 i Lissabontraktaten omtaler politikken om bjergegne som en særlig type regional politik sammen med ø- og grænseregioner. For at fremme den harmoniske udvikling skal EU iværksætte handlinger, der sikrer en styrkelse af EU's økonomiske, sociale og territoriale samhørighed. Særlig vægt skal lægges på mindskelsen af uligheder i udviklingsniveauet mellem regioner, der er kendetegnet ved specifikke naturlige og geografiske forhold. Bjergegne og højtbeliggende områder udgør næsten 40 % af EU's territorium og bebos af næsten 20 % af EU's borgere. Bjergegnes konkrete økonomiske og fysiske problemer kræver, at der vedtages supranational lovgivning, som omhandler målsætningerne og principperne for gennemførelse af specifikke bjergpolitikker i medlemsstaterne, og de kræver, hvilket er vigtigere, at der sikres et passende niveau af finansiering til projekter og programmer, som er målrettet mod disse regioner. Finansiell støtte til bjergegne skal efter min mening medtages i det nye finansielle perspektiv og i EU 2020-strategien.

Iuliu Winkler (PPE), *skriftlig*. – (HU) Næste år bliver det første år i gennemførelsen af EU 2020-strategien, som kan repræsentere en ny fase i EU's udvikling. Det betyder, at budgetåret 2011 bliver særdeles vigtigt, hvad angår finansiell planlægning for de efterfølgende år. Budgetprioriteringerne skal afspejle EU's svar på den globale krises udfordringer. Set fra det perspektiv er EU 2020-strategien en meget vigtig faktor. Prioriteringerne i budgetforslaget for 2011 må dog ikke resultere i en ændring af EU's grundlæggende politikker. I fremtiden skal vi fokusere nøje på samhørigheds- og strukturpolitikker samt landbrugspolitikken, og vi skal støtte de små og mellemstore virksomheder, da EU's mulighed for at blive en bæredygtig og konkurrencedygtig økonomi afhænger af sidstnævnte. Vi må ikke på noget tidspunkt glemme, at disse politikker er udtryk for den solidaritet, der er den grundlæggende forudsætning for europæisk integration.

17. Anmodning om beskyttelse af parlamentarisk immunitet: se protokollen

18. Kvalitetspolitik for landbrugsprodukter: Hvilken strategi skal følges? (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0029/2010) af hr. Scottà for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter: Hvilken strategi skal følges? (2009/2105(INI))

Giancarlo Scottà, ordfører. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Med markedsglobaliseringen og den alvorlige krise, der har ramt Europa, herunder landbrugssektoren, kan vi ikke gøre andet end at lægge vægt på produktkvalitet, når vi taler om landbrugsmarkedet.

En god kvalitetspolitik for EU kan efter min mening forbedre konkurrenceevnen og blive en merværdi for økonomien i de europæiske regioner, idet den ofte er den eneste udviklingsmulighed for mange landdistrikter med begrænsede produktionsalternativer. Ved at støtte nichelandbrug i disse dårligt stillede områder kan vi skabe en økonomi og arbejdspladser der.

En fremtidig kvalitetspolitik skal endvidere også knyttes til de betydelige muligheder, der ligger i et moderne landbrug, som er dynamisk, rigt og diversificeret, som det er tilfældet med det europæiske, og som er i stand til at tilbyde ikke kun fødevarer af høj kvalitet, men også tjenester af fundamental betydning i et samfund i fortsat udvikling.

I min betænkning understreger jeg vigtigheden af at holde de tre ordninger for registrering af geografiske betegnelser adskilte, da de repræsenterer forbindelsen til de europæiske regioner med deres historie, smag og unikke viden, som er overleveret gennem tiden.

Jeg mener derfor, at vi ved at bevare de to BOB- og BGB-ordninger separat, kan sikre, at der tages højde for forskellene med hensyn til de krav, der stilles til forbindelsen mellem produktet og produktionsområdet. Forbrugerne forveksler ofte angivelsen af det sted, en fødevarer er forarbejdet, med produktets oprindelse og er ofte ikke bekendt med, hvordan fødekæden fungerer.

Jeg mener derfor, at det er nødvendigt med en obligatorisk angivelse af produktionsstedet for råvarer, hvis der skal gives forbrugerne reel oplysning om de produkter, de køber, eftersom produkterne nogle gange gennemgår en produktionscyklus, som ændrer deres karakteristika betydeligt i henseende til kvalitet og fødevarer sikkerhed. Vi skal huske, at det er vores pligt at beskytte det, som vores medborgere, der stemte på os, producerer og spiser.

Endnu to forhold, som jeg fandt det vigtigt at medtage i min betænkning er følgende: betydningen af en intensiv uddannelses- og oplysningsindsats over for forbrugerne, som EU bør gennemføre om de forskellige europæiske mærker og om de garantier, som disse mærker giver, og optagelse i internationale registre og international anerkendelse i WTO-regi af geografiske betegnelser. Det sidste punkt er afgørende, hvis vi ønsker at beskytte os mod forfalskning af vores kvalitetsprodukter.

Jeg takker kommissær Ciolos for hans deltagelse og minder ham om vigtigheden af, at vi i tilstrækkelig grad beskytter de kvalitetssystemer, der er vores fremtid. Jeg vil endvidere minde ham om, at økonomien i dårligt stillede landdistrikter skal styrkes ved hjælp af landbrugsstøtte, så vi sikrer de nicheprodukter, der er typiske for disse områder, og som sikrer befolkningens tilknytning til området, som ellers ville blive forladt. Dette vil støtte respekten for miljøet og naturen og vil skabe en turist-, vin- og gastronomiøkonomi med udgangspunkt i de mange regionale, kulturelle og historiske forskelligheder i EU.

Jeg takker mine kolleger for deres støtte i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, og jeg håber, Parlamentet også vil støtte betænkningen under afstemningen i morgen.

Dacian Ciolos, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand, hr. Scottà, mine damer og herrer! Det centrale element, der tilfører den europæiske landbrugs- og landbrugsfødevarermodel substans på international plan, er netop dens kvalitets- og diversitetspolitik. Derfor vil kvalitetspolitikken for landbrugsfødevarer sektoren blive én af mine primære prioriteringer umiddelbart efter reformen af den fælles landbrugs politik efter 2013.

Kvalitetspolitikken for landbrugsfødevarer er ikke kun bevis for, at de europæiske landbrugere er lydhøre over for de europæiske forbrugeres forventninger, men kan også bane vejen for en styrket position for den europæiske landbrugsfødevarer sektor på det internationale marked.

Hvis kvalitetspolitikken skal opfylde sit mål, skal vi have en ramme, der er klar, forståelig, velstruktureret, letgenkendelig for forbrugerne og så vidt muligt omfattende og tilstrækkelig. Mit mål er at kunne strukturere indholdet af kvalitetspolitikken og gøre den tilgængelig for både landbrugere, som den primært skal gavne, og for forbrugere, men uden at gå på kompromis med dens indhold eller tømme den for indhold.

Kvalitetspolitik repræsenterer en garanti for forbrugerne, men den repræsenterer merværdi for landbrugere. Det er jeg helt enig med hr. Scottà i. Den kan hjælpe med at opretholde diversiteten i vores landbrug og kan gøre det på en konkurrencedygtig måde, fordi landbrugere, som kan sælge deres varer, er konkurrencedygtige. Hvis de kan tjene til føden ved hjælp af det, de producerer, er de konkurrencedygtige, og hvis de kan sælge produkter med en høj merværdi, er de endnu mere konkurrencedygtige, også selv om de er små.

Jeg mener derfor, at kvalitetspolitik i nogle regioner også kan hjælpe med at gøre vores landbrug mere konkurrencedygtigt. På den måde kan kvalitetspolitikken og udviklingen af lokale markeder, begrænsningen af transportafstanden for fødevarer samt direkte og tættere kontakt mellem forbrugere og producenter skabe gode resultater netop med henblik på at forbedre konkurrencedygtigheden for visse typer landbrug, der i øjeblikket har en forholdsvis lille andel af markedet. Europæiske landbrugere yder allerede en indsats for at levere sikre produkter ved hjælp af teknikker, der respekterer miljø og dyrevelfærd.

Debatten om, hvordan vi gør dette mere tydeligt ved hjælp af mærkningsordningen, er nyttig og velkommen, og betænkningen bidrager med visse elementer og idéer i overensstemmelse hermed. Disse forbindelser mellem landbrugernes normer og mærkning af kvalitetspolitik skal også være genstand for forhandlinger, som vi skal gennemføre om den fælles landbrugspolitik efter 2013. Det er i hvert fald min hensigt.

Vi skal udvikle og forbedre vores instrumenter, hvad angår kommunikationspolitik, kommunikation med både de europæiske landbrugere og de europæiske forbrugere, og frem for alt på internationalt plan. Jeg er overbevist om, at vores kvalitetssystem kan være en god ambassadør for vores landbrugsfødevaremodel og endda for vores fælles landbrugspolitik.

Når det er sagt, vil jeg afslutte med den kendsgerning, at hr. Scottàs betænkning kommer på det helt rigtige tidspunkt. Som bekendt agter Kommissionen at fremlægge en lovgivningspakke om kvalitetspolitik ved udgangen af 2010. Den betænkning, som hr. Scottà har fremlagt i dag, og som vil blive drøftet, indeholder visse spørgsmål, idéer og forslag på dette område, og jeg vil bestræbe mig på så vidt muligt at inddrage disse idéer, når jeg forelægger Dem lovgivningsforslagene.

Jeg vil lykønske ordføreren og medlemmerne af Parlamentets udvalg, og jeg glæder mig til at høre Deres synspunkter og forslag.

Esther Herranz García, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed*. – (ES)
Fru formand! Det første, jeg vil gøre i aften, er helt ærligt at takke hr. Scottà for hans fremragende arbejde i forhandlingen om denne betænkning. Det har været en sand fornøjelse at samarbejde med ham og de andre ordførere for Parlamentets grupper.

Vi er stolte over den holdning, der vil blive demonstreret under afstemningen i morgen i Parlamentet om en betænkning som denne, som forsvarer kvalitet, og som fokuserer på en indsats for udviklingen og forbedringen af landdistrikter – ikke kun som bevis for en traditionel europæisk kultur, men som egentlige velstands- og jobskabelsesagenter. Det drejer sig om arbejdspladser, som vi i øjeblikket har så stort behov for i denne tid med økonomisk krise og en så dramatisk situation med hensyn til beskæftigelsesniveauet i visse medlemsstater.

Vi glæder os desuden over den beskyttelse, som Parlamentet har fastholdt, og den holdning, der allerede deles af Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter med hensyn til fortsat fokus på kvalitet af den højeste standard, som det tydeligt har tilkendegivet. Hvad angår den højeste standard, ønsker vi naturligvis at fastholde den eksisterende skelnen mellem den beskyttede oprindelsesbetegnelse og den beskyttede geografiske betegnelse. Vi afviser naturligvis idéer om at udjævne kvaliteten nedad, og vi ønsker, at EU-produktionen kommer i fokus og værdsættes.

Jeg glædede mig over hr. Ciolos bemærkninger. Det var naturligvis en glæde at høre ham tale om forpligtelsen over for det europæiske landbrugs fremtid. Vi håber, han vil lytte til Parlamentets stemme, som vil blive afspejlet i afstemningen i morgen.

Til sidst vil jeg sige, at Kommissionen forhåbentlig aldrig igen vil komme foran Parlamentet ved at forbyde ting, som f.eks. handelsnormer for frugt og grøntsager, der har skadet den frie konkurrence i Europa så alvorligt.

Vi ønsker, at skævhederne på markedet udlignes, og vi ønsker at yde en målrettet indsats for kvalitet, valgmuligheder, fødevarer sikkerhed og rigtige produktionsmængder.

Vi ønsker desuden, at EU-produktion og kvaliteten af EU's landbrugs- og fødevarerproduktion forsvares i Verdenshandelsorganisationen. Vi sætter naturligvis vores lid til hr. Ciolos' arbejde i den forbindelse, fordi hverken vores europæiske producenter eller vores europæiske forbrugere må efterlades forsvarsløse.

Giovanni La Via, for PPE-Gruppen. – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) takke ordføreren, hr. Scottà, for hans enestående indsats, og jeg vil understrege, at kvalitetspolitikker ikke kun er af stor ekstern betydning på grund af det, som vi kan tilbyde forbrugerne. De er også af stor betydning på grund af det, de kan give producenterne.

Som De alle har bemærket, kan konkurrence antage mange former på markederne. På et kontinent, der er så stort og forskelligartet som Europa, men som også er kendetegnet ved produktionsomkostninger, der er en del højere end konkurrenternes, er det vanskeligt at konkurrere på prisen, og vi kan kun konkurrere ved at differentiere vores produkter.

Det er netop ud fra spørgsmålet om differentiering, som vi skal se kvalitetspolitikken, der kan tilbyde og markedsføre et produkt, som er forskelligt fra konkurrenternes, et produkt, der skal sælges uden præcis og specifik reference til en pris, der er lavere end konkurrenternes.

Vi mener derfor, vi skal fortsætte det arbejde med fællesskabsmærkning, som allerede er undervejs, samtidig med at vi understreger behovet for at skelne mellem geografiske betegnelser og oprindelsesmærkning. Vi bør dog stadig på internationalt plan og i forbindelse med internationale handelsforhandlinger understrege, at EU skal spille sin rolle ved at forsvare oprindelsesmærkning og politikker om oprindelsesmærkning med henblik på at undgå en uundgåelig politik om udveksling af betegnelser, der ville være til skade for vores produkter.

Inden jeg afslutter, har jeg en sidste bemærkning vedrørende mærkning. Via et konkret ændringsforslag har vi allerede anmodet om, at Parlamentet skal stemme om muligheden for at angive oprindelsen af råvarer, ikke kun for ferske, uforarbejdede produkter, men også for forarbejdede produkter med kun én ingrediens, dvs. produkter, hvis karakteristiske bestanddel i væsentlighed er råvaren, og vi vil gentage anmodningen i morgen.

Csaba Sándor Tabajdi, for S&D-Gruppen. – (HU) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet mener, at den betænkning, som hr. Scottà har udarbejdet, er ekstrem vigtig, og vi er grundlæggende enige med den. Betænkningen indeholder fire eller fem punkter til forhandling. For det første det fælles EU-kvalitetsmærke. Mange mennesker kan ikke forstå, at det fælles EU-kvalitetsmærke ikke er et skridt hen imod føderalisme, men viser forbrugeren, at et produkt opfylder EU's specifikke krav med hensyn til fødevarer sikkerhed, samtidig med at det differentieres i forhold til verden uden for EU's grænser. Jeg opfordrer derfor til, at vi støtter det specifikke EU-kvalitetsmærke.

Det andet punkt er spørgsmålet om oprindelsessted. Det er særdeles godt, at EU nu har Dacian Ciolos, en landbrugskommissær, der har forstået og støtter betydningen af lokale markeder, da det er vores eneste mulighed for at bevare lokale specialiteter, regionale specialiteter og diversiteten af fødevarer i Europa, og det er også klart, at kvalitetspolitikken for fødevarer, oprindelsessted og oprindelsesbetegnelse spiller en central rolle i den forbindelse. Der var uenighed med Kommissionen, og jeg håber inderligt, at den nye kommissær ikke længere støtter den tidligere holdning om, at vi skulle kombinere alle beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser. Dette giver lejlighedsvis anledning til bekymring – senest i forbindelse med Tokajvin. Jeg takker kommissæren, fordi disse problemer til dels er blevet løst, om end andre stadig afventer en løsning.

Det fjerde punkt er økomærket. Her er der fuldstændig enighed. Og til sidst det femte punkt: Nogle af medlemmerne af Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har opfordret til en genindførelse af de tidligere strenge normer for grøntsager og frugt. Jeg vil gerne vende tilbage til den oprindelige ordlyd af hr. Scottàs betænkning. Lad os ikke vende tilbage til tiden med overregulering, hvor vi bestemte, hvordan en agurk skulle krumme.

George Lyon, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil også lykønske hr. Scottà med denne betænkning.

Der er meget i den, som er prisværdigt. Jeg kan sammen med mine kolleger i ALDE-Gruppen dog desværre ikke støtte den, da et eller to ændringsforslag ikke vil blive gennemført i den, som det ser ud i øjeblikket.

Vi kan ikke støtte punkt 19, bestemmelsen om "krumme agurker". Det er absurd, at bureaukrater i Bruxelles skal fortælle forbrugerne, at de kun kan købe lige bananer eller lige agurker.

Det er op til forbrugerne at træffe beslutning om, hvad de vil købe, så jeg håber, Parlamentet vil bruge sin sunde fornuft og støtte det fælles ændringsforslag om at afskaffe reglerne om lige bananer og lade forbrugerne vælge, om de vil spise bøjet frugt og grønt eller ej, som De Grønne og ECR-Gruppen har stillet. Det er bestemt forbrugernes valg.

Marianne Fischer-Boel, den tidligere kommissær, besluttede at afskaffe normerne, og jeg håber, vi fortsat vil støtte denne beslutning.

Jeg mener også, punkt 16 skal ændres. Jeg kan forstå opfordringen til et EU-mærke, men det er efter min mening formålsløst, medmindre det betyder noget for forbrugerne og giver landbrugerne en merværdi. Det skal vinde genklang hos forbrugerne og give en form for afkast til landbruget. Ellers er det værdiløst. Det er ikke værd at arbejde for, og jeg har ikke set dokumentation for, at de europæiske forbrugere efterspørger et EU-mærke.

Endelig kritiseres i punkt 62 private certificeringsordninger, der i Skotland har haft særdeles stor succes. Det er efter min mening positivt, at landbrugerne frivilligt føjer merværdi til deres produkter gennem kvalitetssikringsordninger, og vi bør støtte dem i stedet for at fraråde dem.

Jeg håber, vi vil se nogle ændringer af betænkningen under afstemningerne i morgen. Hvis ændringsforslagene vedtages i morgen, vil vi kunne støtte den.

Alyn Smith, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg kunne gentage mange af bemærkningerne fra min skotske kollega, George Lyon, om end vi ikke er i samme gruppe. Der er mange prisværdige elementer i denne betænkning og et par ting, hvor vi efter min mening kunne gøre det lidt bedre. Vi har fremlagt en række punkter, og jeg vil fokusere på kun to af dem.

Jeg mener ligesom andre, at vores forbrugere ønsker at vide, hvor deres fødevarer kommer fra. Vi mener, at mærkning med denne oplysning skal være obligatorisk, og derfor erstatter ændringsforslag 4 om netop dette punkt en ret vag formulering med et meget stærkere krav om, at mærkning med produktionssted skal være obligatorisk, når det rent faktisk er muligt, fordi det er, hvad vores forbrugere ønsker at se.

Jeg vil også – ligesom min kollega – nævne ændringsforslag 3, der ophæver forsøget på at genindføre besværlige regler om direkte salg af frugt og grøntsager til forbrugeren, som ikke kan gennemføres i praksis. Så sent som sidste år blev vi enige om at ophæve disse regler, og vores producenter har bemærket det og bemærker det stadig, selv om forbrugerne ikke har bemærket den store forskel. Ethvert forsøg på at indføre disse regler igen vil grundlæggende være endnu en kæp, som forarbejdningsevirkomhederne, de store virksomheder og supermarkederne kan bruge til at slå producenterne med, og det vil ikke gavne forbrugerne direkte.

Der er altså mange gode elementer i denne betænkning. Jeg tilslutter mig hr. Lyons bemærkninger om EU-mærket. Det hænger efter min mening mere sammen med Parlamentets ambitioner end vores forbrugeres ønsker. Hvis det ikke vinder genklang hos forbrugerne, skal vi ikke gennemføre det, og vi skal erstatte det med en obligatorisk ordning for oprindelsesmærkning, som er dét, forbrugerne ønsker.

Ændringsforslagene er konstruktive. Jeg håber, de vil få succes og blive støttet af kollegerne i morgen.

James Nicholson, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil også takke ordføreren for en særdeles god betænkning.

Der er rigtig mange gode idéer i denne betænkning, og jeg er helt enig med ordføreren, hr. Scottà, når han taler om, hvor vigtigt det er, at de europæiske producenter tilføjer merværdi og maksimerer deres produkters potentiale. Vi skal altid arbejde for at realisere det maksimale potentiale af Europas landbrugsfødevarerindustri. Dette vil i sidste ende forbedre vores konkurrenceevne og styrke økonomien i landdistrikterne.

I den henseende glæder det mig, at hr. Scottà har behandlet BGB- og BOB-ordningernes fremtid. Disse ordninger har vist sig at være populære blandt både forbrugere og producenter. Jeg er dog enig med ordføreren i, at procedurerne for administration og ansøgning skal forenkles. Hvis vi tager deres værdi i udlandet alvorligt, skal vi endvidere sikre dem øget beskyttelse mod tredjelande.

Jeg ville ønske at flere produkter fra mine egne regioner ansøgte om en BGB, og forhåbentlig vil Kommissionen inkludere nogle af forslagene med henblik på at forenkle ansøgningsproceduren, så der vil komme flere ansøgninger fra min egen region, Nordirland.

Jeg må dog påpege, at der er visse elementer i denne betænkning, som jeg ikke støtter. Jeg er imod indførelsen af et EU-kvalitetsmærke. Jeg støtter mærkning af oprindelsesland. Et EU-mærke er efter meningsløst, spild af tid og penge, og det samme mener jeg om EU-mærket for økologiske produkter.

En anden ting, der bekymrer mig, er de ændringsforslag, der blev vedtaget i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, som opfordrer til genindførelse af handelsnormerne for frugt og grøntsager, som visse medlemmer af Parlamentet desperat forsøger at få genindført. Kendsgerningen er, at disse regler blev afskaffet af Kommissionen sidste år. Det støtter jeg helhjertet, og nu kan vi lade markedet fastlægge dets egne normer. I den henseende opfordrer jeg indtrængende medlemmerne til at støtte de ændringsforslag, der er stillet i plenarforsamlingen af min egen gruppe og andre gruppe, som er særdeles klare og simple, og at lade disse punkter udgå.

Lorenzo Fontana, for EFD-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg takker kommissær Ciolos for de opmuntrende ord, og jeg takker hr. Scottà for hans lydhøre indsats i forbindelse med denne vigtige betænkning.

Hensigten med denne betænkning, som vil blive fremlagt til afstemning i morgen, er efter min mening at beskytte og forbedre værdien af de afgrøder og produkter, der er karakteristiske for de enkelte regioner og medlemsstater i EU. Det må være nok at sige, at jeg kommer fra et land, Italien, som har 4 500 karakteristiske produkter, og at disse er aktiver fra vores land, som vi helhjertet ønsker at bevare.

Vi er udmærket klar over, at vejen til "excellence" stadig er lang, men vi skal formidle det budskab, at vores landbrugere kun kan klare sig i konkurrencen på verdensmarkedet ved at fokusere på kvaliteten af de europæiske produkter. Også på baggrund af den omfattende krise, vi desværre oplever i øjeblikket, kan vi ikke gøre andet end at fastholde kvaliteten, sporbareheden og gennemsigtigheden af oplysninger i forbindelse med landbrugsprodukter.

Det er vigtigt at kende den forarbejdning, der bruges i forbindelse med hver afgrøde, og oprindelsesstedet for afgrøden. Det er vigtigt, fordi forbrugerne skal vide, om de spiser et æble, der f.eks. er dyrket i min region – Verona eller Veneto – og de derfor kan stole på, at EU-reglerne er blevet overholdt hele vejen igennem produktionskæden, eller om de i stedet spiser et æble, der er fremstillet i Kina, hvor det eneste, vi ved, er, at Kina i mange tilfælde ikke en gang er tæt på at overholde de regler og den gode praksis, som de europæiske landbrugere overholder.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! Tak, fordi jeg har fået mulighed for at tale om dette meget vigtige punkt.

Forbrugerne kræver med rette, at de fødevarer, de køber, er sikre, sporbare og fremstillet i overensstemmelse med høje kvalitetsnormer. Jeg støtter en ordning for mærkning af oprindelsesland, som fremmer sådanne normer, og dette vil efter min mening kunne accepteres bredt af de fleste forbrugere og af størstedelen af industrien. Salgsfremme og markedsføring afgør naturligvis, om en sådan politik er vellykket eller ej. Vi skal iværksætte faste foranstaltninger mod potentiel forfalskning af produkter med fejlagtig mærkning.

Jeg er – ligesom mange medlemmer i Parlamentet – imod et EU-mærke. Det er generelt uden mening og ikke nyttigt for forbrugerne. Mærkning af oprindelsesland og endda geografiske betegnelser har betydning, fordi en sådan mærkning fremmer lokale tilknytningsforhold, lokal kulturarv og bevaring af lokale teknikker, og den beskytter områder, der er afhængige af produktionen af et bestemt produkt.

Jeg kommer fra Nordirland, som er nettoeksportør af landbrugsprodukter. Jeg ønsker derfor, at en mærkningsordning skaber lige vilkår. Enhver indvirkning på eksporten af produkter fra lande som mit vil have en negativ indvirkning på industrien. Ligesom mine kolleger støtter jeg de kvalitetssikringsordninger, der findes, og støtter dem som en del af den generelle lokale betegnelse.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Produktionen af kvalitetsprodukter er afgørende for de europæiske landbrugere. Jeg er ikke i tvivl om, at der er en sammenhæng mellem kvaliteten af et produkt og råvarernes oprindelse. Jeg mener derfor, at obligatorisk kvalitetsmærkning er en vigtig mulighed for vores landbrugere. Kvalitet er nøgleordet for hele fødevarekæden og et grundlæggende aktiv i indsatsen for at støtte de europæiske fødevareproducenters konkurrenceevne. Der er en lang tradition for

produktionen af kvalitetsfødevarer, som ofte er den eneste beskæftigelses- og salgsmulighed i mange landdistrikter med begrænsede produktionsalternativer.

For at garantere disse høje kvalitetsnormer er der uden tvivl behov for kontrol og objektive kriterier. Det er dog en kendsgerning, at finansielle overvejelser fra forbrugernes side også spiller en rolle. Kvalitet koster, og landbrugere har brug for en fair indkomst. Forbrugere har dog frihed til at vælge et produkt til en attraktiv pris, selv om de ofte vælger et produkt, der ikke er af så høj kvalitet. Én ting skal dog siges klart, og det er, at forbrugerne skal have denne valgfrihed, og at de reelt skal kunne træffe deres beslutninger på grundlag af objektive og gennemsigtige kriterier.

Vi skal i den forbindelse generelt øge forbrugernes bevidsthed. Vi har brug for beskyttede geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser. Vi har brug for indførelse af en reguleret og beskyttet betegnelse til produkter fra bjergegne og gmo-frie områder. Vi har dog også brug for betegnelsen "garanteret traditionel specialitet" og økomærket. Uanset hvad der sker, skal disse fastholdes.

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Europa har i dag indledt en ny fase af overvejelserne om kvalitet, der ikke kun skal være en garanti for forbrugerne, men frem for alt et incitament til vores producenter, så de kan blive mere konkurrencedygtige i et marked, der er langt større og langt mere konkurrencepræget.

Vores virksomheder skal opnå markedsanerkendelse af de særlige og kvalitetsrelaterede aspekter ved deres produkter. I den henseende skaber vi, som hr. Scotts betænkning – og jeg vil også takke ham fra min side – har til hensigt, fremskridt ved først og fremmest at garantere flere oplysninger om oprindelse, sammensætning og kendetegn ved produktionsprocesser.

Samtidig er det, hr. kommissær, af afgørende betydning, at de europæiske regler tillader, at organisationer, der arbejder for at beskytte og fremme kvalitetsprodukter, får mulighed for at planlægge deres produktudbud og tilpasse deres produktionspotentialer til markedsbegivenhederne på grundlag af retfærdige og ikkediskriminerende principper.

Vi håber, at godkendelsen af denne betænkning vil signalere den endelige udpegning af kvalitet som grundstøtten i den europæiske strategi for landbrugsfødevarer, og at Kommissionen seriøst vil overveje forslagene fra vores udvalg, så én af det europæiske landbrugs stærkeste sider kan omdannes til en værdifuld fordel i konkurrencen.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Fru formand! Jeg vil først erklære min interesse. Jeg er ægproducent.

Regler skal gennemføres på ærlig vis i overensstemmelse med en fælles standard. Det er afgørende. En krise skabt af EU vil om kort tid ramme den britiske ægindustri. Fra den 1. januar 2012 forbydes produktion af buræg. Forbuddet gælder ikke for æg fra Rumænien og Bulgarien og måske andre, der har midlertidig immunitet i henhold til deres tiltrædelsestraktater.

Så længe buræg produceres, kan disse lande lovligt eksportere buræg produceret efter forbuddet til Det Forenede Kongerige.

Britiske ægproducenter, der har foretaget betydelige investeringer i alternative systemer, forventes at konkurrere på ulige vilkår mod importerede produkter, der kan produceres langt billigere.

Jeg må insistere på, at disse importerede produkter for det første mærkes tydeligt, og at vi for det andet – hvilket er det vigtigste – omgående indfører endnu et nummer "fire" for æg, der er produceret ved hjælp af kolonisystemer. Først da kan forbrugerne foretage et informeret valg.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, hr. Scott! Det er virkelig symbolsk, at kommissærens første tale i Parlamentet netop drejer sig om kvalitetspolitik.

Vi benytter efter min mening samme tilgang over for kvalitetsprodukter. Ja, de repræsenterer en mulighed for vores mest udsatte regioner. Ja, de er en metode til at gøre operatørerne og navnlig landbrugere i en region mere dynamiske. Ja, de repræsenterer et stærkt signal til de europæiske forbrugere, men også til forbrugerne i resten af verden, hvad angår vores landbrugsmodel. Bourgognevin, parmaskinke, visse spanske kødprodukter – de har en betydning langt ud over vores landegrænser, langt ud over Europas grænser.

Den beslutning, som vi uden tvivl vedtager i morgen, tilbyder et højere ambitionsniveau til Kommissionen med hensyn til denne politik for kvalitetsprodukter, produkter med forskellige mærkninger. Den europæiske politik skal være tydeligere. Den skal forhindre, at producenter overtages af visse store industri- eller

distributionskoncerner, der uden tvivl ville fratage producenterne fordelene ved den merværdi, som disse produkter giver dem.

Under høringen henledte jeg Deres opmærksomhed på behovet for at give organisationer, der anvender særlige oprindelsesbetegnelser, det overordnede ansvar for forvaltningen af deres produkter. Forvaltning af produktionsrettigheder er en grundlæggende del af politikken for kvalitetsproduktion. Næsten alle vores udvalg stemte desuden for et ændringsforslag i overensstemmelse hermed.

Jeg vil gerne kommentere det, som vores britiske kolleger sagde om punkt 19 vedrørende frugt- og grøntsagssektoren. Nej, vi må ikke gå tilbage, men vi kan heller ikke tillade det enorme vakuum i frugt- og grøntsagspolitikken, som i dag betyder, at distributørerne er de eneste, der har noget at skulle have sagt. Lad os sammen fortolke dette ændringsforslag som en opfordring til at finde en ny middelevvej.

Hr. kommissær! De kan meget hurtigt overbevise os om Deres begejstring for netop denne politik, som giver forbrugerne et andet billede af landbruget. Så fremlæg en god tekst for os. Gør det hurtigt. Vi har tillid til Dem.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Kvaliteten af landbrugets produktion er en afgørende faktor i fødevarekæden og repræsenterer et vigtigt aktiv for indsatsen for at støtte de europæiske producenters konkurrencedygtighed. Alt dette er afspejlet i Scottà-betænkningen, som også fremhæver andre forhold, Kommissionen skal tage i betragtning, når denne politik gennemføres.

EU-kvalitetsmærket skal som et udtryk for vores producenters accept af produktionskravene i EU alene forbeholdes landbrugsprodukter, der er fremstillet i EU.

Det skal yde større beskyttelse til beskyttede geografiske betegnelser både i Verdenshandelsorganisationen og i bilaterale handelsaftaleforhandlinger. Der skal også udformes europæiske regler for integreret produktion, som synliggør denne bæredygtige produktionsmetode og harmoniserer de nuværende kriterier i de enkelte medlemsstater.

Endelig skal vi overveje de skævheder, der opstår i markedsføringskæden, betydningen af anvendelsen af sektorafhængige handelsnormer og behovet for at udarbejde EU-retningslinjer for bedste praksis i forbindelse med gennemførelsen af ordninger vedrørende kvalitet af landbrugsprodukter og deres gensidige kvalitet.

Jeg henviser navnlig til kontrollen med private certificeringsordninger, der ofte bruges som betingelser for at få adgang til store distributionskanaler.

Timo Soini (EFD). – (FI) Fru formand! Det er meget vigtigt, at vi går til sagens kerne og siger, at familiebaseerede landbrug er lokale som sådan, skaber beskæftigelse, styrker regionerne, er menneskelige og tager også hensyn til dyrevelfærd. Det individuelle produkt, der fremstilles her, og kvaliteten af produkterne er det, der vinder frem i Europa og resten af verden.

Hvor et produkt kommer fra, er vigtigt. Lokale specialiteter er af uvurderlig betydning. Den region, jeg kommer fra i Finland, fremstiller en delikat ost af gedemælk. Jeg kan anbefale den til Dem alle. Der er specialiteter som den over hele Europa. Vi skal sikre, at de finder vej frem til markedet.

Da vi har en ny kommissær her, vil jeg gerne sige til ham, at det skal være muligt at drive landbrug over alt i Europa. Hvis vi husker det, har vi en fremragende fremtid foran os med sikre og rene fødevarer, der kommer herfra.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru formand! Endnu en gang mange tak til ordføreren for hans fremragende betænkning. Landbrugsprodukter af høj kvalitet giver det europæiske landbrug en væsentlig geografisk fordel, som sætter det i stand til at klare sig i den internationale konkurrence. Det betyder, at de spiller en vigtig rolle for udviklingen af landdistrikter i EU. EU's landbrugsprodukter opfylder allerede strenge kvalitetsnormer. Europæiske normer har globalt ry for at være meget strenge. Desværre ved ikke alle forbrugere dette. Det er derfor vigtigt, at EU forbedrer sin kvalitetspolitik og samtidig forbedrer sin informationspolitik. Dette vil give producenterne et incitament til at fokusere mere på kvalitet og fødevarer sikkerhed.

Forbrugerne har ret til at nyde landbrugsprodukter i EU uden bekymring og uden samvittighedsnag. Frivillig mærkning af "Fremstillet i EU" og obligatorisk geografisk mærkning samt obligatorisk oprindelsesbevis udelukker ikke hinanden.

Når det drejer sig om emballagestørrelser og den geometriske form af landbrugsprodukter, skal vi dog benytte en fornuftig tilgang. Formålet med EU er ikke at beskæftige sig med agurkers bøjning. Det samme gælder

størrelsen på pizzaer. Jeg advarer indtrængende mod overregulering på dette område. Hvis vi ønsker regionale økonomiske cyklusser, skal vi fokusere på kvalitet og ikke bøjningsgrader. Hvis industrien ønsker ensartede agurker i ensartede glas af ensartet vægt, så er det op til industrien, ikke EU eller Parlamentet. Lad os derfor fokusere på kvalitet i stedet for emballeringsenheder.

I denne forbindelse sætter jeg min lid til den sunde fornuft og klogskaben hos Parlamentets medlemmer og den nye kommissær med ansvar for landbruget, hr. Ciolos.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Fru formand! Jeg vil først lykønske ordføreren med håndteringen af dette spørgsmål om kvaliteten af landbrugsprodukter.

Markedets krav er forskelligartede og vokser hele tiden. I EU vedrører de fleste aspekter fødevarehygiejne og sikkerhed, sundhed og ernæringsværdi samt visse sociale krav.

Forbrugerne bliver desuden mere og mere bevidste om landbrugets bidrag til bæredygtighed, klimaændring, fødevarer sikkerhed, biodiversitet, dyrevelfærd og vandmangel.

Over for disse nye kommercielle udfordringer er kvalitet de europæiske landbrugeres hovedaktiv. EU tilbyder fordelene ved kvalitet, der kan tilskrives et ekstremt højt niveau af sikkerhed, som garanteres af den nuværende lovgivning, gennem hele fødevarekæden, som ikke kun landbrugerne, men også producenterne har bidraget til.

Der er dog nogle enkle aspekter, som kan forbedre kvaliteten. EU har efter min mening pligt til at fremme kvalitetsprodukter og iværksætte foranstaltninger for at beskytte dem globalt. I den sammenhæng skal der udøves strammere kontrol, hvad angår økologiske produkter fra tredjelande, med henblik på at garantere fair konkurrence mellem økologiske producenter i Europa og producenter fra tredjelande.

Spyros Danellis (S&D). – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Kvaliteten af landbrugsprodukter er en prioritet for forbrugerne, idet den øger konkurrencedygtigheden for producenterne og styrker det område, de produceres i. Derfor iværksættes der foranstaltninger for at beskytte dem, herunder med mærkning.

I dag begrænser EU-lovgivningen dog den obligatoriske mærkning af produktionssted til visse produkter, så disse gives særbehandling, og udelader landbrugsprodukter, der har en stor ernæringsmæssig værdi, og som forbrugerne prioriterer. Vi opfordrer derfor Parlamentet til at vedtage en mere ensartet og logisk holdning, der er i overensstemmelse med forbrugernes interesser, og som omfatter obligatorisk mærkning af produktionssted for alle landbrugsprodukter, herunder forarbejdede produkter, der kun indeholder én ingrediens, som f.eks. mælk.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru formand! Kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter kan være en løsning for mange landbrugere. Fokus på kvalitet i stedet for kvantitet kan have langsigtede fordele for mange forbrugere. Derfor skal EU have sammenhængende politikker på dette område, som samtidig vil sætte de europæiske landbrugere i stand til at være konkurrencedygtige på det globale marked. På den baggrund er Scotta-betænkningen velkommen, og det samme er den pakke, kommissær Ciolos annoncerede.

Samtidig har vi brug for noget andet, hvis vi skal opfylde kvalitetsmålene i fremtiden, nemlig en stærk fælles landbrugspolitik og et ensartet budget. En kvalitetspolitik for landbrugsprodukter og en reduktion af det europæiske landbrugsbudget er to uforenelige idéer.

Vi skal også stille tilstrækkelige instrumenter til rådighed for landbrugerne, så de kan udvikle deres egen kvalitetspolitik, og sidst – men ikke mindst – skal landbrugerne fra medlemsstaterne i øst og vest have samme muligheder.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Når vi drøfter kvalitetsmærker og obligatoriske oprindelsesbetegnelser for fødevarer, må vi ikke glemme, at vores politiske beslutninger skal kunne gennemføres i praksis. Jeg kan ikke se, hvordan ændringsforslag 4 og 5 kan gennemføres i praksis, og jeg vil derfor afvise dem.

Kvalitetsmærker må i princippet betragtes som gavnlige, hvis de er frivillige. De giver fødevareproducenter og -forarbejdningsvirksomheder mulighed for at få succes på nichemarkeder. Vi skal dog tage hensyn til, at mange frivillige private mærker opfattes som quasinormer på grund af nogle enkelte kædeforretningers markedsdominans. De fratager fødevareproducenterne og -forarbejdningsvirksomhederne deres driftsmæssige frihed og indsnævrer forbrugernes valgmuligheder.

Der hersker en lignende situation med hensyn til obligatorisk mærkning af oprindelsessted for landbrugsprodukter, som f.eks. mælk. Fra et teknisk synspunkt vil det næppe være muligt at gennemføre dette krav inden for landbruget og forarbejdningsindustrien. Vi skal passe på, at gode hensigter ikke ender som unødigt bureaukrati.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på relevansen af punkt 9 i Scottà-betænkningen, som understreger, at Kommissionen i WTO-forhandlingerne skal søge at opnå en aftale om "ikke-handelsmæssige hensyn", som kan sikre, at importerede landbrugsprodukter opfylder de samme EU-krav inden for områder som fødevaresikkerhed, dyrevelfærd og miljøbeskyttelse, som gælder for landbrugsprodukter fremstillet inden for Unionen.

Problemet er, at dette sandsynligvis er den 150. gang, at Parlamentet siger, at de samme krav skal gælde for importører som for producenter i EU. Der er ikke kommet noget svar, og vi står stadig i en situation, hvor vores producenter, landbrugere og forarbejdningsvirksomheder skal overholde strenge, dyre normer, mens importører ikke skal opfylde disse normer. Det skaber uretfærdig konkurrence. Dette skal ændres, som det med rette understreges i betænkningen.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Kontrollen med fødevarer er ren utopi. Det samme gælder tilsyneladende også for presset for kontrol og konsekvenser. Så sidder vi kønt i det! I tilfælde af sundhedsrisici bør myndighederne anføre advarsler, men de er ikke forpligtede til det. Vi har for nylig set resultatet af dette under skandalen med listeriainficeret ost. Fødevarekontrollanter skal ofte kæmpe med utilstrækkelig mærkning – og det er ikke kun kontrollanterne – forbrugere har det samme problem. De overvældes fuldstændig af mærkejunglen. Der kan f.eks. stå "landbrug" på emballagen, selv om produktet er blevet fremstillet industrielt, eller der kan stå "af østrigsk oprindelse", selv om ingredienserne kommer fra alle mulige lande.

Kvalitetsbevidste forbrugere er parate til at betale mere for kvalitetsfødevarer. Spørgsmålet er, hvor længe, hvis tvivlsomme virksomheder også er aktive inden for dette område. Hvis kontrolsystemer er indrettet med henblik på små bedrifter, og det næsten ikke kontrolleres, hvad store økoselskaber gør, så er der noget galt med hele systemet.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Fru formand! Hr. kommissær! De sagde i dag, at produkter med oprindelsesbetegnelse udgør en spydspids for vores industri. Det har De ret i. Det gælder især for produkter, der fremstilles under vanskelige forhold, f.eks. i bjergegne, og som kræver højere margener. Betegnelsen "bjergprodukt" er derfor særlig vigtig.

Jeg vil fremhæve to punkter. Hvad angår disse produkter, bør vi give landbrugere mulighed for at organisere sig i brancheudvalg og støttekonsortier, hvor de også kan træffe markedsbeslutninger. Det er ikke en overtrædelse af konkurrenceloven, og hvis det var det, ville det under alle omstændigheder være en meget mindre overtrædelse end den koncentration af kædebutikker, vi har oplevet i de sidste par år.

Med hensyn til kvalitetsnormer, som mange allerede har talt meget om, er jeg bekendt med debatten i medierne og også debatten om krumme agurker. Men producenterne ønsker og har brug for disse regler. Det skal vi tage hensyn til i vores forhandling og også under afstemningen i morgen.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Certificeringsordninger skal medvirke til at forbedre værdien af landbrugernes arbejde, forbedre deres indtjening og fremme kvalitet og fødevaresikkerhed. Da de nuværende certificeringsprocedurer er komplekse, tidskrævende og frem for alt dyre, har deres resultater været negative, navnlig for små og mellemstore landbrug. Øgede produktionsomkostninger og distributionen af indtjeningen gennem hele værdikæden bliver endnu mere ugunstig for producenten, når endnu et element introduceres i kæden.

På den baggrund og som en effektiv garanti for gennemsigtigheden skal certificering gennemføres af offentlige organer og må ikke medføre højere omkostninger for producenterne.

Hvis vi skal opnå en god politik, skal vi dog først og fremmest have en anden landbrugspolitik, en grundlæggende reform af den fælles landbrugspolitik, som støtter lokal beskyttelse, retten til at producere og retten til fødevaresuverænitet, som vil beskytte landbrugere og forbrugere mod konsekvenserne af dereguleringen af verdenshandelen og den ukontrollerede liberalisering af markederne, hvor de låses fast inden for bilaterale aftaler eller inden for WTO's aftaler.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru formand! EU's landbrugsprodukter er kendt og værdsat for deres høje kvalitet på det internationale marked. Med hensyn til fremtidsudsigterne for den fælles landbrugspolitik er jeg overbevist om, at produktkvalitet skal forblive det primære mål i fremtiden. Landbrugsprodukter af

høj kvalitet er ikke blot vores visitkort på globalt plan. De er også en meget vigtig del af det økonomiske og sociale liv i EU-regionen. Kvalitetspolitikker skal udvikles ved at skabe mere klarhed via produktcertificering og -mærkning, som kan forstås af alle forbrugere i EU. For at sikre produktionen af kvalitetslandbrugsprodukter skal vi fastlægge klare regler for mærkning af produkter, der indeholder genetisk modificerede organismer. Dette problem er blevet særlig relevant siden Kommissionens beslutning om at tillade brugen af genetisk modificerede kartofler til dyrefoder. Indtil vi fastlægger mærknings- og certificeringsordninger for sådanne produkter, udgør de stadig en trussel mod EU's fødevarekvalitetspolitik.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! Takket være instrumenterne i den fælles landbrugspolitik er landbrugsmarkedet i EU kendetegnet ved et udbud af landbrugs- og fødevareprodukter af høj kvalitet. Høje normer, fødevarekvalitet og tilstrækkeligt udbud er komponenter af den fødevaresikkerhed, som er så vigtig.

Det er vigtigt, at oplysninger om kvaliteten af produkter når ud til forbrugerne. Vi ved, at alle produkter, der tillades på markedet, skal opfylde minimumsnormer. Speciel kvalitet, der overstiger minimumsnormerne, skal mærkes på produktet med henblik på at forbedre dets konkurrencedygtighed ved at henlede opmærksomheden på dets yderligere kvalitet, som forbrugere skal betale for.

En anden vigtig oplysning, der også skal mærkes på fødevareprodukter, er oprindelses- og forarbejdningssted for råvaren. Forbrugerne skal vide, hvad de køber, og hvad de betaler for. Manglen på disse oplysninger svækker konkurrencedygtigheden for fødevareprodukter, der er produceret og forarbejdet i Europa sammenlignet med produkter, som er produceret uden hensyn til dyrevelfærd, miljøkrav eller arbejdstagernes sociale standarder.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Hr. Scottàs vellykkede betænkning tjener i høj grad forbrugerbeskyttelsens interesser. Sikkerheden, herunder den sundhedsmæssige, af landbrugsprodukter skal virkelig have højeste prioritet. Jeg vil gerne påpege den centrale betydning af en forbedring af oprindelsesbetegnelserne for fødevarer. Hvert landbrugsprodukt i EU skal mærkes tydeligt med oprindelsen af råvarerne. Forbrugerne må ikke føres bag lyset af svingagtig mærkning. Tag f.eks. Kina. Importerede vindruker kommer til Østrig, og derefter sælges såkaldt "presset vindrukerneolie" der. Endnu værre er det, at opfede dyr transporteres på tværs af Europa under afskyelige forhold for at producere f.eks. såkaldt "tyrolsk bacon". Vi skal derfor fokusere på regional forsyning, og vi skal af hensyn til vores forbrugere og landbrugere støtte de lokale landbrugere og små slagtere.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg lykønsker hr. Scottà med denne betænkning, som tydeligt signalerer Parlamentets ønske og hensigt om at deltage aktivt i den kommende forhandling om fremtiden for den fælles landbrugspolitik. Jeg glæder mig over forslaget om indførelsen af et mærke, der tydeligt viser, at et bestemt produkt er produceret og forarbejdet i Europa. Det vil efter min mening være endnu et tegn på støtte til og en oprindelig garanti for den høje kvalitet af vores produkter.

Der skal efter min mening gennemføres en ordning for den beskyttede oprindelsesbetegnelse og den beskyttede geografiske betegnelse. Dette vil give os mulighed for at bevare den særlige karakter af regionerne og deres kendetegn og få producenterne til at føle, at deres produkter kan genkendes og er værdsatte på markedet. Derfor skal vi fastholde betegnelsen "garanteret traditionel specialitet" og betragte den som et godt eksempel på, at vi er forenet i forskellighed. Der er intet galt i at vide, om vi spiser feta fra Grækenland, saltet hvid ost fra Bulgarien eller mozzarella fra Italien. Fødevarekvalitet og -sikkerhed er blandt de hovedudfordringer, vi skal imødegå i fremtiden. Lad os bevare kvaliteten af vores produkter og deres konkurrencedygtighed, og lad os garantere anstændige indtjenings- og levevilkår for vores producenter og landbrugere.

Dacian Cioloș, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg agter ikke at gennemgå alle de spørgsmål, der er rejst her, især fordi der afholdes en afstemning i morgen, men jeg vil dog fremhæve et par punkter, som blev nævnt gentagne gange i bemærkningerne.

Med hensyn til kombinationen af de forskellige ordninger for geografiske betegnelser kan jeg til fulde forstå visse medlemmers betænkeligheder. Jeg kan forsikre Dem om, at det ikke er min hensigt at ødelægge noget, som fungerer, noget, som forbrugerne er knyttet til. Vi skal blot gøre kvalitetsbeskyttelsesordningen klarere og mere ensartet, især fordi vi via internationale forhandlinger søger at opnå anerkendelse af disse ordninger.

Det er derfor vigtigt, at disse ordninger i forvejen er klare og letforståelige for vores partnere, så de kan anerkendes. Det er derfor ikke min hensigt at kombinere ordningerne blot for at gøre det. Slutresultatet bliver

en ordning, som giver os mulighed for at gennemføre forenklinger uden at ændre ting, der allerede er letgenkendelige for forbrugerne.

Med hensyn til det europæiske kvalitetsmærke skal vi også drøfte og i Parlamentet beslutte, hvilke målsætninger vi ønsker at opnå. Er målet blot at tilkendegive overensstemmelse med de grundlæggende normer, som alle europæiske landbrugere opfylder, og som importerede produkter også opfylder? Alle importerende landbrugsfødevarerprodukter – det vil jeg gerne understrege – skal opfylde de minimumskrav til fødevarerhygiejne og -sikkerhed, som vores egne produkter skal opfylde.

Vi skal derfor se, hvordan vi bedst kan differentiere vores produkter fra de andres. Skal vi have et EU-mærke, eller skal vi i stedet angive oprindelsessted eller produktionssted? Den bedste ordning skal udpeges, og vi skal under alle omstændigheder overveje dette.

Med hensyn til geografiske betegnelser på internationalt plan kan De være forsikret om, at jeg vil arbejde for at sikre, at dette system anerkendes af vores partnere. I de forhandlinger, der gennemføres af ILO, og når vi har lejlighed til det under forhandling af bilaterale aftaler, forsøger vi at gøre dette.

Vi vil derfor fortsat benytte denne tilgang, og i min embedsperiode vil jeg endvidere arbejde for at styrke politikken for formidling og fremme af disse kvalitetsmærker internationalt, da kvalitet er et aktiv, som i sig selv kan styrke vores tilstedeværelse på den internationale scene.

Med hensyn til de beskyttede betegnelser "bjerg", "ø" osv. undersøger vi muligheden for at indføre denne form for ordninger. Også her skal vi afgøre, hvordan vi vil gå videre med henblik på at sikre, at de ikke medfører yderligere omkostninger for de landbrugere, der ønsker at anvende dem.

Med hensyn til brancheorganisationer og deres rolle i forvaltningen af beskyttede oprindelsesbetegnelser, BOB'er, agter vi, navnlig for mælk – da de fleste BOB'er og beskyttede geografiske betegnelser (BGB'er) findes i denne sektor – at gennemføre en undersøgelse for at finde frem til, hvilken indvirkning en afskaffelse af kvoter vil have på gennemførelsen af disse kvalitetsbeskyttelsesordninger, og jeg håber, at vi på grundlag af denne rapport vil kunne kortlægge de foranstaltninger, der eventuelt skal iværksættes.

Giancarlo Scottà, ordfører. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Tak, kommissær Ciolos! Jeg vil først tale meget kort om jorden.

Jorden er det sted, vi høster vores produkter fra, og som vi skal bevare for fremtiden og for dem, der skal gøre det samme. Derfor vil jeg med denne simple tanke som udgangspunkt gå videre til producenterne, til dem, der bearbejder jorden, som skal anerkendes af dem, der efterfølgende nyder de kommercielle produkter, de finder i supermarkedet eller andre forretninger. Det er derfor helt rigtigt, at vi i første omgang respekterer jorden, som lader os høste produkterne, og derefter en evt. forarbejdningsvirksomhed, men frem for alt forbrugeren.

Jeg har et forslag, der vil gavne forbrugerne, men jeg ved ikke, om det vil blive godtaget eller ej: Hvorfor ikke spørge forbrugerne, hvad de ønsker at vide? På den måde vil vi få at vide, hvilket mærke forbrugerne kan læse og forstå, og derefter kan vi måske forenkle de komplicerede mærker, vi har i dag. Hvorfor må forbrugerne ikke vide, at de kan vælge mellem at drikke mælk fra Europa eller mælk fra Brasilien? Det er dem, der skal vælge, om det er bedre at drikke brasiliansk mælk end mælk produceret i EU.

Hvordan det end forholder sig, tror og håber jeg, at denne betænkning vil være nyttig for kommissær Ciolos, idet den indeholder yderligere detaljer, som kan hjælpe med at styrke den tråd, jeg nævnte tidligere: jorden, producenten, forarbejdningsvirksomheden, forbrugeren, sikkerhed og frem for alt i forbindelse med sikkerhed: kvalitet. Vi har alle talt om kvalitet, og vi går alle ind for at forbedre kvaliteten af vores produkter endnu mere, hvis det betyder, at vi kan spise godt og spise sundt.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Paolo Bartolozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Spørgsmålet om en kvalitetspolitik for landbrugsprodukter er blevet besvaret myndigt og enstemmigt af Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, hvilket gør den eksisterende lovgivning endnu mere komplet. De europæiske landbrugere har endelig opnået anerkendelse i den europæiske lovgivning om kvaliteten af deres produkter med tilknytning til produktionsregionen. Det er en garanti, som beskytter dem mod markedsglobalisering og sikrer, at den

"informerede" forbruger kan afvise produkter, der ikke bærer den obligatoriske betegnelse af geografisk oprindelse, som ikke er tydeligt certificeret, og som ikke overholder reglerne om markedsføring og bekæmpelse af varemærkeforfalskning. Forbrugere vil kunne træffe deres egne valg om køb i fuld vished om reglerne for deres ønskede produkt. Parlamentet skal fortsat kæmpe for beskyttelsen af både landbrugere og forbrugere. Sidstnævntes sundhed er afhængig af kvaliteten af førstnævntes produkter. Mit ændringsforslag om beskyttelse af produkternes karakteristika, som Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har godkendt, anerkender, at regionerne spiller en vigtig rolle som produktionspartnere, navnlig for producenter af traditionelle og økologiske produkter, og opfordrer til, at regionerne inddrages i anerkendelsen og markedsføringen af produkter med geografisk betegnelse, traditionelle produkter og økologiske produkter. Anerkendelsen af denne betegnelse glæder mig.

Sergio Berlato (PPE), skriftlig. – (IT) Spørgsmålet om kvaliteten af landbrugsprodukter er af grundlæggende betydning, når det drejer sig om at informere køberen og forbrugeren om produkternes karakteristika, og når det drejer sig om fortsat at garantere, at køb af produkter fra EU er synonymt med høj kvalitet takket være de forskellige regionale traditioner i EU. Med tiden har kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter udviklet sig på en fragmenteret måde, som er kendetegnet ved en række sektorinstrumenter. Markedsglobaliseringen og den økonomiske og finansielle krise, der har ramt Europa, har ikke skånet landbrugssektoren. For at komme ud af krisen skal vi fokusere på kvaliteten og sikkerheden af vores produkter. Den fortsatte søgning efter kvalitet skal udgøre en grundlæggende del af den strategi, der føres af EU's landbrugsfødevarersektor på verdensmarkedet. Jeg mener endvidere, vi nøje skal overveje Kommissionens forslag om at indføre et europæisk kvalitetsmærke for produkter, der som helhed kommer fra og er forarbejdet i Europa. Dette mærke ville faktisk repræsentere en anerkendelse af de europæiske landbrugeres indsats for at opretholde høje produktionsnormer. Endelig er det bestemt en god idé for at forenkle lovgivningen med henblik på at mindske den bureaukratiske byrde for virksomhederne, så det samtidig garanteres, at de kvalitetsnormer, som de europæiske producenter opnår, opretholdes.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter er ikke en statisk politik, der er adskilt fra andre politikker i forbindelse med landbruget. Tværtimod skal reformen af den fælles landbrugspolitik også omfatte politikker vedrørende tilpasning til klimaændring, bevarelse af biodiversitet, sikring af energi- og vandforsyning, sikring af dyrevelfærd og det europæiske fiskeri. Kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter kan hjælpe med at forbedre de europæiske landbrugeres konkurrencedygtighed og opretholde økonomisk overskud i landdistrikter i krisetider netop ved at målrette mod kvaliteten af landbrugsprodukter og kvalitetsfødevarer. Det skal fortsat være en kendsgerning uden undtagelse, at køb af produkter fra EU betyder køb af kvalitetsprodukter, som er produceret på grundlag af forskellige europæiske regionale traditioner, der samtidig overholder de højeste produktionsnormer med hensyn til fødevarer sikkerhed. Jeg støtter Kommissionens forslag om indførelse af et europæisk kvalitetsmærke, der skal bruges til produkter, som helt og aldeles kommer fra og er forarbejdet i EU. Forbrugerne forveksler betegnelsen for det sted, fødevarer er forarbejdet, med oprindelsesstedet for landbrugsproduktet. Vi skal fremhæve, at produktionsprocessen i sig selv kan forringe et produkts kvalitet og karakteristika på dramatisk vis. Jeg glæder mig også over bevarelsen af registrering af geografiske betegnelser og traditionelle specialiteter, da disse betegnelser er væsentlige for det europæiske landbrug – ikke kun fra et økonomisk perspektiv, men også fra et miljømæssigt og socialt perspektiv.

19. G20-arbejds- og beskæftigelsesministrenes møde (20.-21. april 2010 i Washington) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om G20-arbejds- og beskæftigelsesministrenes møde (20.-21. april 2010 i Washington).

László Andor, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! I henhold til de seneste tal fra ILO og OECD stiger arbejdsløsheden i industrilandene stadig og vil først toppe i 2011.

Mere end 200 mio. arbejdstagere i udviklings- og vækstlandene risikerer at blive skubbet ud i ekstrem fattigdom. Dette vil resultere i næsten 1,5 mia. arbejdende fattige i verden. Disse tal taler for sig selv. Den nuværende krise har uden tvivl fremhævet de smerteligste svagheder ved vores stadig mere forbundne globale økonomi. Der er nu klar enighed om behovet for en global indsats for at løse de globale problemer.

Sidste år i Pittsburgh forpligtede G20-lederne sig til at sikre, at arbejdspladser vil vende tilbage samtidig med væksten. I overensstemmelse hermed aftalte G20-lederne at skabe en beskæftigelsesorienteret ramme for den fremtidige økonomiske vækst.

Det er særdeles velkomment. Kommissionen støtter fuldt ud enhver ramme for foranstaltninger, der sætter kvalitetsbeskæftigelse i centrum for genopretningen og hjælper mennesker i hele verden tilbage i arbejde. Denne tilgang afspejler den umiskendelige sandhed, at beskæftigelse er bundlinjen i den nuværende globale økonomiske krise, og at genopretning uden beskæftigelse ikke er en mulighed.

I Pittsburgh opfordrede lederne den amerikanske arbejds- og beskæftigelsesminister til at indkalde G20-arbejds- og beskæftigelsesministrene til et møde. De skal vurdere den globale beskæftigelsessituation og drøfte indvirkningen af de politiske reaktioner på krisen samt den eventuelle nødvendighed af yderligere foranstaltninger. Ministrene skal endvidere overveje de mellemlangsigtede politikker for beskæftigelse og kompetenceudvikling, sociale beskyttelsesprogrammer og bedste praksis med henblik på at sikre, at arbejdstagerne vil få gavn af videnskabelige og teknologiske fremskridt. Dette enestående møde afholdes i Washington DC den 20. og 21. april. Kommissionen og det spanske formandskab deltager også.

Kommissionen arbejder tæt sammen med ILO om forberedelserne af mødet, som navnlig vil give os mulighed for at fremme anstændige arbejdsvilkår i hele verden på EU's vegne. Anvendelsen af ILO's internationalt anerkendte grundlæggende arbejdsstandarder og indsatsen for at nå målet om grundlæggende sociale sikringsordninger er afgørende i denne forbindelse. G20-mandatet omfatter endvidere udviklingen af en mellemlangsigtet global uddannelsesstrategi, som varetages af ILO og andre internationale organisationer.

Kommissionen yder et væsentligt bidrag til denne indsats gennem initiativet "Nye kvalifikationer til nye job". Dette er en del af EU 2020-flagskibsinitiativet vedrørende en dagsorden for nye kvalifikationer og job. Den centrale udfordring her er at gennemføre en strategi for omskoling og opgradering af den globale arbejdsstyrke og fremme overgangen mellem job og fra uddannelse til arbejde for unge.

Inddragelse af arbejdsmarkedsparterne kan sikre værdifuld merværdi. Vi ved alle, hvor effektiv den europæiske sociale dialog kan være, når det drejer sig om at forbedre udformningen af forskellige foranstaltninger på beskæftigelsesområdet. Kommissionen er parat til at dele sine erfaringer med EU's internationale partnere. Kommissionen vil holde Parlamentet underrettet om det fremskridt, der opnås på mødet i Washington DC.

G20-arbejds- og beskæftigelsesministrenes møde vil give os mulighed for at udvikle nye foranstaltninger, der kan forme den politiske ramme efter krisen. Disse nye foranstaltninger og politikker kan bidrage til en afbalanceret afslutning af krisen ved at sætte job i centrum for genopretningen og kan overvinde arven fra krisen. Målet er at give det nødvendige input og de nødvendige oplysninger til G20-ledernes topmøder i Canada og Korea senere på året.

Elisabeth Morin-Chartier, for PPE-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! På baggrund af den aktuelle økonomiske og finansielle krise tvinger dette G20-topmøde os til at konkludere, at den første målsætning, vi skal opfylde, er at forbedre beskæftigelsesmulighederne for arbejdstagerne.

Det er en nødvendighed. Vi kan nemlig ikke opnå social integration uden integration via arbejdspladsen. Når vi i dag forbereder dette G20-møde, er det eneste motto og den eneste målsætning, vi kan dele, derfor målsætningen om bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Som kommissæren lige sagde, er arbejdsløsheden steget betydeligt i EU og resten af verden, men det er tydeligt, at uligheden stiger, og at den stiger skarpere blandt unge, midlertidigt ansatte, indvandrere og kvinder.

Når vi i dag konstaterer, at 21,4 % af de unge er arbejdsløse sammenlignet med 14,7 % – allerede en betydelig procentdel – for to år siden, vækker hastigheden af stigningen dyb bekymring.

Vi skal derfor i Europa og globalt – for indsatsen kan kun være global – opbygge konvergens- og integrationsstrategier, der udtrykkeligt anerkender den kendsgerning, at dynamiske social- og samhørighedspolitikker er grundlaget for udviklingen af vores samfund.

Jeg vil også minde Dem om Verdenshandelsorganisationens globale jobpakt, som rummer en række effektive strategiske muligheder, der kan sætte os til stand til at komme ud af krisen.

Hvor står vi med hensyn til Kommissionens forslag om at basere rammen for strategien efter 2010 på den sociale markedsøkonomi, integration og gennemsigthed?

Jeg håber, at vores europæiske arbejds- og beskæftigelsesministre ikke under topmødet glemmer, at de skal stå til ansvar for stigningen i arbejdsløsheden over for de millioner af mennesker, som én efter én har mistet deres arbejde i de seneste måneder.

EU forventer derfor, at kommissæren handler, så vi kan berolige vores medborgere og få dem tilbage i arbejde.

Alejandro Cercas, for S&D-Gruppen. – (ES) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det glæder også mig meget, at vi kan gennemføre denne forhandling i eftermiddag som forberedelse til det topmøde, der vil samle Dem alle i Washington den 20. og 21. april.

Vores møde i dag kan i høj grad tilskrives formanden for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, fru Berès. En uforudset begivenhed har forhindret hende i at deltage i dag.

Jeg vil tale på vegne af os begge. Jeg vil tale på hendes modersmål, fransk, ud fra de dokumenter, hun havde forberedt, fordi jeg er sikker på, De vil gerne høre hendes egne ord:

(FR) På et tidspunkt, hvor arbejdsløsheden vil overstige 10 %-mærket, hvor der er mere end 1,5 mia. arbejdende fattige i verden, og hvor krisen rammer endnu 200 mio. arbejdende fattige, er det derfor på tide, at lederne fokuserer på de sociale konsekvenser af krisen og prioriterer beskæftigelsen, hr. kommissær!

Vi sætter pris på det arbejde, De har udført i tæt samarbejde og dialog med arbejdsmarkedsparterne.

Det møde, som stats- og regeringscheferne efterspurgte i Pittsburgh, vil endelig forene makroøkonomiske spørgsmål med den sociale dimension. For at undgå en gentagelse af de fejl, der førte til krisen, skal vi sikre, at krisen ikke yderligere forværrer de sociale uligheder i vores lande, mellem EU's medlemsstater og på internationalt plan.

Vi skal sikre, at en forhastet strategi for at afslutte krisen ikke resulterer i en nedbrydning af vores sociale model, fordi oprindelsen til denne krise – som vi har gennemgået i tre år nu – er helt igennem social. Det er ikke nok at regulere finansielle produkter. Vi skal tage fat om ondets rod.

Vi frygter desværre, at der stadig mangler politisk vilje, hvad angår den sociale dimension, trods adskillige rapporter fra Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) og Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), som har fremhævet de stadig værre sociale uligheder. Dette dokumenteres af den meget ringe synlighed af sociale spørgsmål, som ikke en gang nævnes på G20's officielle websted. På samme måde er Økofin-Rådets nylige beslutning om at indstille særforanstaltningerne til støtte for beskæftigelsen, som havde til formål hurtigt at genoprette de offentlige finanser, helt uacceptabel.

Der spilles et farligt spil mellem finansministrene og ministrene for beskæftigelsen og sociale anliggender.

Vi regner med, at kommissæren og det spanske formandskab vil gå imod denne kortsigtede tilgang og sætte sociale spørgsmål i centrum for den europæiske og internationale indsats.

Marian Harkin, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det er absolut afgørende, at G20-arbejds- og beskæftigelsesministrene sætter kvalitetsbeskæftigelse i centrum for deres genopretningsplaner.

For mange arbejdstagere tegner der sig – som De er bekendt med, hr. kommissær – et dystert billede med stigende arbejdsløshed, færre arbejdstimer, betydelige lønnedskæringer, de arbejdende fattige, De talte om, og utilstrækkelige eller ikke-eksisterende uddannelsesmuligheder. Samtidig oplever arbejdstagerne, at bankerne rekapitaliseres, mens de små og mellemstore virksomheder – drivkraften bag den økonomiske vækst – udsultes økonomisk, og arbejdspladser går tabt.

Budgetdisciplin og -besparelser må ikke træde i stedet for en plan for vækst i beskæftigelsen, men det er alligevel, hvad der sker i mange lande, herunder i mit eget land, Irland. Kommissionen roser vores budgetdisciplin, men vi lader beskæftigelsen forbløde. Vi skaber balance i regnskabet, men vores arbejdstagere betaler prisen. G20-ministrene skal håndfast forpligte sig til at støtte anstændig beskæftigelse og prioritere vækst i beskæftigelsen parallelt med minimumsindkomster, socialsikring og uddannelse eller omskoling for de arbejdsløse.

Endelig er jeg enig med Dem i, at de skal forpligte sig til at gennemføre politikker, der er i overensstemmelse med ILO's grundlæggende principper og rettigheder, og de må ikke tillade, at den aktuelle økonomiske krise bruges som en undskyldning til at svække eller tilsidesætte internationalt anerkendte arbejdsstandarder.

Ilda Figueiredo, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Fru formand! Det er på høje tid, at EU's ledere anerkender den rolle, de også spillede i den alvorlige krise, der nu udspiller sig over hele EU. Dette er en konsekvens af den finansielle og økonomiske krise, som de har fremmet ved at deregulere de finansielle og kommercielle markeder og ved at forcere frihandelsaftaler med tredjelande uden at tænke på arbejdstagernes eller offentlighedens interesser.

Stigningen i arbejdsløsheden og omfanget af usikker og underbetalt beskæftigelse forøger fattigdommen og er en direkte konsekvens af neoliberale politikker og kapitalismens krise. ILO og OECD mener, at arbejdsløsheden endnu ikke er toppet i industrilandene, og at mere end 200 mio. arbejdstagere snart kan blive kastet ud i ekstrem fattigdom. Det betyder, at antallet af arbejdende fattige kan nå op på 1,5 mia., hvor kvinder og unge er de værst ramte.

Det er på tide, at vi sætter en stopper for den udhuling af sociale rettigheder og arbejdsmarkedsrettigheder, som vi oplever i øjeblikket. Kvalitetsbeskæftigelse med rettigheder skal gøres til en prioritet og skal som minimum overholde ILO-konventionerne. Hvis der ikke skabes arbejdspladser med rettigheder, kan vi ikke komme ud af krisen.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Fru formand! Jeg tror, vi alle glæder os over, at ministrene for beskæftigelse og sociale anliggender nu mødes i G20-forsamlingen, og at de dermed har fået samme status som finansministrene, hvilket ikke har været tilfældet hidtil. Det krævede tilsyneladende en økonomisk krise, inden det blev muligt at tale om globale økonomiske foranstaltninger – ikke kun med hensyn til økonomi- og finanspolitiske spørgsmål, men også med hensyn til sociale og beskæftigelsesmæssige spørgsmål. Dette er især vigtigt nu, hvor det økonomiske pres fra krisen er ved at lette, mens arbejdsløsheden og fattigdommen fortsætter med at stige. Vi ved, at dette vil have langsigtede sociale og politiske konsekvenser. I hele verden går dette hånd i hånd med ekstremisme, som også udgør en langsigtet trussel.

Det er vigtigt, at ministrene for beskæftigelse og sociale anliggender udvikler sektorpolitikker, der kan forbedre beskæftigelsessituationen og mindske fattigdommen. Jeg vil komme med et konkret eksempel, der blev nævnt på G20-topmødet, nemlig mikrofinansinstrumentet, som ikke kun øger den sociale samhørighed, men også selvforsyningsgraden og derfor også kan være vigtigt af denne grund. Det er dog beklageligt, at Parlamentet ikke kan vedtage en holdning og fremsende den til G20-mødet, men kun kan sende vores verbale meddelelser. Jeg mener dog, at selv dette er mere end andet, vi tidligere har gjort.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Fru formand! Som vi alle siger, har finanskrisen ramt den almindelige befolkning særdeles hårdt.

Derfor skal vi sikre, at der skabes positive resultater på G20-beskæftigelsesministrenes møde, det første af sin art, som det lige er blevet nævnt. Jeg håber, at vi opnår sådanne positive resultater. Det glæder mig, at de ikke kun skal koncentrere sig om den finansielle sektor, men også skal se på den sociale indvirkning på befolkningerne.

Vi ved, at arbejdsløsheden er rekordhøj i mange lande i hele verden. Vi skal undersøge, hvordan vi reelt får folk i arbejde – i rigtige job. Uddannelsesprogrammer skal f.eks. kunne dække de faktiske behov i øjeblikket. Vi burde undersøge, hvordan vi kortlægger bedste praksis fra lande, der allerede har indført forskellige foranstaltninger, og forsøge at overføre det til andre lande med det formål at hjælpe de mest marginaliserede i samfundet. Arbejdet er blevet gjort i disse andre lande, så hvorfor lærer vi ikke af dem?

Vi skal sikre, at ILO's kernekonventioner faktisk gennemføres. Vi skal sikre, at FN's konvention om handicappedes rettigheder gennemføres. Vi skal sikre, at alle, der ikke er beskyttede i øjeblikket, beskyttes i fremtiden.

Thomas Händel (GUE/NGL). – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! G20-topmødet i Pittsburgh tilvejebragte en god model. Det krævede økonomiske genopretningsplaner med henblik på at fremme anstændigt arbejde, som vil bidrage til sikkerhed og skabelse af arbejdspladser, og det gjorde vækst i beskæftigelse til en prioritet.

Jeg opfordrer derfor Europas arbejdsministre til at lægge pres på G20-medlemmerne for at sikre, at de for det første ikke går på kompromis med deres økonomiske genopretningsplaner, men arbejder hårdere og i videre omfang for at skabe arbejdspladser, at de for det andet arbejder for at tilvejebringe økonomisk sikret deltidsbeskæftigelse med henblik på at forhindre tab af arbejdspladser, at de for det tredje fremmer offentlige investeringer med henblik på at skabe arbejdspladser og bæredygtig økologisk vækst, og at de for det fjerde styrker og udvider de sociale sikringsordninger, så disse foranstaltninger bliver tilgængelige. Dette vil også sikre købekraften på det indre marked og beskæftigelsen, hvilket vil hjælpe med at bekæmpe fattigdom. Samarbejdet med arbejdsmarkedets parter er øjensynligt meget vigtigt for Europas arbejdsministre, så de kan styrke den sociale dialog i et endnu større omfang, end kommissæren ønsker.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Fru formand, hr. kommissær! En premiere vil finde sted i Washington den 20. april: Beskæftigelsesministrene fra de 20 rigeste områder i verden vil afholde en konference. Europas

stemme skal kunne høres højt og klart der. 4,5 mio. arbejdspladser risikerer at gå tabt i Europa i løbet af de næste tre år, og det vil påvirke væksten, skade den sociale samhørighed og skabe social uro.

Skabelse af arbejdspladser skal være en prioritet for Europa. Realistiske, specifikke og målbare mål, både langsigtede og umiddelbare, skal omgående fastlægges. Vi skal omgående sikre anstændigt arbejde til borgerne i Europa. Vi skal omgående sikre arbejdstagernes beskæftigelse og pensionsrettigheder.

Vi glemmer næsten det indlysende, nemlig at arbejde er løftestangen for vækst. Når alt kommer til alt, må vi nødvendigvis indse, at vi ikke kan tale om økonomisk politik uden altid at tænke på beskæftigelsesparameteren.

Jeg vil afslutte med at sige, at vi i stedet for at tale om Rådet for Beskæftigelse, Social- og Arbejdsmarkedspolitikkens vil ende med at skulle tale om Rådet for Arbejdsledighed.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Fru formand! Efter min mening kan vi ikke finde en varig løsning på problemet med arbejdsløshed og underbeskæftigelse, medmindre vi ændrer den nuværende tilgang, som prioriterer kapital frem for beskæftigelse, og medmindre vi indfører en ny form for fordeling af velstanden, der omfatter en stigning i lønningerne, i de sociale sikringsniveauer og i minimumsydelserne. Dette vil skabe forudsætningerne for bæredygtig genopretning, som sikrer et væld af arbejdspladser. Socialt fremskridt er en forudsætning for at komme ud af den økonomiske krise, ikke omvendt.

G20 skal fungere som et incitament til at mobilisere den internationale banksektor til fordel for selektiv kredit, der kan styrke både beskæftigelse, investeringer i jobskabelse og initiativtagere til en ny miljøvenlig økonomi.

Samtidig skal spekulative kapitalstrømme beskattes, så de kan omdirigeres til kampen mod fattigdom.

Jeg foreslår, at vi undersøger og afprøver en socialsikringsordning baseret på erhvervsuddannelse og uddannelse for fremtidens arbejdspladser, samtidig med at vi udvikler offentlig forskning, der er afgørende for en ny holdbar og bæredygtig økonomi.

FORSÆDE: Rainer WIELAND

Næstformand

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! G20-lederne fastlagde i Pittsburgh i september 2009, at hovedprioriteten for de økonomiske genopretningsplaner skulle være at bevare eksisterende arbejdspladser og skabe nye.

Trods Den Internationale Valutafonds prognoser om 3 % økonomisk vækst viser prognoser fra OECD og ILO, at arbejdsløsheden vil fortsætte med at stige drastisk indtil første halvdel af 2011.

Den økonomiske og finansielle krise har ramt de europæiske virksomheder hårdt – for slet ikke at nævne medlemsstaternes budgetter.

G20-arbejds- og beskæftigelsesministrene bør opfordre til en forlængelse af den støtte, der er ydet til virksomheder i vanskeligheder på grund af den økonomiske krise, indtil arbejdsløsheden igen begynder at falde.

Disse ministre skal endvidere tilvejebringe foranstaltninger, der kan støtte både embedsmænd og andre offentlige ansatte, f.eks. lærere og læger, der mister deres job som følge af nedskæringer i bevillingerne til offentlige institutioner.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! Vi skal glæde os over, at arbejds- og beskæftigelsesministrene for første gang mødes i G20. På G20-ledernes 2009-topmøde i Pittsburgh aftalte landenes ledere, at vægten i de nationale økonomiske genopretningsplaner skulle lægges på fastholdelse og skabelse af arbejdspladser. Siden topmødet er situationen dog blevet værre, både i EU og globalt. I nogle medlemsstater har antallet af arbejdsløse, som stiger hver dag, nået et kritisk niveau, og nogle nationale regerings krisepplaner forværrer borgernes situation endnu mere, da de beskærer pensioner og andre vigtige sociale garantier. Små og mellemstore virksomheder lukkes i hobetal. Hovedvægten på G20-topmødet bør efter min mening lægges på en aftale om konkrete foranstaltninger, der kan stabilisere arbejdsløsheden, da desillusionering og frygt i befolkningen ikke vil bidrage til en hurtig økonomisk genopretning i vores lande.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Hr. formand! Først og fremmest glæder det mig virkelig, at arbejds- og beskæftigelsesministrene fra verdens mest magtfulde lande, G20-landene, mødes for at drøfte de vigtigste problemer, dvs. hvordan vi bekæmper arbejdsløsheden og styrker beskæftigelsen. Dette møde vil i realiteten finde sted under meget vanskelige omstændigheder, idet ca. 5,5 mio. unge i Europa er uden arbejde. Antallet af langtidsledige stiger også konstant. I denne uge blev mere end 300 000 mennesker meldt arbejdsløse i mit land, Litauen. Det har mit land ikke tidligere oplevet i løbet af de 20 år, der er gået, siden det blev uafhængigt. Det er derfor meget vigtigt, at ministrene fra de mest magtfulde lande på deres møde fastlægger konkrete foranstaltninger, som skal gennemføres, så befolkningerne i EU-landene ikke blot har arbejde, men har anstændigt arbejde, kvalitetsarbejde, og en anstændig løn, som de kan leve af, så de ikke skal leve i fattigdom. Jeg håber derfor, at der vil blive truffet anstændige beslutninger på dette møde.

László Andor, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig, at denne forhandling om arbejds- og beskæftigelsesministrenes møde i Washington DC har fundet sted i dag, fordi det ikke bliver det eneste topmøde, hvor Parlamentets stemme høres om et så vigtigt emne. Der kommer snart et andet topmøde, som også vil høre det. De har sagt i dag. Jeg tænker her på topmødet i morgen i Bruxelles, som vil være en lejlighed til at støtte EU 2020-dagsordenen med en stærk vidtfavnende søjle og flagskibsinitiativer, der kan fremme beskæftigelsen og mindske fattigdommen, og som omfatter seriøse strategiske mål.

Vi skal erkende alvoren af den krise, som verdensøkonomien har gennemgået de sidste to år, og det handler ikke kun om tal, der bliver værre og værre. Jeg er helt enig med fru Göncz i, at vi også skal erkende den politiske risiko, som denne krise udgør for den europæiske civilisation.

Jeg håber, at lederne, som mødes i morgen, forstår dette og udformer meget ansvarlige konklusioner på baggrund af denne situation. Hvis det ikke sker, vil det være vanskeligt at repræsentere de europæiske værdier i verden. Det vil være vanskeligt, at repræsentere forpligtelsen til at tage fat om arbejdsløshed og fattigdom i G20-regi på en troværdig måde.

Det er et vigtigt skridt fremad, at arbejdsministrene mødes i G20-regi. Vi ved endnu ikke, om vi vil få mulighed for at inddrage finansministrene, men det er alligevel meget vigtigt, at dette skridt er taget, og at der vil blive lejlighed til at udveksle erfaringer og synspunkter.

Der er korrekt, at regeringerne først har taget fat om den finansielle krise, og at de statslige midler er blevet brugt til at stabilisere banksektorerne. Bankerne er blevet rekapitaliseret, og den finansielle stabilitet er blevet prioriteret.

Nu skal vi prioritere jobskabelse. Vi skal prioritere en exitstrategi, der ikke skader den eksisterende beskæftigelse, og som ikke underminerer kapaciteten til at investere. Vi skal derfor træffe en beslutning om at skabe finansiell orden, gendanne stabiliteten og eliminere presset på medlemsstaternes regeringer, som får dem til at indføre urimelige nedskæringer, der påvirker den sociale sektor og beskæftigelsen.

Jeg er helt enig i, at ILO er hjørnестenen i udformningen i ILO-standarder, og at det er af central betydning, at vi henviser til dem i internationale drøftelser. Det er en sund standard for os i det videre arbejde med beskæftigelsesmæssige og sociale relationer.

G20-sammehængen er en fantastisk mulighed for at indgå i drøftelser med verden udenfor, og de er relevante for os ikke kun ved drøftelser om arbejdsforhold, men også ved drøftelser om finansiell regulering og spørgsmål, som f.eks. skat på transaktioner, som drøftes mere direkte i andre dele af verden og i nogle tilfælde fortjener seriøs opmærksomhed i EU.

Jeg er taknemmelig for de bemærkninger, jeg har hørt, og for de budskaber, jeg kan viderebringe til de øvrige partnere i G20-gruppen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Efter min mening er det afgørende, at vi erkender, at de nuværende beslutningstagere ikke kan følge med udviklingen i verden, økonomien og teknologien. Snart vil selv et energiselskab kunne planlægge længere ud i fremtiden end internationale politiske aktører. Den manglende erkendelse af denne realitet fremgår dog tydeligt af den nuværende EU 2020-strategi. EU skal se længere fremad og skal også være indstillet på at yde ofre af hensyn til et mere bæredygtigt samfund. Vi skal i stigende grad koncentrere os om infrastruktur og jobskabelse i stedet for voksende forbrug, der er afhængigt af import. Betingelsesløs frihandel medfører vanærende tab af arbejdspladser, ødelægger miljøet, bringer forbrugernes

sundhed i fare og forringer adgangsmulighederne alene for at garantere prisen på et produkt eller en tjeneste. Vi må ikke gå tilbage til tiden med uhammet kapitalisme – Oliver Twists verden! Så vil EU 2020-strategien ligesom Lissabonstrategien ende som en fiasko.

20. Bekæmpelse af tuberkulose (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om bekæmpelse af tuberkulose.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over denne lejlighed til på den internationale tuberkulosedag at fremhæve Kommissionens engagement i indsatsen for at løse de problemer, som denne sygdom forårsager.

Vi troede, at vores gode resultater gennem de seneste årtier havde elimineret truslerne i forbindelse med denne alvorlige trussel mod folkesundheden. I for lang tid har vi dog fejlagtigt sænket vores forsvar mod tuberkulose. I 2008 rapporterede Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme ca. 83 000 tilfælde og næsten 6 000 dødsfald som følge af tuberkulose i EU- og EFTA-landene. Det svarer til ca. 16 dødsfald om dagen. Det er simpelthen uacceptabelt og kræver en indsats fra alle berørte sektorer og interessenter. Det er uacceptabelt, fordi tuberkulose er en sygdom, der kan forebygges og helbredes, og som ikke burde have så dramatiske konsekvenser.

Tuberkulose er et problem, der går på tværs af sektorer, og det hænger sammen med mange af de folkesundhedsmæssige udfordringer i EU, herunder spredningen af resistens over for antimikrobielle lægemidler, manglen på nye effektive redskaber til diagnosticering og behandling af tuberkulose, den drastiske stigning i antallet af samtidige infektioner, som f.eks. hiv, og ulighederne, idet tuberkulose i uforholdsmæssig grad rammer de mest udsatte grupper.

Kommissionen har iværksat en række initiativer i de senere år med det formål at styrke kapaciteten til at håndtere tuberkulose. I 2000 blev tuberkulose medtaget på listen over prioriterede sygdomme under EU-overvågning. I den sammenhæng støttede Kommissionen en række projekter, der har hjulpet med at koordinere overvågningen af tuberkulose i de 53 lande, som indgår i WHO's europæiske region. Denne indsats har forbedret vores fælles viden om og overvågning af den epidemiologiske situation. Gennem sine rammeprogrammer for forskning støtter Kommissionen endvidere udviklingen af nye behandlinger, vacciner, lægemidler og diagnosticeringsredskaber mod tuberkulose. Siden 2002 er mere end 124 mio. EUR blevet tildelt dette arbejde. Eftersom tuberkulose ikke er begrænset af grænser, skal vi dog også støtte lande uden for EU.

Kommissionen støtter udviklingslandenes tuberkuloseprogrammer gennem det europæiske handlingsprogram til bekæmpelse af hiv/aids, malaria og tuberkulose gennem eksterne foranstaltninger (2007-2011). Den primære kanal til finansiering af denne støtte er den globale fond for bekæmpelse af hiv/aids, tuberkulose og malaria, som Kommissionen har ydet 870 mio. EUR til siden 2002, idet det årlige bidrag siden 2008 har udgjort 100 mio. EUR. Den støtter desuden kliniske forsøg og opbygning af kapacitet i Afrika syd for Sahara gennem partnerskabet mellem de europæiske lande og udviklingslande vedrørende kliniske forsøg (EDCTP). Endelig har oprettelsen af Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme sat os til stand til at hæve vores indsats mod tuberkulose til et nyt niveau.

I marts 2007 udviklede centret efter anmodning fra Kommissionen en handlingsplan for bekæmpelsen af tuberkulose i EU. Den omhandler vores centrale udfordringer på tværs af sektorer med hensyn til forebyggelse af og kontrol med tuberkulose og styrkelse af den epidemiologiske overvågning: sikring af omgående og effektiv tuberkulosebehandling til alle, udvikling af nye redskaber til diagnosticering og behandling, formindskelse af byrden i forbindelse med samtidig infektion med tuberkulose og hiv og imødegåelse af risikoen for resistens over for mange lægemidler.

Kommissionen kan dog ikke løse dette problem alene. Det er afgørende, at civilsamfundet bidrager ved at række hånden ud mod de svageste, og at medlemsstaterne engagerer sig, hvis vi skal nå vores mål om at støtte den globale kamp mod denne sygdom.

Elena Oana Antonescu, for PPE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! "Dødsårsagen i antibiotikaens tidsalder" er, hvad en gruppe forskere har kaldt tuberkulose, et ord, som for mange af os var forsvundet fra daglig brug, men det er en sygdom, der stadig dræber et stort antal mennesker.

Tuberkulose er den syvende hyppigste dødsårsag i verden. Den nuværende situation understreges desværre af stigningen i antallet af tilfælde, som involverer en tuberkulosestamme, der er resistent over for de almindelige lægemiddelbehandlinger.

Globalt var der i 2008 9,4 mio. nye tuberkulosetilfælde og 1,8 mio. dødsfald. Hvert sekund smittes én person i verden med tuberkulose.

Vi skal høre disse tal så klart som muligt i et vigtigt forum i EU, så vi alle så vidt muligt kan forstå, at denne sygdom stadig plager vores samfund og dræber et stort antal europæiske borgere.

Jeg kommer fra et land, der desværre figurerer blandt de øverste i EU, hvad angår dystre tal for antallet af tuberkulosetilfælde.

Selv om vi har konstateret en let nedadgående tendens i de senere år og en stigning i andelen af mennesker, der helbredes for kemoresistent tuberkulose, er de absolutte tal stadig alarmerende og afspejler en tragisk virkelighed.

Vi skal føre en vedvarende og integreret kamp baseret på den bedst mulige planlægning for at holde denne plage under kontrol. Vi skal på EU-plan fortsætte vores hidtidige arbejde for at sikre, at vi i alle medlemsstater forbedrer niveauet for påvisning af sygdomme, niveauet for adgang til effektiv behandling, kvaliteten af behandlingsovervågningen og kvaliteten af den medicinske behandling, som patienter gives.

Alle regeringerne skal endvidere indse betydningen af denne kamp og arbejde sammen med de sociale partnere så effektivt som muligt, så vi så vidt muligt kan reducere det antal europæere, der rammes af denne sygdom, som vi troede var udryddet i det forrige århundrede.

Vi skal frem for alt kæmpe denne kamp sammen – som en familie – uden at tænke på forskellene mellem os, men ved at hjælpe hinanden med at overvinde problemet.

I sidste ende er vi EU, og vores styrke ligger i forenethed.

Åsa Westlund, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I vores tidsalder burde ingen dø af tuberkulose.

(SV) Der er, hvad Ban Ki Moon sagde i dag på den internationale tuberkulosedag.

Han har naturligvis ret. Alligevel dør rigtig mange mennesker i verden af tuberkulose i dag, især unge og fattige. Vi skal derfor øge vores bidrag til den globale fond, der er ansvarlig for en stor del af indsatsen for at bekæmpe tuberkulose, malaria og hiv i de fattigste dele af verden.

Som Kommissionen påpegede, dør mennesker i Europa også af tuberkulose. Vi skal øge vores samarbejde for at stoppe spredningen af multiresistent tuberkulose og finde effektive behandlinger, der når ud til alle de udsatte grupper i samfundet.

Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme, som har sæde i Solna i Sverige, spiller en meget vigtig rolle i denne forbindelse, og det glæder mig, at kommissæren har prioriteret at komme her og deltage i en forhandling om dette vigtige emne i dag.

Charles Goerens, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Den medicinske udvikling har endnu ikke besejret tuberkulose. Sygdommen betragtes derfor fejlagtigt som en sygdom, der kun rammer fattige lande. Derved undervurderes den måde, sygdommen spredes på, navnlig i Central- og Østeuropa.

I virkeligheden er intet land beskyttet mod denne frygtelige sygdom, der eksisterer i mange tusinde år. Den multiresistente stamme giver desuden ikke meget håb om, at denne plage kan stoppes på kort sigt. Behovet for at kæmpe på flere fronter ved hjælp af forebyggelse, lægelig overvågning, forskning og udbredelse af forebyggende og hygiejnemæssige foranstaltninger opmuntrer os til at handle på en koordineret og målrettet måde. Vi skal kort sagt til enhver tid anvende de bedst mulige strategier på dette område.

Hvad angår finansiering af foranstaltningerne, bør vi skelne mellem to scenarier. For det første skal de sociale sikringsordninger i vores lande i princippet kunne garantere tilstrækkelig lægelig behandling. Patienter i udviklingslandene er dog stadig afhængige af den solidaritet, der siden 2002 er blevet udvist på eksemplarisk måde under den globale fond for bekæmpelse af hiv/aids, tuberkulose og malaria.

Hvis målet er at halvere antallet af tuberkulosetilfælde i perioden 2000-2015, skal ét af de tre scenarier, som formanden for den globale fond, Michel Kazatchkine, har fremlagt, godkendes.

Jeg vil gerne spørge Kommissionen, hvilket af de tre scenarier den vil bruge som grundlag for de forslag, den udarbejder til medlemsstaterne vedrørende den fremtidige finansiering af den globale fond for bekæmpelse af hiv/aids, tuberkulose og malaria.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Hr. formand! Den internationale tuberkulosedag, der afholdes i dag, er en lejlighed til at opfordre til en styrkelse af den politiske dialog og til inddragelse af regeringer og civilsamfundet i denne sag.

Antallet af tuberkulosetilfælde har været faldende i EU. Der har også været en markant reduktion i Portugal, men forekomsten er stadig over EU-gennemsnittet. Denne reduktion hænger sammen med den vellykkede nationale plan mod tuberkulose. Nogle lande har dog for nylig oplevet en genopblusning af sygdommen.

De forskellige handlingsplaner, som støttes af Kommissionen, er skridt i den rigtige retning. Jeg vil fremhæve partnerskabet mellem Europa og udviklingslandene om gennemførelsen af kliniske forsøg. Støtten fra rammeprogrammet for forskning og teknologisk udvikling er også vigtigt på det biovidenskabelige område. En styrkelse af den kliniske og videnskabelige forsknings rolle er afgørende i kampen mod tuberkulose. Det er derfor afgørende, at vi fortsætter arbejdet for at finde nye og bedre instrumenter til bekæmpelse af tuberkulose, som også fremmer innovative diagnosticeringsteknologier samt lægemidler og vacciner.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen og medlemsstaterne til at forene kræfterne og intensivere kampen mod tuberkulose med henblik på endelig kontrol med og udryddelse af denne sygdom.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Hr. formand! Vi skal bekæmpe tuberkulose, da mange mennesker i verden hvert år dør af denne sygdom, og da næsten hver tredje indbygger i verden er smittet med den. Jeg vil henlede opmærksomheden på, at tuberkulose er den mest udbredte smitsomme sygdom i verden, som er tæt forbundet med sociale og økonomiske problemer, herunder fattigdom, arbejdsløshed, alkoholisme, narkotikamisbrug og hiv/aids, samt de utilstrækkelige sundhedssystemer i fattige lande og den forsinkede diagnosticering. For at overvinde disse faktorer, som forårsager tuberkulose, skal Kommissionen og EU's medlemsstater iværksætte konkrete og hurtige foranstaltninger med henblik på at fastlægge fælles foranstaltninger til bekæmpelse af denne frygtelige sygdom, føre en fælles politisk dialog om den finansielle støtte og vedtage en fælles handlingsplan for bekæmpelsen af sygdommen.

Selv om tuberkulose er medtaget på listen over prioriterede sygdomme, modtager kampen mod tuberkulose stadig for få midler, og vi skal derfor gennemgå EU's budgetbevillinger i dette handlingsprogram. Jeg opfordrer Dem også til at stimulere øgede investeringer i videnskabelig forskning som et led i bekæmpelsen af tuberkulose.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Hr. formand! I dag er den internationale tuberkulosedag, og den er en lejlighed til at nævne, at tuberkulose stadig er et alvorligt globalt problem, trods de vellykkede resultater, der indtil videre er opnået i kampen mod denne sygdom. Mere end 2 mia. mennesker er smittet med tuberkulosebakterien, og ét ud af 10 af disse mennesker rammes af den aktive form.

Forekomsten af tuberkulose og navnlig de varierende niveauer af behandling og overvågning af sygdommen hænger sammen med de varierende socioøkonomiske forhold i forskellige regioner og også i forskellige socialgrupper. Tidlig diagnosticering af tuberkulose samt grundig og fuldt overvåget behandling af sygdommen, dvs. behandling, der er uafbrudt og af tilstrækkelig varighed, er grundlæggende forudsætninger, hvis vi skal kunne mindske risikoen for udvikling af omfattende behandlingsresistens og multiresistente former af tuberkulose, hvis behandling er overordentlig dyr og vanskelig at få adgang til i mange lande. Lige så vigtig er tilpasningen af vores sundhedssystemer og daglige praksis, herunder overvågning af sygdommen i højrisikogrupper og tilvejebringelse af kvalificerede sundhedsmedarbejdere og tilstrækkeligt udstyr.

WHO anslår, at der på nationalt plan skal bruges 44,3 mia. USD i løbet af de kommende 10 år for at bekæmpe tuberkulose, men kun knap halvdelen af disse ressourcer vil være tilgængelige. EU skal derfor forene kræfterne med WHO og de enkelte lande og deres nationale sundhedssystemer, og sammen skal vi udpege bekæmpelsen af tuberkulose til en af prioriteterne for udviklingsstøtten til tredjelande.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (MT) Hr. formand! Jeg har med fornøjelse og interesse lyttet til medlemmernes indlæg. Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen behandler denne sygdom med stor alvor og også lægger betydelig vægt på det, der er blevet sagt i dag. Vi er fast besluttet på at nå vores mål for at få kontrol med tuberkulosesygdommen. Forhandlinger af denne art er af særlig betydning, når vi skal koncentrere vores opmærksomhed og fokus på denne sygdom. Parlamentets bidrag og støtte er et afgørende bidrag til vores indsats for at bekæmpe sygdomme i EU og andre lande.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Tuberkulose betragtes af mange i datid og som en plage fra det 19. århundrede, men sygdommen har stadig en alvorlig indvirkning, både direkte og indirekte, på tilværelsen for tusindvis af landbrugere i EU hvert år. Selv om tuberkulose i sin humane form har været under kontrol i de fleste EU-lande siden midten af det 20. århundrede, spredes den stadig aggressivt blandt kvæg og rammer hvert år 5 % af kvægbesætningerne i min valgkreds i det østlige Irland.

Jeg modtog for nylig et brev fra en mælkeproducent i County Westmeath, hvis besætning af præmieret malkekvg er næsten blevet udryddet, siden han første gang konstaterede tuberkulose på sin gård for mindre end et år siden. Sygdommen, som spredes af flagermus, blev første gang konstateret på den dag, hvor han skulle rejse på to ugers ferie sidste år i juni, og siden har han mistet 64 af sine 82 køer.

Selv om der med rette er taget effektivt fat om tuberkulose hos mennesker på EU-plan, bør vi alvorligt overveje den bovine form af sygdommen, der medfører tab af millioner af euro i indtjening hvert år, når vi i fremtiden udformer lovgivningen om tuberkulose.

21. Den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kortfattet fremlæggelse af betænkning (A7-0034/2010) af Enrique Guerrero Salom for Udviklingsudvalget om den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet (KOM(2009)0160 – 2009/2150(INI))

Enrique Guerrero Salom, ordfører. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Den finansielle og økonomiske krise har de bitreste og alvorligste følger i vækst- og udviklingslande, navnlig i lavindkomstlandene. Krisen har bremset den bæredygtige vækst, som mange af disse lande har oplevet i det sidste årti: økonomisk vækst, der skabte arbejdspladser, hjælp med at udligne deres offentlige budgetter, satte dem i stand til at reducere deres udlandsgæld, stimulerede en udvidelse af deres erhvervsaktiviteter og hjalp dem med at få adgang til øget officiel udviklingsstøtte.

I årene forud for finanskrisen var de fattige lande imidlertid allerede blevet ramt først af fødevarekrisen, som gjorde det vanskeligt for mange hundrede millioner mennesker at klare sig, dernæst af energikrisen, som udtømte ressourcerne i de lande, der ikke producerer gas og olie, og endelig af klimakrisen, hvis følger har kunnet mærkes i udviklingslandene, hvor der er sket skader på høsten og ødelæggelse af infrastrukturer.

Finanskrisen forstærkede denne skrøbelige situation, som disse lande befinder sig i. Som Kommissionen selv påpeger, ramte krisens tredje bølge de fattigste lande, efter at den havde berørt udviklings- og vækstlandene, så krisen, som i teorien er økonomisk, nu er blevet en udviklingsmæssig, social og humanitær krise.

Faktisk er alle aktivitetsområder i disse lande blevet ramt. Den økonomiske vækst, som vil blive meget lavere i 2009 end i de foregående år, er blevet ramt. Handelen er faldet, hvilket vil svække landenes betalingsbalancer. De udenlandske investeringer er begrænsede, adgangen til international finansiering er begrænset for disse lande, og vi oplever en voksende protektionistisk reaktion fra industrilandene.

Samtidig er overførsler fra migrantarbejdere faldet, og den officielle udviklingsbistand er også blevet reduceret. Det betyder, at mange hundrede millioner mennesker er blevet føjet til listen over de fattigste, og mange hundrede tusinder børn vil dø i en ung alder på kontinenter, som f.eks. Afrika.

På denne baggrund skal vi give udtryk for den europæiske holdning ved at kræve, at vi opfylder tilsagnene om officiel udviklingsbistand, ved at kræve nye kilder af yderligere ressourcer, der kan hjælpe disse lande, ved at kræve, at gebyrerne og skatterne på migrantarbejdere lempes, ved at kræve, at forsøg på protektionisme modstås, og at der afholdes en Doharunde om udvikling, ved at kræve foranstaltninger mod skattely og skatteunddragelse og ved at arbejde for et gældsmoratorium eller gældseftergivelse for de fattigste lande.

Som ordfører for denne betænkning ønskede jeg at opnå størst mulig enighed, og jeg accepterede under forhandlingerne ændringsforslagene fra alle grupper i Parlamentet, men jeg er stadig villig til at stille et mundtligt ændringsforslag til punkt 34 i betænkningen med henblik på at opnå yderligere stemmer. Dette ville sikre yderligere myndighed til noget, der efter min mening er afgørende, nemlig at den europæiske stemme er forenet og stærk, når det gælder støtte til udviklingslandene.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest lykønske ordføreren med denne meget omfattende betænkning.

Som det rigtigt understreges i betænkningen, har krisen ramt udviklingslandene i langt værre grad end ventet. De er faktisk blevet ramt gennem adskillige overførselskanaler, som f.eks. svingende priser på basisvarer, faldende indtjening fra eksport og turisme og faldende kapitalstrømme og overførsler fra migrantarbejdere. Et fælles træk er stigningen i mange landes behov for finansiering.

Mange udviklingslande har været nødt til at beskære de sociale udgifter (navnlig inden for ernæring, sundhed og uddannelse), hvilket har alvorlige sociale og politiske konsekvenser, som ikke kun truer opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene inden 2015, men også underminerer det fremskridt, der er opnået i de senere år. Trods visse indledende tegn på global genopretning, vil udviklingslandene, navnlig i Afrika syd for Sahara helt sikkert være bagud.

EU har udvist lederskab og enhed gennem en fælles EU-reaktion på krisen inden for rammerne af den globale reaktion, dvs. i FN, G20 og G8. Vi har handlet hurtigt og effektivt for at omsætte tilsagn til konkrete forpligtelser til at hjælpe udviklingslandene med at overvinde krisen.

Sidste forår vedtog EU en række omfattende, aktuelle, målrettede og koordinerede foranstaltninger med henblik på at mildne indvirkningen af krisen på befolkningerne, sætte skub i den økonomiske vækst i udviklingslandene og beskytte de mest udsatte.

EU's reaktion består ikke kun af Fællesskabets reaktion, men også af EU-medlemsstaternes reaktioner (deres respektive bilaterale reaktioner og deres bidrag til de internationale finansielle institutioners ressourcer i overensstemmelse med G20-landenes opfordring). Endvidere har det tætte samarbejde med Verdensbanken og IMF sat os i stand til at sikre en ensartethed mellem vores analyser og komplementariteten af vores bistand.

Som det fremhæves i betænkningen, har Kommissionen etableret og gennemfører i øjeblikket en meget konkret og kortvarig ad hoc-mekanisme, "sårbarheds-FLEX-mekanismen", til støtte for de svageste lande med ringe elasticitet, så de kan fortsat kan gennemføre prioriterede foranstaltninger, navnlig på det sociale område.

Andre foranstaltninger omfatter omfordelinger efter ad hoc-landegennemgange og den fremskredne midtvejsrevision af den 10. Europæiske Udviklingsfond, som aktuelt gennemføres, støtte under det traditionelle FLEX-instrument, fremskyndelse af hjælp, hvor det er muligt osv.

Officiel udviklingsbistand (ODA) har spillet og vil fortsat spille en afgørende rolle, når vi skal støtte vores partners indsats for at håndtere krisen. I den sammenhæng glæder Kommissionen sig over Parlamentets støtte til at opfordre medlemsstaterne til at fastholde deres mål med 0,7 % ODA/BNP for 2015. Andre donorer bør vedtage lige så ambitiøse mål for stigninger i deres officielle udviklingsbistand, og vi skal opfordre alle donorer til at leve op til deres tilsagn med hensyn til bistandsmængde og -effektivitet.

Den 21. april offentliggør Kommissionen sin årlige forårsudviklingspakke med forslag til medlemsstaterne. I år vil fokus blive rettet mod de foranstaltninger, der stadig er nødvendige for at opfylde millenniumudviklingsmålene. Pakken vil være baseret på en omfattende tilgang og omfatter en handlingsplan for accelereret fremskridt hen imod millenniumudviklingsmålene. Den vil også omhandle en mulighed for at yde et ambitiøst bidrag fra EU til evaluering af virkeliggørelsen af millenniumudviklingsmålene på FN's plenarmøde på højt plan i september. Ved at gøre det vil EU bevare sin troværdighed, hvad angår forpligtelser, og vil fortsat spille en ledende rolle i den internationale udvikling.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Den økonomiske og finansielle krise har også ramt Moldova, et udviklingsland, meget hårdt. Dette lands økonomi faldt med 9 % sidste år i henhold til IMF, og arbejdsløsheden har passeret de 6 %. Der bør opmuntres til direkte investeringer.

Jeg vil fremhæve, at Moldova for en periode på et år har ansat ni europæiske toprådgivere, som skal yde assistance til de vigtigste ministerier i Chișinău.

Eftersom vi taler samme sprog, vil vores naboer på den anden side af floden Prut nyde godt af Rumæniens ekspertise på hvert eneste område.

Omkostningerne i forbindelse med pengeoverførsler fra migrerende arbejdstagere fra de lande, de arbejder i, skal reduceres. G8-ledernes tilsagn om at reducere omkostningerne fra 10 % til 5 % i løbet af de næste fem år er det første skridt i denne retning.

Jeg glæder mig i dag over den rekordhøje støtte på i alt 2,6 mia. USD, der er blevet tildelt Moldova for perioden 2011-2013. Aftalen blev indgået i dag af premierminister Vlad Filat på konferencen for donorer.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Hr. formand! Selv om krisens epicentrum ikke er beliggende i udviklingslandene, er det dem, der er blevet værst og dybest ramt af dens enorme bølge.

Kreditkrisen, usikkerheden som følge af depressionen og faldet i den internationale handel, investeringsstrømmene og overførslerne fra migrerende arbejdstagere har været hovedkanalerne til spredningen af en krise, som fulgte efter betydelige svingninger i priserne på basisvarer og fødevarer, og som blev skabt i en situation præget af massive globale skævheder.

En samlet reaktion mod krisen skal tage udviklingslandene i betragtning, og deres dagsorden skal være en vigtig del af det globale økonomiske samarbejde.

Gennem Økonomi- og Valutaudvalget har vi anmodet Den Internationale Valutafond om at overveje den byrde, som krisen har medført for udviklingslandenes offentlige finanser, i den rapport, som den udarbejder til det kommende G20-møde, og vi har anmodet Kommissionen om at udsende en meddelelse med en vurdering af, hvordan en skat på finansielle transaktioner kan hjælpe med at opfylde millenniumudviklingsmålene, udligne de globale skævheder og fremme bæredygtig udvikling.

Det glæder mig, at hr. Guerrero har taget disse forslag i betragtning, og jeg lykønsker ham med den fremragende betænkning.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand! Jeg takker ordføreren for hans vigtige betænkning.

Jeg er overbevist om, at vi bedst kan bekæmpe krisen med øget frihandel og globalisering, ikke protektionisme. Europa skal derfor holde sine markeder åbne for at bekæmpe recessionen, stimulere væksten, både i Europa og globalt, og dermed bekæmpe fattigdommen.

Om nogle få dage mødes Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS/EU på Tenerife. Mine kolleger fra AVS-landene påpeger altid de problemer, som EU's subsidierede landbrugsprodukter skaber på deres markeder. De har brug for handel, men vores politik modvirker etableringen af sunde markeder for landbrugsprodukter i udviklingslandene.

(EN) EU har udvist lederskab, siger kommissæren, men vi kan gøre det meget bedre. Det handler om "fair trade", hr. kommissær!

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Fødevarekrisen, energikrisen, klimakrisen, finanskrisen, den økonomiske krise og den sociale krise, der er omhandlet i betænkningen, er intet andet end forskellige legemliggørelser af den samme strukturelle krise, der har udspillet sig i årtier. I nogle regioner, f.eks. Afrika syd for Sahara, har velstanden pr. indbygger i årtier været forskellig fra velstanden i andre dele af verden. Trods de uligheder, der findes i øjeblikket, har udviklingslandene visse ting til fælles, nemlig afhængighed af eksport af få råvarer, manglende økonomisk spredning, stærkt fokus på landbrug, energi- og udvindingsindustrier eller turisme og et stærkt felt af udenlandsk kapital.

En progressiv eksport- og liberaliseringsmodel for handelen er blevet pålagt disse lande – i nogle tilfælde ved hjælp af afpresning. Som det fremgik af forhandlingerne om økonomiske partnerskabsaftaler, forstærker dette disse landes afhængighed og kvæler enhver mulighed for selvstændig udvikling. Alligevel er det udlandsgælden, som primært dræner udviklingslandenes ressourcer. Den er betalt tilbage mange gange, og alligevel vokser den. Gælden er nået op på et enormt beløb og skaber hele tiden ny grobund over overudnyttelse af disse lande, så essensen i deres forhold til landene på den nordlige halvkugle bevares. Eftergivelse af gælden er blot et spørgsmål om retfærdighed.

Formanden. – At overholde taletiden er også et spørgsmål om retfærdighed.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Den største finansielle og økonomiske krise siden 1930'erne har som bekendt ikke kun ramt Europa hårdt. Udviklingslandene er særlig hårdt ramt af følgerne af krisen, og de er dårligst i stand til at gøre noget ved det. Uansvarlig spekulation, grådighed efter hurtig profit uden nogen som helst forbindelse til realøkonomien, navnlig i de angelsaksiske lande, og et finansielt system, der er ved at blive opløst, har bragt verden på randen af en finansiell afgrund.

En anden årsag til krisen er et globaliseringskoncept, der har gjort deregulering til sin højeste prioritet. De europæiske lande gældsætter sig endnu dybere for at genstarte deres økonomier. I mange tilfælde kan udviklingslandene imidlertid ikke gøre dette på grund af deres dårlige finansielle situation. De skal derfor

have mulighed for at beskytte deres egne nationale økonomier mere effektivt mod importerede varer, som sælges til dumpingpriser, og som ødelægger de lokale markeder og befolkningens eksistensgrundlag.

Vi skal give udviklingslandene en chance for at komme ud af krisen for egen kraft. Traditionel udviklingsbistand må generelt betragtes som en fiasko. I sidste ende skal vi tage fat om problemets rod og pålægge de finansielle markeder strenge regler, forbyde spekulation og hurtigt indføre en skat på finansielle transaktioner.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. marts 2010.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) EU har pligt til at hjælpe udviklingslandene med at overvinde de vanskeligheder i forbindelse med den globale økonomiske krise og fattigdom, som de uforstyldt er blevet ramt af.

Det er meget vigtigt, at Kommissionen målrettet arbejder for at gennemføre en reform af det internationale udviklingssamarbejde, og at den sammen med Rådet forbedrer koordineringen af det bilaterale og multilaterale udviklingssamarbejde, da hullerne på dette område er hovedårsagen til, at effektiviteten af udviklingsbistanden forringes.

Udviklingslandene har brug for bistand for at reducere fattigdom og isolation, foranstaltninger, der bidrager til udvikling, og foranstaltninger, der skal gennemføres for at komme ud af krisen, navnlig i denne vanskelige periode.

Vi kan gennemføre de brede forpligtelser, der er vedtaget, hvis vi generelt forbedrer koordineringen og indsatsen, og hvis foranstaltningerne administreres mere effektivt og gennemsigtigt, idet vi skal arbejde for at skabe bred enighed mellem de største bidragsydere, partnerlandene, de finansielle institutioner og civilsamfundet.

I gennemførelsen af disse foranstaltninger skal EU føre an og handle mere beslutsomt. Til det formål skal alle EU-institutionerne engagere sig endnu mere, og i den henseende har Parlamentet uden tvivl givet sin holdning tydeligt til kende.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Udviklingslandene er blevet finanskrisens hovedofre – trods de indledende prognoser, der fastholdt, at industrilandene ville blive værst ramt. Teorien om, at udviklingslandene ikke hænger stærkt nok sammen med den globale økonomi til at blive alvorlig ramt af krisen, er blevet modbevist af virkeligheden. Vi oplever, at krisen forværres i mange udviklingslande med hidtil uset arbejdsløshed og eksponentiel vækst i både offentlig gæld og budgetunderskud. Mens alt dette sker, har industrilandene, som ikke har mærket følgerne af krisen særlig hårdt, eller som har rådet over effektive instrumenter til afbødning af dens følger, oplevet økonomisk vækst – om end usikker. Den økonomiske krise påvirker allerede befolkningen direkte, mens arbejdsløsheden er stigende i udviklingslandene. Den indsats, der ydes for at skabe økonomisk genopretning i de lande, som stadig kan mærke følgerne af krisen, kan ramme hele socialgrupper, da genopretningsforanstaltninger kun kan have en smertelig indvirkning. EU's finansieringsprogrammer er de mest omfattende og vidtfavnende blandt de finansielle støtteordninger globalt. De ramte medlemsstater skal opnå størst mulig gavn af de midler, der er tildelt til håndtering af situationer, som begrænser den økonomiske aktivitet og har sociale følger.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Den globale finansielle og økonomiske krise har ramt industrilandene så dybt, at vi nu kæmper med en social krise og en beskæftigelseskrise. Men i de mindst udviklede lande forværres sådanne problemer, som de ikke er ansvarlige for, af konsekvenserne af fødevare- og klimakrisen, som har dramatiske følger for den sjette del af verdens befolkning, som lider af sult. Som den største gruppe af donorer skal EU's medlemsstater opfylde deres tilsagn om officiel udviklingsbistand, forbedre effektiviteten og koordineringen af bistanden og styrke deres indsats for at opfylde millenniumudviklingsmålene inden 2015. Omfanget af de skader, som spekulation i den finansielle sektor har forårsaget, fremhæver betydningen af forebyggende foranstaltninger, som f.eks. beskatning af finansielle transaktioner, og giver os grund til at overveje, om sektoren skal betale erstatning for omkostningerne ved krisen. Da skattely og offshorecentre berører udviklingslandene for mange af de midler, der rejses gennem officiel udviklingsbistand, er manglende handling på dette område uacceptabel.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Selv om vi i dag allerede kan tale om en forbedring af den økonomiske og finansielle krise i nogle EU-medlemsstater, skal vi erkende, at denne krise med alle sine følger stadig er på sit højeste for udviklingslandene. Økonomisk udvikling er uden tvivl nøglen til at løse den nuværende globale krise. Under genoplivningen af vores egen økonomi må vi dog ikke glemme, at den fortsatte krise i udviklingslandene også i betydelig grad hindrer den globale økonomiske vækst og derfor også hindrer vores egen udvikling. EU's medlemsstater skal efter min mening stadig yde hjælp med henblik på at bekæmpe fattigdom og udstødelse i udviklingslandene og løbende tilpasse hjælpen til nye omstændigheder og forhold. I betragtning af den globale krises alvorlige følger for navnlig udviklingslandene støtter jeg dem, der trods krisen mener, at alle EU's medlemsstater skal øge deres kollektive udviklingsbistand til 0,7 % af deres bruttonationalindkomst inden 2015. Det er vigtigt, at vi iværksætter foranstaltninger, der kan fremme udviklingen og bringe os ud af krisen i dag – i 2010. Jeg er derfor enig i, at højtudviklede lande både i og uden for EU skal påbegynde en reform af det internationale udviklingssamarbejde. Vi kan ikke tillade, at manglende indsats fra vores side ødelægger de hidtidige resultater med hensyn til fattigdom og udstødelse, og vi kan ikke tillade, at der opstår en situation, hvor vi i stedet for 100 mio. mennesker, der lever i ekstrem fattigdom, har 1 mia. mennesker, der lever under sådanne forhold.

22. Dagsorden for næste møde: se protokollen

23. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.15)